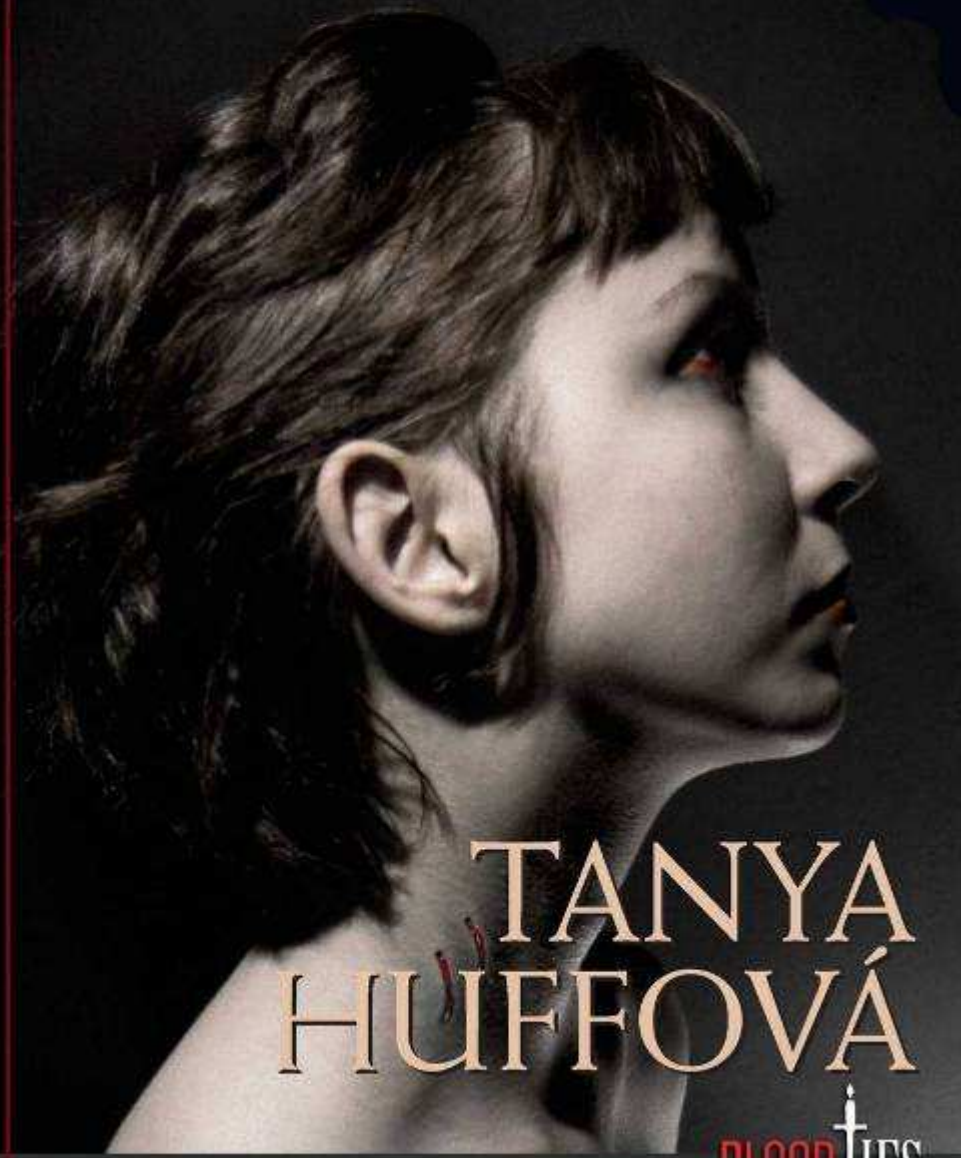
KREVNÍ POUTA: KNIHA DRUHÁ

STOPY KRVE

TANYA HUFFOVÁ

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU BLOOD TIES

Ona má dvaatřicet let. On čtyři sta padesát. Ona může pracovat jen ve dne, on pouze po západu slunce. Pro něho je vlkodlactví stejně přirozené jako vampyrimus. Ona dojde k názoru, že když spolupracovala s torontskými městskými úředníky, domluví se i s vlkodlaky.

Na počátku byla dvě těla, dvě různá místa činu, ale stejná příčina úmrtí. Soukromá vyšetřovatelka Vicki Nelsonová věděla, že to nebude snadné. Nasvědčovaly tomu nejen stříbrné kulky, nalezené u mrtvých obětí. Přeměna, kterou před jejíma očima předvedla sestřenice obětí, potvrdila, že Vicki musí nalézt vraha posedlého úmyslem vyvraždit všechny kanadské dlaky.

Úkol to není snadný, ale Vicki se naštěstí může spolehnout na Henryho Fitzroye, svého upířího přítele.

BROKILON

ISBN 978-80-86309-31-6

9 788086 309316

Doporučená maloobchodní cena včetně 9% DPH: 238 Kč

mediální partneři:

fantázia

pevnost
MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

STOPY KRVE
TANYA HUFFOVÁ

KREVNÍ POUTA

KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Tanya Huff

BLOOD TRAIL

Copyright © 1992 by Tanya Huff
Translation © 2009 by Pavel Musiol
Cover © 2009 by Lukáš Tuma
For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-31-6

Tanya Huffová

Stopy krve

Krevní pouta
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Tanya Huffová
v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve
*Řádky krve **

* *připravujeme*

http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz

Pro DeVerne Jonese, který trpělivě odpovídal na stovky mých otázek, včetně těch, jež mě nikdy nenapadly.

Se zvláštním poděkováním Kenu Sagarovi, jehož velkorysosti vděčím za to, že jsem dokončila rukopis včas a zachovala si zrak.

Jedna

Dorůstající měsíc visící nízko nad obzorem dokázal proměnit i pěstěnou a poklidnou zemědělskou krajinu v tajemnou zemi stříbrného světla a stínů. Za každým stéblem trávy, spečeným dozlatova dvěma měsíci letního žáru, se táhla jeho vlastní dlouhá, černá replika. Křoviny lemující spodní okraj plotu, dálnice těch, kdo byli příliš bázliví, než aby se pustili do otevřených polí, jednou zašustily a pak znovu ztichly, jak se nějaký noční tvor vydal za svými záležitostmi.

V jednom koutě louky se na noc shromáždilo velké stádo ovcí, jejichž vlna, krátce sestříhaná na léto, zářila ve světle měsíčního svitu mléčnou bělobou. Nebýt rytmických pohybů čelistí a občasného škubnutí uchem, či nepokojného přešlapování jehňat, která ani ve spánku nedokázala stát bez hnutí, působily by dojmem hromady šedých kamenů. Hromady, která náhle ožila, jak se současně zvedlo hned několik hlav a natáhlo své aristokratické čenichy do lehkého vánku. Tvor, který se přehoupl přes plot a doskočil na louku, jim zjevně nebyl neznámý, protože ačkoli samice nepolevily v ostražitosti, sledovaly jeho příchod spíše s lehkou zvědavostí než poplašeně.

Veliké černé zvíře se na okamžik zastavilo, aby si označkovalo plaňku plotu, a pak se lehkým klusem přemístilo kousek do pole, kde se posadilo a přelétlo stádo ovcí majetnickým pohledem. V jeho siluetě a tvaru hlavy bylo cosi, co připomínalo vlka, zatímco jeho

zbarvení, velikost, šířka hrudi a reakce na ovčí stádo mluvily spíše o psu.

Přesvědčeno o tom, že vše je, jak má být, dalo se se vztyčeným ocasem, třepotajícím se za ním jako vlajka, do lehkého klusu podél plotu, s měsíčními paprsky tančícími při každém pohybu v jeho husté srsti. Nabralo rychlost a přeskočilo bodlák – spíše z čiré radosti ze skákání, než že by mu ten bodlák stál v cestě – a rozběhlo se napříč dolním okrajem pastviny.

Bez sebemenšího varování a za zvuku stěží silnějšího než vzdálené zakašlání se jeho hlava náhle rozletěla ve sprše krve a kostí. Tělo, vymrštěné nárazem do vzduchu, sebou ještě krátkou chvíli křečovitě škubalo a pak zůstalo bez hnutí ležet.

Vyděšeně bečící ovce, poplašené náhlým pachem krve, uháněly k protější straně pole, kde se namačkaly na plot a vytvořily hlučnou chundelatou masu. Naštěstí si zvolily směr, který je zavedl proti větru, a nikoli naopak. Když se nic dalšího nedělo, pomalu se uklidnily a pár starších ovcí se spolu s jehňaty oddělilo od houfu a začalo znovu usínat.

Tři zvířata, která vzápětí přeskočila plot, si ovcí snad ani nevšimla. Pádila k mrtvému tělu takovou rychlostí, až se zdálo, že se jejich tlapy snad nedotýkají země. Jedno z nich, to se zježenou červenohnědou srstí, se chtělo pustit zpět po stopách skoleného zvířete, ale zavrčení většího ze zbývajících dvou je přivolalo zpátky.

Tři špičaté čenichy se pozvedly a vytí, které zaznělo nad pastvinou, znovu vneslo mezi ovce zmatek. Vytí těchto tří zvířat stoupalo a klesalo ve frekvenci, která zcela vyloučila, že by snad mohla mít něco společného se psy.

Vicki nenáviděla srpen. Byl to měsíc, ve kterém Toronto dokázalo, že se stalo městem světové třídy. V betonovo-skleněném kaňonu tvořeném ulicemi Yongova a Bloorova se horko a vlhko těžce zavěsilo na výfukové plyny aut a vytvořilo opar nažloutle hnědé barvy, který zanechával hořkou pachuť vzadu v hrdle. Tehdy se snad každý mizera ve městě rozhodl udělat si výlet po šikmé ploše a v ulicích to vřelo jako v kotli. Policisté, navlečení do tmavě

modrých kalhot, klobouků a těžkých bot, nenáviděli srpen jak z osobních, tak profesionálních důvodů. Vicki sice v uniformě dlouho nepobyla a před rokem opustila nadobro i sbor, ale přesto srpen nenáviděla zrovna tak. Dalo se dokonce říct, že jelikož si srpen navždy spojila s výpovědí z práce, kterou milovala, ulpěla na tomto nejméně příjemném ze všech měsíců navždy tmavá skvrna, která jej definitivně odsoudila k věčnému zatracení.

Když odemkla dveře bytu, snažila se nevnímat vlastní pach. Strávila celý den, vlastně poslední tři dny, jako pracovnice pro vyřizování objednávek v malé továrně na zpracování kávy na Železniční ulici. Během posledního měsíce postihla firmu série technických selhání, která majitelé konečně začali připisovat sabotáži. Zoufalé vedení si najalo Vicki, aby vypátrala, co se vlastně děje – pokud měla mít malá, úzce specializovaná firma naději obstát v konkurenci nadnárodních společností, nemohla si dovolit prostoje.

„Soukromá vyšetřovatelka Vicki Nelsonová znovu zasahuje.“ Zavřela za sebou dveře a s radostí ze sebe shodila vlhké tričko. Kdo ty stroje poškozuje, zjistila hned první den, ale i když to věděla, trvalo jí ještě další dva dny, než přišla na to jak a shromáždila dostatek důkazů, aby bylo možné vznést obvinění. Zítra tam zajde, položí zprávu na stůl pana Glassmana a už se k tomu místu nikdy ani nepřiblíží.

Dnes už jen toužila dát si sprchu, sníst něco, co nevonělo po kávě, a strávit duchaprázdný večer před bednou.

Odkopla špinavé tričko do kouta a stáhla si rifle. Na celé věci byla jediná pozitivní věc – díky zápachu si mohla na zpáteční cestě metrem sednout a nikdo se na ni nesnažil mačkat.

Sotva z ní začala horká voda smývat zápach a únavu, začal zvonit telefon. A nepřestal. Snažila se ho ignorovat, utopit v proudech vody, ale s nepatrným úspěchem. Vždycky, když zvonil telefon, nemohla si pomoct a musela ho zvednout. Mumlajíc si pod nosem, zastavila vodu, zabalila se do ručníku a běžela ke sluchátku.

„No konečně, zlatíčko. Proč ti to tak trvalo?“

„Mám velmi malý byt, mami,“ povzdechla si Vicki. Mělo ji to napadnout. „Neřekla sis tak kolem sedmého zazvonění, že to možná nezvednu?“

„Samozřejmě že ne. Věděla jsem, že jsi doma, jinak bys měla zapnutý záznamník.“

Když byla doma, nikdy ho nezapínala. Považovala to za vrchol neslušnosti. Možná nastal čas zvyk přehodnotit. Začal jí sklouzávat ručník. Urychleně ho zachytila – druhé patro nebylo zase tak vysoko, aby si mohla dovolit chodit po bytě nahá. „Byla jsem ve sprše, mami.“

„Dobře, tak to jsem tě nevyrušila od ničeho důležitého. Chtěla jsem ti zavolat, ještě než odejdu z práce…“

Aby ten hovor šel na účet katedry biologie, dokončila v duchu Vicki. Její matka pracovala jako osobní sekretářka vedoucího katedry biologie na Queen’s University v Kingstonu déle než většina řádných profesorů, a tak výhod s tímto místem spojených zneužívala do maximální možné míry a tak často, jak jen to šlo.

„…abych zjistila, kdy máš tento rok dovolenou. Možná bychom mohly strávit nějaký čas spolu.“

Jasně. Vicki matku milovala, ale po více než třech dnech v její společnosti byla zralá na spáchání matkovraždy. „Já už žádnou dovolenou nemám, mami. Jsem na volné noze a musím brát každou práci, která se mi naskytne. A kromě toho jsi tady byla v dubnu.“

„To jsi byla v nemocnici, Vicki, takže nešlo zrovna o společenskou návštěvu.“

Dvě vertikální jizvy na levém zápěstí už vybledly a staly se z nich jen tenké červené linky na bledé kůži. Vypadaly, jako by se pokusila o sebevraždu, a bylo zapotřebí extrémní obratnosti, aby matce jejich původ nějak vysvětlila. Se skutečností, že ji jeden sociopatický hacker chtěl obětovat démonovi, by se její matka asi moc dobře nevyrovnala. „Jakmile se mi naskytne volný víkend, tak se stavím. Slibuji. Už musí jít, kapu si tu na koberec.“

„Přiveď s sebou toho Henryho Fitzroye. Ráda bych se s ním seznámila.“

Vicki se zazubila. Henry Fitzroy a její matka. To by už mohlo stát za víkend v Kingstonu. „To asi ne, mami.“

„Proč ne? Co je s ním? Proč se mi v nemocnici vyhýbal?“

„Nevyhýbal se ti a nic s ním není.“ *Tak jo, umřel v roce 1536. Nijak ho to nepoznamenalo.* „Je to spisovatel. Je trochu… zvláštní.“

„Ještě víc než Michael Celluci?“

„Mami!“

Skoro slyšela, jak matka povytahuje obočí. „Zlatíčko, ty už si to možná nepamatuješ, ale svého času jsi randila se spoustou *zvláštních* kluků.“

„Já už s klukama nerandím, mami. Je mi skoro dvaatřicet.“

„Ty víš, co myslím. Vzpomínáš si na toho ze střední školy? Nevybavuji si jeho jméno, ale měl hotový harém…“

„Zavolám ti, mami.“

„Brzy.“

„Brzy,“ přikývla Vicki, znovu zachytila padající ručník a zavěsila. „Svého času jsi randila se spoustou zvláštních kluků…“ Odfrkla si a zamířila zpátky do koupelny. No dobře, pár jich možná bylo trochu divných, ale na sto procent věděla, že žádný z nich nebyl upír.

Znovu pustila vodu, představila si tu scénu a zasmála se. *Mami, chci ti představit Henryho Fitzroye. Pije krev.* Její úsměv se rozšířil ještě víc, když vstoupila pod sprchu. Její matka, neskutečně praktická žena, by se nejspíš zeptala jakou skupinu. Narušit její pohled na svět nebylo zrovna snadné.

Právě vyklopila z pánvičky na talíř porci smažených vajíček, když telefon zazvonil znovu.

„To je přesné,“ zamumlala, popadla vidličku a přešla do obýváku. „Když nic nedělám, tak ten krám nezazvoní.“ Do západu slunce zbývalo ještě několik hodin – Henry to být nemohl.

„Vicki? Celluci.“ Protože bylo v torontském Metropolitním policejním sboru tolik Michaelů, přejala většina z nich zvyk říkat si neustále příjmením, ve službě i mimo ni. „Vzpomínáš si na jméno toho předpokládaného Questova komplice? Toho chlápka, který nebyl nikdy obviněn.“

„Dobrý večer, Miku. Jsem ráda, že voláš. Mám se dobře, díky.“ Nabrala si do úst plnou vidličku vajíček a čekala na výbuch.

„Nech si ty kydy, Vicki. Jmenoval se jako nějaká ženská… Marion, Maralyn…“

„Margot. Alan Margot. Proč?“

I přes hluk dopravy zaslechla v jeho hlase samolibý úsměv. „To je tajné.“

„Ty líný prevíte, když už ses ze mě rozhodl tahat rozumy, tak na mě nezkoušej to svoje *to je tajné.* Tedy pokud se chceš dožít penze.“

Povzdechl si. „Použij svůj rozum, který z tebe údajně tahám.“

„Vytáhl jsi z jezera další tělo?“

„Zrovna před chvilkou.“

Takže byl pořád na místě činu. To vysvětlovalo hluk v pozadí. „Stejný vzorec modřin?“

„Hodně podobný, pokud můžu říct. Tělo si právě odvezl koroner.“

„Dostaň toho hajzla za mříže.“

„Právě to,“ řekl jí, „mám v úmyslu.“

Zavěsila a sklouzla do koženého křesla, talíř s vajíčky povážlivě balancující na předloktí. Před dvěma lety na tom případě pracovala ona. Byl to její úkol, najít šmejda, který zmlátil patnáctiletou holku do bezvědomí a pak hodil její bezvládné tělo do jezera Ontario. Po šesti týdnech práce vypátrali chlápka jménem Quest, sebrali ho, obvinili a přišili mu to. Byl v tom zapleten ještě někdo jiný, tím si Vicki byla jistá, ale Quest nepromluvil, a tak žádná další obvinění vznést nemohli.

Tentokrát…

Strhla si brýle z nosu. Tentokrát ho Celluci dostane a Vicki Nelsonová, bývalá blondýnka od Metropolitní policie, bude sedět na zadku. Místnost kolem ní se změnila v chaotickou změť rozmazaných barev, a tak si znovu nasadila brýle na nos.

„Do háje!“

Začala zhluboka dýchat a donutila se ke klidu. Koneckonců to jediné, na čem záleželo, bylo chytit Margota – nemusí se to podařit právě jí. Chňapla po dálkovém ovladači a zapnula televizi. „Jays“ právě hráli v Milwaukee.

„Letní hoši,“ povzdechla si, zabořila vidličku do stydnoucích vajíček a poddala se hypnotickému přízvuku komentátorů zahajujících předherní show. Jako většina Kanaďanů od určité věkové hranice byla Vicki především fanoušek hokeje, ale žít v

Torontu, aniž by si mezi vaše záliby nějak našel cestu i baseball, bylo skoro nemožné.

Končila sedmá směna, skóre tři pět, „Jays“ ztráceli dva doběhy, dva hráči byli aut, jeden stál na druhé metě a na pálce byl připraven Mookie Wilson. Wilson proti pravákům pálil přes tři sta a Vicki viděla, jak se nadhazovač „Brewers“ potí. Právě v tom okamžiku zazvonil telefon.

„To je přesné.“ Natáhla se a přitáhla si telefon do klína. Slunce zapadlo v osm čtyřicet jedna. Teď bylo devět nula pět. Musel to být Henry.

Ball jedna.

„Jo? Co je?“

„Vicki? Tady Henry. Jsi v pořádku?“

Strike jedna.

„Jo, nic mi není. Jen jsi zavolal v nevhodnou dobu.“

„To je mi líto, ale mám tu pár přátel, kteří potřebují tvou pomoc.“

„Mou pomoc?“

„Popravdě, potřebují pomoc soukromého vyšetřovatele, a ty jsi jediný, kterého znám.“

Strike dva.

„A to potřebují mou pomoc právě teď?“ Do konce zápasu zbývaly už jen dvě směny. Jak moc zoufalí mohli být?

„Vicki, je to důležité.“ A z jeho tónu poznala, že opravdu bylo.

Povzdechla si, zatímco to Wilson sklepl do levého pole a ukončil tím směnu, načež sáhla po ovladači a vypnula televizi. „No, jestli je to tak důležité…“

„To je.“

„…tak jsem hned u tebe.“ Už měla sluchátko na půli cesty k vidlici telefonu, když ji náhle něco napadlo a bleskurychle si ho dala znovu k uchu. „Henry?“

Ještě tam byl. „Ano?“

„Ti tvoji kamarádi, nejsou to upíři, že ne?“

„Ne.“ Navzdory ustaranému tónu zněl jeho hlas poněkud pobaveně. „Nejsou to upíři.“

Greg kývl mladé ženě neutrálně na pozdrav a podrobil ji bezpečnostní proceduře. Vicki Nelsonová, tak se jmenovala, se tu během léta zastavila několikrát, co byl ve službě. Přestože vypadala jako druh člověka, kterého by mohl mít za jiných okolností docela rád, jednoduše se nedokázal přenést přes dojem, který si o ní utvořil při prvním setkání na jaře. Nijak nepomohlo, když si pozorováním potvrdil, že není z těch, které by běžně otevíraly dveře polonahé, protože ho to jen utvrdilo v přesvědčení, že před ním tu noc něco skrývala.

Ale co? Během posledních pár měsíců začalo jeho podezření, že je Henry Fitzroy upír, slábnout. Měl pana Fitzroye rád, vážil si ho a uvědomoval si, že celé jeho podivínství mohlo pramenit ze skutečnosti, že je spíš než stvořením temnot spisovatelem, ale přetrvávala v něm poslední neodbytná pochybnost.

Co ta mladá žena v tu noc skrývala? A proč?

Příležitostně, jen pro klid mysli, Greg uvažoval, že se jí na to přímo zeptá, ale cosi v semknutosti jejích čelistí mu v úmyslu pokaždé zabránilo. Takže mu to nepřestávalo vrtat v hlavě a rozhodl se, že bude obezřetný. Pro všechny případy.

Když se za ní zavřely dveře výtahu, pocítila Vicki silný pocit úlevy. Prohlídka tímto konkrétním vrátným v ní vždy zanechávala pocit… špinavosti. *Koneckonců si za to můžu sama. Byla jsem to já, kdo mu otevřel dveře prakticky bez šatů.* Bylo to jediné řešení, které ji v tu chvíli napadlo. Fungovalo. Odradilo starého pána od úmyslu prohnat Henrymu kriketový kolík srdcem, takže si nejspíš nemohla na pár vedlejších účinků stěžovat.

Stiskla knoflík do čtrnáctého patra a zastrčila si bílou golfovou košili do červených vycházkových šortek. Díky malému jarnímu „dobrodružství“ shodila pár kilo a zatím se jí dařilo bránit jim v návratu. Měla až příliš vypracované svaly na to, aby se dala považovat za štíhlou – což byla touha, k níž by se nikomu nepřiznala – ale bylo hezké mít trochu lépe tvarovaný pas. Šilhajíc ve světle zářivek si prohlížela svůj odraz v ocelových stěnách výtahu.

Na starou kobylu to není nejhorší, usoudila a posunula si na nose nenáviděné brýle. Na okamžik se zamyslela, jestli se snad neměla obléct poněkud formálněji, ale nakonec usoudila, že ať už byli

přátelé Henryho Fitzroye, nemanželského syna Jindřicha VIII., bývalého vévody z Richmondu, a tak dále a tak dále, kýmkoliv, nebude jim nejspíš příliš vadit, že se soukromá vyšetřovatelka dostaví v šortkách.

Když výtah vyjel do patra, kde se nacházel Henryho byt, urovnala si Vicki kabelku na rameni a nasadila profesionální výraz. Vydržel jí přesně do chvíle, kdy se dveře bytu prudce otevřely a jediným živým tvorem v předsíni byl veliký, červenohnědě zbarvený pes.

Určitě je to pes. Vicki natáhla ruku, aby si ji očichal. *Vlci nemívají takové zbarvení. Ani takovou velikost. Nebo ano?* Také mohla dodat, že se obvykle nevyskytují v bytech v centru Toronta, ale jelikož tenhle byt patřil *Henrymu*, nechtěla dělat předčasné závěry.

Zvíře mělo černě lemované oči, což dodávalo jeho výrazu na osobitosti. Nadšeně očichalo nabídnutou ruku a pak toužebně strčilo hlavu Vicki pod prsty.

Vicki se usmála, zavřela dveře a začala poslušně drbat hustou srst za špičatýma ušima. „Henry?“ zavolala, zatímco psí ocas, dost těžký na to, aby povalil dospělého člověka, začal rytmicky narážet do zdi. „Jsi doma?“

„V obýváku.“

V tónu jeho hlasu bylo něco, nad čím svraštila obočí, ale takřka okamžitě ji rozptýlila tlapa velikosti talíře položená na jejím nártu. „Koukej mě pustit, potvoro.“ Pes poslušně přesunul váhu. Popadla jeho čenich jemně do dlaní a zatřásla obrovskou hlavou ze strany na stranu. „Tak pojď, ty chlapáku, už na nás čekají.“

Usmál se – lepší slovo pro to vážně neexistovalo – otočil se a odklusal do obývacího pokoje. Vicki ho poněkud důstojnějším krokem následovala.

Henry stál na obvyklém místě u velikých oken s výhledem na město. Světlo, které rozsvěcel při oněch nečetných příležitostech, kdy měl společnost, zdůrazňovalo červený odstín jeho vlasů a měnilo jeho oříškové oči skoro ve zlaté. Popravdě, co se dopadu světla na jeho oči týče, musela Vicki jen hádat, protože na tak velkou vzdálenost podobné detaily nerozeznávala. Ani tak ji pohled na něj nikdy neunavil, měl v sobě něco, co povyšovalo jeho vzhled z pouze

příjemného na vysloveně úchvatný, a na každý pád chápala, jak bylo možné, že ubohá Mína a Lucy neměly proti jeho dobře známému fiktivnímu protějšku nejmenší šanci.

Nebyl sám. Mladá žena, která si hrála s CD přehrávačem, se otočila a Vicki musela potlačit úsměv, když viděla, jak důkladně a neskrývaně si ji prohlíží. Ona sama nezůstávala v tomto ohledu nijak pozadu.

Že by tanečnice? uvažovala Vicki. Přestože byla malá, měla ta holka pevné svaly a postoj jejího těla Vicki okamžitě interpretovala jako vyzývavý. *Nezkoušej to na mě, maličká. Možná nejsem dvakrát starší než ty* – nemohlo jí být víc než sedmnáct nebo osmnáct – *ale rozhodně jsem větší mrcha.* Krátká hříva stříbrně blonďatých vlasů byla, jak si Vicki s ohromením uvědomila, přírodní. Obočí se zesvětlit dá, ale řasy ne. Ačkoli nebyla přímo hezká, její světlé vlasy exoticky kontrastovaly s tmavým opálením. *A tyhle letní šaty rozhodně nenechávají příliš prostoru spekulacím, kam až asi sahá.*

Jejich pohledy se střetly a Vicki povytáhla obočí. Na kratičký okamžik měla pocit, že skoro chápe, o co tu ve skutečnosti jde, ale pak dívka vzhlédla skrz řasy, nesměle se usmála a ten okamžik byl pryč.

Veliký červený pes se usadil Henrymu u boku a jeho hlava sahala až k upírovu pasu. Pak oba současně vykročili vpřed. Henry měl ve tváři neutrální výraz. Pes se tvářil pobaveně.

„Vicki, seznam se s Rózou Heerkensovou. Její rodina má jisté potíže, se kterými bys jí, myslím, mohla pomoct.“

„Těší mě.“ Vicki jí podala ruku. Mladá žena hodila jeden rychlý pohled na Henryho – *co jí o mně asi řekl?* – a stiskla ji. Velmi málo žen umí dobře podávat ruku, nebyly k tomu vychovány, ale Vicki překvapil jak stisk, který se silou vyrovnal jejímu vlastnímu, tak mozoly pokrytá dlaň.

Když Róza uvolnila sevření dlaně, protáhla pohyb paže a ukázala na psa, který se jí nyní opíral o nohu. „Tohle je Hrom.“

Hrom jí podal packu.

Vicki se předklonila, aby jí potřásla, a zazubila se. „Těší mě, Hrome.“

Veliký pes krátce štěkl, naklonil se dopředu a olízl Vicki tvář tak vehementně, že jí skoro shodil brýle.

„Hrome, nech toho!“ Róza zajela oběma rukama do hnědočervené srsti a odtáhla psa zpátky. „Možná že nechce být celá oslintaná.“

„To nevadí.“ Otřela si tvář do dlaně a upravila si brýle na nose. „Co je to za rasu? Je nádherný.“ Pak se zasmála, protože Hrom lichotku očividně poznal a tvářil se samolibě.

„Prosím vás, nepodporujte ho v tom, paní Nelsonová, už tak je strašně nafoukaný.“ Róza se zapřela kolenem za mohutné psí rameno, strčila do něj a povalila psa na bok. „A co se rasy týče – je z plemene otravů.“

Hroma podle všeho pramálo uctivé chování nijak nerozhodilo. S vyplazeným jazykem se převalil na záda, vystrčil všechny čtyři nohy do vzduchu a upřel na Vicki pohled plný očekávání.

„Tak ty chceš drbat na břiše?“

„Hrome.“ Po Henryho povelu se zvíře zvedlo ze země a tvářilo se značně zkroušeně.

Vicki se na Henryho užasle podívala. Co mu je?

„Možná,“ opětoval její pohled a pak očima přeletěl dívku a psa, „bychom měli přejít k věci.“

Vicki zjistila, že je na půli cesty k pohovce, aniž by učinila vědomé rozhodnutí tam jít. Nesnášela, když to dělal. Nesnášela způsob, jakým na něj reagovala. A opravdu nesnášela to, že neví, jestli tak reaguje na upíra, nebo na prince – svým způsobem se jí zdálo méně ostudné podlehnout nadpřirozeným silám než praktikám drobného diktátora. *Jeho nemrtvá Výsost a já si budeme muset vážně promluvit…*

Hodila tašku na zem a usadila se na červeném sametovém polstrování, sledujíc, jak se Róza schoulila v křesle a Hrom se jí položil k nohám. Na pozadí smetanově zabarveného koberce vypadal úžasně, ale jeho červenohnědá srst se poněkud zoufale tloukla s nachovým křeslem. Henry, oblečený v riflích, si přehodil nohu přes opěradlo pohovky a uvelebil se vedle ní, takže Vicki chvíli nevnímala nic jiného než jeho.

„Ještě je příliš brzy, Vicki, ztratila jsi hodně krve.“

Cítila, jak se červená. Nikdy by ji nenapadlo, že by on mohl chtít… Právě k tomu přece směřovali, nebo snad ne? „V nemocnici mi jí většinu vrátili, Henry. Jsem v pořádku. Opravdu.“

„Věřím ti.“ Usmál se a jí náhle připadalo, že v chodbě není dost vzduchu.

Měl na procvičování toho úsměvu čtyři sta padesát let, připomněla si. Dýchej.

„Musíme být velmi opatrní,“ pokračoval a zlehka jí položil ruce na ramena. „Nechci ti ublížit.“

Znělo to tak moc jako dialog z podřadné telenovely, až se Vicki musela smát. „Pokusím se na tebe příliš nespěchat,“ řekla mu a zalovila v kabelce pro klíče od bytu, „jen si uvědom, že já nemám pár set let nazbyt.“

To bylo skoro před čtyřmi měsíci, poprvé, co si spolu vyšli po jejím propuštění z nemocnice. A od té doby pořád nic. Vicki se snažila být trpělivá, ale byly okamžiky, jako třeba teď, kdy seděl tak blízko vedle ní a ona měla chuť podrazit mu nohy a praštit s ním o zem. S úsilím obrátila pozornost k důvodu své návštěvy.

Jelikož se zdálo, že všichni očekávají, že promluví jako první, nasadila svůj nejlepší výraz typu „policista je váš přítel“ a obrátila se k Róze. „V jaké záležitosti potřebujete mou pomoc?“

A znovu Róza krátce pohlédla na Henryho. I když Vicki Henryho odpověď neviděla, podle všeho dodal mladé ženě odvahu, protože se zhluboka nadechla, třesoucími se prsty si shrnula vlasy z tváře a řekla: „Během posledního měsíce byli zastřeleni dva členové naší rodiny.“ Musela se odmlčet, aby spolkla žal, než dokázala pokračovat. „Po vás, paní Nelsonová, potřebujeme, abyste nám pomohla najít vraha.“

Vražda. No, to bylo opravdu o něco závažnější, než Vicki očekávala. A k tomu dvojnásobná. Posunula si brýle na nose a nechala v hlase zaznít účast, když se otázala: „Pátrání místní policie nepřineslo výsledky?“

„Ona o tom tak úplně neví.“

„Co chcete říct tím *tak úplně neví*?“ Vicki napadlo hned několik věcí, které to mohlo znamenat, a žádná se jí nelíbila.

„Proč jí to neukážeš, Rózo?“ řekl Henry tiše.

Vicki se otočila a podívala se na něj. Její periferní vidění bylo už tak mizerné, že jí neumožňovalo pohledy koutkem oka. Jeho výraz odpovídal tónu hlasu. Ať už jí měla Róza ukázat cokoliv, bylo to velmi důležité. Více než jen trochu zneklidněná se zase otočila zpátky.

Róza, která čekala, až jí bude věnovat pozornost, vyklouzla ze sandálů a zvedla se na nohy. Hrom, poté co její sandály krátce očichal, se jí postavil k boku. Jedním rychlým pohybem si svlékla letní šaty, které měla na sobě, zlomek sekundy zůstala nahá a pak, na místě, kde před okamžikem stála světlovlasá dívka a veliký červenohnědý pes, stál nyní rusovlasý mladík a veliký bílý pes.

Mladý muž se silně podobal dívce, oba sdíleli tytéž vysoce posazené lícní kosti, tytéž veliké oči a špičaté brady. *Stejně jako útlá těla tanečníků,* zaznamenala Vicki po rychlém pohledu na jeden viditelný anatomický rozdíl.

„Vlkodlaci," slyšela sama sebe, jak říká nahlas, užaslá nad vlastním klidem. *Se slušnou pravděpodobností za tím bude Henryho vliv. Chvíli se taháte s upírem, a takhle to dopadá… Za tohle toho hajzla dostanu.*

Mladý muž, zcela nevzrušen jak jejím zkoumavým pohledem, tak vlastní nahotou, na ni mrkl.

Vicki, uvedená do vážných rozpaků, zvláště když si připomněla, jak se k psovi chovala – *vlastně k vlkovi. Tedy k dlakovi. K čertu.…* – cítila, jak se červená, a na okamžik sklopila zrak. Když se podívala zpátky, zjistila, že propásla okamžik přeměny. Róza si znovu přetahovala přes hlavu letní šaty. Mladý muž – Hrom? – si rezignovaně natahoval světle modré šortky, poskytující jen minimální zahalení. Ucítil na sobě její pohled, zvedl oči, usmál se a přistoupil k ní s nataženou rukou. „Ahoj. Asi se sluší, abych se představil ještě jednou. Jmenuji se Petr."

„Jo, ahoj." Jména se zjevně měnila spolu s podobou. Lehce šokovaná Vicki přijala nabízenou pravici. Byla pokrytá silnými mozoly stejně jako Rózina. Vlastně to dávalo smysl, protože spoustu času trávili běháním po čtyřech. „Ty jsi, ehm, Rózin bratr?"

„Jsme dvojčata.“ Zazubil se a Vicki to do té míry připomnělo výraz červenohnědého psa, že se neubránila a zazubila se také. „Ona je starší, já zase líp vypadám.“

„Spíš jsi vlezlejší,“ opravila ho Róza a znovu se schoulila do křesla. „Pojď si sednout.“ S mučednickým výrazem ve tváři Petr udělal, co mu řekla, a uvelebil se na tomtéž místě, kde si předtím hověl jakožto Hrom, opřený zády o sestřina kolena. „Omlouváme se za tu teatrálnost, paní Nelsonová,“ pokračovala Róza, „ale Henry naznačoval, že tento způsob představení bude nejlepší, protože…“

Zaváhala, ale Henry její větu plynule dokončil. „…nepatříš k lidem, kteří popírají to, co vidí na vlastní oči.“

Vicki měla dojem, že to myslí jako kompliment, takže se spokojila s tichým odfrknutím a jen lehce sarkastickým: „No, ty to musíš vědět nejlíp.“

„Pomůžete nám, viďte, že ano?“ Petr se naklonil dopředu a lehce položil Vicki ruku na koleno. V tom doteku nebylo zhola nic erotického a výraz, kterým ho doprovodil, hovořil jen o obavách a o naději.

Vlkodlaci. Vicki si povzdechla. *Nejdřív upíři a démoni, teď vlkodlaci. Co přijde pak?* Dala si nohu přes nohu a shodila tak Petrovu ruku, načež se znovu usadila do pohodlnější pozice. Podle všeho se zdálo, že to bude na dlouhé povídání. „Možná byste to měli vzít hezky od začátku.“

Dvě

„Od začátku,“ zopakovala Róza a tón jejího hlasu změnil oznámení v otázku. Povzdechla si a shrnula si z tváře pramen světlých vlasů. „Myslím, že to začalo, když zastřelili Stříbrnou.“

„Stříbrnou?“ zeptala se Vicki. Měla pocit, že když nezačne držet s vysvětlováním krok hned od začátku, ztratí se jí hodně rychle z dohledu.

„Naši tetu,“ začala Róza, ale Petr ji přerušil, když viděl výraz ve Vickiině tváři.

„Máme dvě jména,“ vysvětlil. „Každé pro jednu podobu.“ Položil krátkoprstou ruku na opálené svalstvo své hrudi. „Tohle je Petr, ale ten, koho jste potkala u dveří, byl Hrom. A Róza se ve své srstnaté podobě nazývá Mrak. Je to tak snazší než vysvětlovat lidem zvenčí, proč se všichni psi na farmě jmenují stejně jako členové rodiny.“

„To si umím představit,“ přikývla Vicki, potěšena tím, že se potvrdil její dřívější předpoklad ohledně jmen. „Ale nepřipadá vám to trochu matoucí?“

Petr pokrčil rameny. „Proč by mělo? Vy také máte více než jedno jméno. Pro některé lidi jste paní Nelsonová, pro jiné zas Vicki, a nijak matoucí vám to nepřijde.“

„Ne, obvykle ne,“ uznala jeho argument Vicki. „Takže vaše teta byla zastřelena ve své… ehm… vlčí podobě.“

No, říkalo se jim vlkodlaci, takže měla za to, že budou dávat přednost pojmu vlk. Rozhodně se to zdálo společensky přijatelnější než pes. *A to si uvědomte, že než se v mém životě objevil Henry,*

vůbec jsem si s takovými věcmi nelámala hlavu… Bude mu za to muset poděkovat.

„Správně," přikývl Petr. „Naše rodina vlastní velkou ovčí farmu kousek na sever od Londýna v Ontariu…"

Odmlčel se, jako by Vicki vyzýval, aby se opovážila nějak to komentovat, ale ta si udržela výraz zdvořilého zájmu a zavřenou pusu.

„…a Stříbrnou střelili do hlavy, když byla venku zkontrolovat stádo."

„V noci?"

„Ano."

„Uvažovali jsme, že řekneme policii, že někdo zastřelil jednoho z našich psů," pokračovala Róza, „a tenkrát jsme si mysleli, že za tím nic víc není, jen nějaký idiot s puškou, který neměl jak vědět, že to není jen pes. Tyhle věci se stávají, lidé přicházejí o psy v jednom kuse." Při posledním slově se jí zlomil hlas a Petr se opřel hlavou o Rózina kolena. Prohrábla mu vlasy a pokračovala. Vicki si všimla, že doteky jsou pro ně zjevně důležité. „Ale to poslední, co potřebujeme, je, aby nám po domě pobíhali policajti, vyptávali se, však víte, a ledacos viděli, takže se rodina rozhodla, že se s tím vypořádá sama."

Petr vycenil dlouhé, bílé zuby, nejméně lidský rys v jeho tváři.

Jestli „rodina" vraha dopadne, uvědomila si Vicki, bude mít spravedlnost hodně málo společného se zákonem a soudy. Ještě před rokem by se podobné představy zhrozila, ale před rokem nosila odznak a všechno bylo o dost jednodušší. „Tak co jste řekli lidem, kteří se ptali, kam se poděla vaše teta Sylvia?"

„Řekli jsme jim, že se konečně rozhodla odstěhovat za strejdou Robertem nahoru na Yukon. Pořád říkala, že to jednou udělá, takže to nikoho moc nepřekvapilo. Teta Nadine – byla dvojče tety Sylvie…" Róza znovu polkla, těžce, a Petr se přitiskl blíž. „No, nějakou dobu jsme ji neviděli. Mezi našimi lidmi jsou pouta mezi dvojčaty hodně silná a ona nemohla přestat výt. A pak, v pondělí v noci, to dostal do hlavy Eben – strejda Jason – když byl venku zkontrolovat ovce s podzimními jehňaty. Nikdo nic neslyšel a žádný pach jsme blízko těla nenašli."

„Vysokorychlostní puška, pravděpodobně s tlumičem a optikou," tipla si Vicki. Zamračila se. „To musel být ale sakra střelec, že takhle v noci zasáhl pohyblivý cíl…"

„V pondělí byl úplněk," vložil se do hovoru Henry. „Byla spousta světla."

„S optikou na tom nesejde. A když zabil Stříbrnou, úplněk nebyl." Potřásla hlavou. „Takový zásah, dva zásahy…"

„To není všechno," přerušila ji Róza a hodila něco přes pokoj. „Otec našel vedle těla tohle."

Vicki hmátla do vzduchu a malý kousek kovu skončil v jejím klíně. Tiše proklela svůj nedostatek prostorového vidění, zalovila v záhybech šortek, a když to vylovila, v úžasu hleděla na něco, co nemohlo být ničím jiným – navzdory promáčklému vzhledu – než stříbrnou kulkou. Skousla zuby a zadusila v sobě instinktivní reakci. *Vašeho strýce zabil Lone Ranger?*

Henry se natáhl přes její rameno, vzal jí matně lesklý předmět z dlaně a podržel si ho proti světlu mezi palcem a ukazováčkem. „Stříbrná kulka," vysvětloval, „je jedním z tradičních způsobů, jak zabít vlkodlaka. To stříbro je mýtus. I obyčejná kulka většinou úplně stačí."

„To si umím představit." Střela ráže.30 – a Vicki věděla, že nic menšího to být nemohlo, když si to uchovalo jakýs takýs tvar i po průchodu svaly a kostmi a po nárazu do země – vypálená z vysokorychlostní pušky musela udělat z Ebenovy hlavy pěknou fašírku. Znovu se obrátila k Róze a Petrovi, kteří ji sledovali, aniž hnuli brvou. „Mám za to, že u tetina těla jste podobnou kulku nenašli, jinak byste se o tom zmínili."

Róza svraštila obočí a podívala se dolů na bratra, načež oba zavrtěli hlavami.

„Ve skutečnosti na tom nesejde. I bez kulky odpovídá způsob provedení jedinému střelci." Vicki si povzdechla a naklonila se dopředu, opírajíc se předloktím o stehna. „A je tu ještě něco, nad čím bychom se měli zamyslet: Ať už zastřelil Ebena kdokoliv, šel speciálně po vlkodlacích. Jestliže jeden člověk ví, že jste dlaci, budou to vědět i jiní, to je jasné. Tyhle vraždy mohou být výsledkem skupinového…"

„Honu na čarodějnice,“ dokončil tiše Henry, když se odmlčela.

Přikývla, nespouštějíc zrak z obou dvojčat. Pak pokračovala. „Jste jiní a většinu lidí cokoli jiného děsí. Mohou si ten strach vybíjet na vás.“

Petr si vyměnil se sestrou dlouhý pohled. „Zase tak složité to být nemusí,“ řekl. „Náš starší bratr pracuje u londýnského policejního sboru a Barry, jeho parťák, ví, že je dlak.“

„A jeho bratr je odstřelovač?“ Vzato kolem a kolem to nebyl zase tak nepodložený dohad. Stejně tak nebylo úplně nepravděpodobné, že by jeho parťák vlastnil pušku ráže .30, protože v kterémkoli malém městě jich muselo libovolných šest lidí mít dohromady půl tuctu.

Dvojčata přikývla.

Vicki tiše a dlouze hvízdla. „Ošklivé. Už váš bratr svého partnera ohledně té záležitosti konfrontoval?“

„Ne, strejda Stuart to nechce dovolit. Říká, že smečka si řeší své problémy sama mezi sebou. Teta Nadine ho přesvědčila, aby zavolal Henrymu, a Henry přesvědčil oba dva, že bychom si měli promluvit s vámi. Že můžete být naše jediná šance. Pomůžete nám, paní Nelsonová? Strejda Stuart říkal, že máme souhlasit s jakoukoli cenou, kterou si řeknete.“

Petr jí znovu položil ruku na koleno a hleděl na ni s tak naléhavou prosbou v očích, že bez přemýšlení řekla: „Chcete, abych dokázala, že to Barry neudělal.“

„Chceme, abyste našla toho, kdo to udělal,“ opravila ji Róza. „Kdo to *dělá*. Ať je to kdokoli.“ Pak, na kratičký okamžik, dala najevo strach. „Někdo nás zabíjí, paní Nelsonová. Já nechci umřít.“

A tím se nám celá debata dostává z roviny pohádkového světa.

„Ani já nechci umřít,“ řekla jí Vicki jemně. „Ale možná že nejsem pro tenhle případ ta nejvhodnější osoba.“ Posunula si brýle na nose a zhluboka se nadechla. K oběma vraždám došlo v noci a jí oči jednoduše neumožňovaly pracovat po setmění. Bylo to dost zlé i ve městě, ale na venkově, kde se nemohla opřít o žádné pouliční osvětlení, bude naprosto slepá.

Na druhou stranu, copak měli na vybranou? Určitě bude lepší než nic. A vada zraku jí nijak neovlivňovala úsudek, výcvik ani léta

zkušeností. A tahle práce měla smysl, byla důležitá, otázka života a smrti. *Taková práce, jakou stále dělá Celluci.* Zatraceně. Nějak se se svým handicapem vypořádá.

„Hned teď odjet nemůžu.“ Výraz úlevy, který se pomalu rozhostil na jejich tvářích spolu s nadějí, jí potvrdil, že se rozhodla správně. „Mám bohužel závazky, které nemůžu zrušit. Co v pátek?“

„V pátek večer,“ přerušil ji Henry jemně. „Po západu slunce. A mezitím ať nikdo nikam nechodí sám. Nikdo. Jak Eben, tak Stříbrná byli zastřeleni, když byli sami, a to je také jediná část scénáře, kterou můžete změnit. Ujistěte se, že to pochopili i ostatní členové rodiny. Pokud to jen půjde, držte se na dohled od domu. Vlastně, pokud to jen trochu půjde, držte se v dohledu lidí. Ať už za tím stojí kdokoli, počítá s tím, že to nemůžete nikomu říct, a dokud budou kolem svědkové, měli byste být v bezpečí. Zapomněl jsem na něco, Vicki?“

„Ne, myslím, že ne.“ Zapomněl se zeptat na její názor předtím, než zahájil tuhle malou přednášku, ale to můžou probrat později. A co se týká jeho zmínky o tom, že jede s ní, no, vyřešil tím její problém s dopravou a vytvořil spoustu nových, se kterými se bude nutné vypořádat – opět později. Vůbec se na to „později“ netěšila.

„Chci,“ obrátila se na dvojčata, „abyste mi v průběhu dvou dnů vytvořili seznam – tedy vlastně dva seznamy. Na jednom budou lidi, kteří vědí, co jste, a na druhém lidi, kteří by mohli mít podezření. Proberte to se všemi v rodině.“

„To zvládneme, žádný problém.“ Petr si úlevou vydechl a vyskočil na nohy.

To, že ona a Henry fungovali jako tým, ho očividně nepřekvapilo. Vicki by ráda věděla, co jim řekl, než dorazila. „Jako první věc zítra ráno,“ zabalila zdeformovanou kulku do kapesníku a uzavřela ho do malého igelitového sáčku, který vždycky nosila v kabelce, „nechám tohle prověřit na balistice a uvidím, jestli mi dokážou říct něco o pušce, ze které to bylo vystřeleno.“

„Ale Colin říkal…“ začala Róza.

Vicki ji zarazila. „Colin říkal, že to povede ke zvědavým otázkám. No, v Londýně určitě. A vzhledem k situaci okolo vaší rodiny nejde o věc, o které chcete, aby se mluvilo. Dobří policisté si pamatují i nejnepatrnější detaily, a kdyby Colin začal všem kolem

ukazovat stříbrné kulky, mohlo by to později vést k vašemu odhalení. Jenže," zvýšila hlas a vložila do něj všechnu přesvědčivost, „tohle je Toronto. Máme tady mnohem větší zločinnost, bohužel, a skutečnost, že jsem někomu ukazovala stříbrnou kulku, nebude mít vůbec žádný význam, i kdyby si to někdo pamatoval."

Odmlčela se, aby popadla dech, a strčila malý sáček obsahující kapesník a zdeformovanou kulku do bezpečného kouta kabelky. „I tak si od toho ale moc neslibujte, tohle je na placku."

„Nebudeme. A řekneme tetě Nadine, aby vás v pátek v noci očekávala." Petr se na ni usmál s tak naprostou a bezmeznou vděčností, že se Vicki cítila jako sketa, že byť jen uvažovala o tom, že je odmítne. „Díky, paní Nelsonová."

„Ano, děkujeme vám." Róza se rovněž postavila a přidala k bratrovu rozzářenému úsměvu svůj klidnější úsměv. „Vážně si toho ceníme. Henry měl pravdu."

V čem konkrétně měl Henry pravdu *tentokrát*, tak trochu zaniklo, protože si Petr stáhl šortky. Vicki usoudila, že si na to prostě bude muset zvyknout, ale prozatím ji pohled na zcela nahého mladíka poněkud rozrušoval. Když se konečně znovu objevil Hrom, přijala to se značnou úlevou.

Krátce se otřepal a odběhl ke dveřím.

„Proč…" chtěla se zeptat Vicki.

Róza pochopila a zasmála se. „Protože rád jezdí s hlavou vystrčenou z okýnka." Nacpala jeho pohozené šortky do tašky a povzdechla si. „Na cesty autem je opravdu hodně mizerný společník."

„No, rozhodně se zdá celý nedočkavý, aby se už jelo."

„Nám se ve městě moc nelíbí," vysvětlila Róza a nakrčila nos. „Smrdí to tu. Ještě jednou díky, paní Nelsonová. Uvidíme se v pátek."

„Rádo se stalo." Dívala se, jak Henry doprovází Rózu ke dveřím, varuje ji, aby byla opatrná, a vrací se do obývacího pokoje. Výraz v jeho tváři jí nedovolil, aby ho obvinila z arogance, což měla původně v úmyslu. „Co se stalo?"

Povytáhl obě rudozlatá obočí. „Někdo vraždí mé přátele," připomněl jí tiše.

Vicki cítila, jak se červená. „Promiň," řekla. „Je těžké mít to neustále na paměti – uprostřed všech těch," mávla rukou v doprovodném gestu, „podivností."

„Mít to stále na paměti je ovšem nanejvýš důležité."

„Já vím, já vím." Násilím zbavila hlas veškeré rozmrzelosti. Nemělo by být nutné, aby jí to musel připomínat. „Tebe ani na chvíli nenapadlo, že bych mohla říct ne, viď?"

„Za těch posledních pár měsíců jsem tě docela dobře poznal." Jeho výraz změkl. „Potřebuješ se cítit potřebná, a oni tě potřebují, Vicki. Soukromých vyšetřovatelů, kterým by mohli důvěřovat, moc není."

Tomu bylo snadné uvěřit. Co se týká oné nejapné poznámky o tom, jak potřebuje být potřebná, tu mohla snadno ignorovat. „Jsou všichni dlaci tak," chvíli hledala správné slovo a nakonec se spokojila s: „ukáznění? Kdyby moje rodina procházela tím, čím ta jejich, byla by ze mě citová troska."

Z nějakého důvodu o tom pochyboval, ale stejně to byla otázka, která si zasluhovala odpověď. „Od velmi raného dětství jsou dlaci vychováváni k tomu, aby skrývali, čím jsou, a nejen fyzicky. Pro dobro smečky nesmí před cizími lidmi nikdy dát najevo zranitelnost. Měla by ses cítit poctěna, že se ti dostalo takové otevřenosti, jaké se ti dostalo. Dlaci také mají tendenci žít mnohem více přítomností než lidé. Truchlí pro své mrtvé a pak jde život dál. Nenesou břímě včerejška a neočekávají zítřek."

Vicki si odfrkla. „Velmi poetické. Ale díky tomu je pro ně v podstatě nemožné se s takovou situací vypořádat, nebo ne?"

„Proto taky přišli za tebou."

„A kdybych tu nebyla já?"

„Zemřeli by."

Zamračila se. „A proč bys je nemohl zachránit ty?"

Přesunul se na oblíbené místo u okna a opřel se zády o sklo. „Protože by mě nenechali."

„Protože jsi upír?"

„Protože Stuart nesnese takovou výzvu vůči své autoritě. Jestli nedokáže zachránit smečku on, pak ani já ne. Ty jsi žena, jsi problém Nadine, a Nadine je v této chvíli zdrcena ztrátou svého dvojčete.

Kdybys byla dlak, pravděpodobně bys ji teď mohla připravit o její postavení, ale protože nejsi, měly byste být schopny nějak spolupracovat.“ Zavrtěl hlavou nad jejím výrazem. „Nemůžeš je posuzovat podle lidských měřítek, Vicki, jakkoli lidští se většinu času zdají. A už je pozdě z toho vycouvat. Řekla jsi Róze a Petrovi, že jim pomůžeš.“

Zvedla bradu. „Dala jsem ti nějaký důvod myslet si, že chci vycouvat?“

„Ne.“

„To bych sakra řekla, že ne.“ Zhluboka se nadechla. Už pracovala pro torontskou Městskou radu, pracovat pro vlkodlaky dokáže taky. V jejich případě bude aspoň mít všechno to vrčení a chňapání význam. Popravdě, dlaci budou pravděpodobně nejmenším z jejích problémů. „Můžou nastat potíže. Chci říct, způsobené tím, že ten případ převezmu právě *já*.“

„Jako třeba to, že neřídíš?“ Zaslechla v jeho hlase úsměv.

„Ne. Skutečné problémy.“

Otočil se a rozhodil rukama. Jeho vlasy při tom pohybu zlatě zazářily odleskem lampy. „Tak mi o nich řekni.“

Jmenuje se to retinitis pigmentosa. Ztrácím zrak. V noci nevidím. Nemám skoro žádné periferní vidění. Nedokázala mu to říct. Soucit by nezvládla. Ne od něj. Ne poté, čím si prošla s Cellucim. *Do hajzlu.* Posunula si brýle na nose a zavrtěla hlavou.

Henry spustil ruce k tělu. Po chvíli, když už se ticho natáhlo do trapných rozměrů, řekl: „Doufám, že ti nevadí, že jsem se pozval taky. Myslím, že jsme posledně byli dost dobrý tým. A taky mě napadlo, že bys možná potřebovala trochu pomoc při vyrovnávání se s těmi… podivnostmi.“

Podařila se jí téměř realistická imitace smíchu. „Já budu dělat denní směnu a ty pokryješ noc?“

„Tak jako posledně, ano.“ Opřel se zády o sklo a sledoval, jak si to probírá v hlavě a detailně přemýšlí nad každým problémem. Byla jednou z nejtvrdohlavějších, nejhádavějších a nejnezávislejších žen, které za čtyři a půl století potkal, a přál si, aby mu věřila. Ať už spočíval problém v čemkoli, společně ho mohli zvládnout, protože

určitě nebyl tak velký, aby jí zabránil dát do toho případu všechny své síly. To nehodlal dopustit. Umírali jeho přátelé.

„Já nechci umřít, paní Nelsonová.“

Ani já nechci umřít, Rózo. Vicki skousla dolní ret mezi zuby. Jestli budou pracovat spolu, časem na to přijde. Musela se rozhodnout, jestli jí na tom záleží víc než na pokračujících ztrátách na nevinných životech. *A když se to podá takhle, není co řešit, nebo ano?* Jestli ona sama nepředstavovala jejich nejlepší šanci, spolu s Henrym už ano. *Do háje. Vyřešíme to.*

Henry sledoval, jak se její výraz mění, a usmál se. Za svůj dlouhý život se naučil velmi dobře číst v lidských tvářích, sledovat ony drobné změny, v nichž se zrcadlí myšlenky. U Vicki se většinou nedalo mluvit o drobných změnách, její myšlenky se četly stejně snadno jako billboard.

„Takže v pátek večer po západu slunce. Můžeš mě vyzvednout.“

Uklonil se spolu s úsměvem, který zbavil celé gesto potenciálně výsměšného obsahu. „Jak má paní poroučí.“

Vicki jeho úsměv opětovala, pak zívla, protáhla se, prohnula záda a roztáhla paže na rudém sametu.

Henry sledoval, jak jí na hrdle tepe pulz. Už se nenakrmil tři noci a cítil, jak jeho touha stoupá. Vicki ho chtěla. Cítil její touhu skoro pokaždé, když byli spolu, ale on se držel zpátky kvůli ztrátě krve, kterou utrpěla na jaře. A jak si musel přiznat, držel se zpátky také proto, že chtěl, aby načasování bylo přesné. Krmil se z ní zatím jen jedenkrát a tehdy šlo o tak šílenou nutnost, že jí byla odepřena všechna dodatečná potěšení, jež to mohlo oběma zúčastněným stranám přinést.

Pach jejího života naplnil celý byt a on vykročil vpřed, kroky přesně odměřené podle tepu jejího srdce. Když došel až k pohovce, podal jí ruku.

Vicki se jí chytila a postavila se na nohy. „Díky.“ Znovu zívla, pustila ho a dala si ruku před ústa. „Páni, já jsem úplně hotová. Nevěřil bys, v kolik jsem musela dneska ráno vstávat, a pak jsem celý den pracovala doslova za dva lidi v továrně, kde muselo být snad osmdesát stupňů.“ Hodila si kabelku přes rameno a zamířila ke

dveřím. „Vyprovázet mě nemusíš. Budu tě čekat v pátek po západu slunce.“ Vesele mu zamávala a byla pryč.

Henry otevřel ústa, aby zaprotestoval, pak je zase zavřel a znovu otevřel. Potom si povzdechl.

Když výtah dojel do přízemí, podařilo se Vicki přestat se smát. Omráčený výraz v Henryho obličeji byl k nezaplacení a byla by dala rok života za to, aby u sebe měla foťák. *Jestli si Jeho nemrtvá Výsost myslí, že má situaci pod kontrolou, měla by se nad tím znovu zamyslet.* Na to, aby z bytu dokázala odejít, potřebovala skoro větší sílu vůle, než jakou doopravdy vládla, ale stálo to za to.

„Začni tak, jak bys chtěla pokračovat,“ prohlásila si pro sebe a otřela si zpocené dlaně o šortky. „Možná že matčina stará pořekadla mají větší cenu, než jsem si myslela.“

Když nasedala do taxíku, ještě pořád se usmívala, opojená vítězstvím. Pak se otočila a podívala se vzhůru na rozmazané obdélníky světel tvořící Henryho dům. Jeho neviděla. Dokonce by ani nedokázala říct, které z rozmazaných obdélníků patří jemu. Ale byl někde tam nahoře. Díval se dolů na ni. Chtěl ji. Tak jako ona chtěla jeho – a cítila se jako puberťačka, které se právě splašily hormony.

Tak proč tam teď k sakru není s ním?

Nechala klesnout hlavu na upocenou koženku sedadla a povzdechla si: „Já jsem takový idiot.“

„Možná,“ přikývl taxikář, který se otočil a v širokém úsměvu na ni cenil zlaté zuby, „byste chtěla být pohybující se idiot? Taxametr běží.“

Vicki ho zpražila pohledem. „Hurónská ulice,“ zavrčela. „Jižně od Školní. Jeďte.“

Odfrkl si a otočil se dopředu. „To, že nemáte štěstí v lásce, paninko, ještě není důvod k tomu, abyste si vybíjela vztek na mně.“

Taxikářovo brblání splynulo se zvuky provozu a celou dobu, co jeli po Bloorově ulici, Vicki cítila v zátylku žár Henryho pohledu. Tohle bude dlouhá noc.

Kazeta dohrála a Róza bezúspěšně zašátrala mezi sedadly po další. Po dlouhé jízdě z Toronta byla celý ztuhlá, unavená a tak napjatá, že nedokázala odtrhnout oči od cesty před sebou – i když šlo jen o prázdný pruh štěrku necelý kilometr od domova.

„Hej!“ Šťouchla bratra do zad. „Co kdybys udělal něco užitečného a vyhrabal… Hrome, drž se!“ Dupla na brzdu. Zadní část auta se na štěrku zazmítala ze strany na stranu a volant se jí cukal v rukou, jako by byl živý, zatímco se ze všech sil snažila znovu získat kontrolu nad řízením, matně si uvědomujíc, že se vedle ní drží Petr, nikoliv Hrom.

Nezvládneme to! Stín, který zahlédla ležet přes cestu, byl stále temnější a bližší.

Temnější. Bližší.

Pak, právě když získala dojem, že snad zastaví včas a úleva dovolila jejímu srdci, aby začalo znovu tlouct, došlo ke střetu předního nárazníku se stínem.

Dobře. Nebyli zranění. Jejich zranění při automobilové nehodě neměl v plánu. Jaká škoda, že se změnil vítr a on nemohl použít obvyklé loviště, ale to ještě neznamenalo, že by musel lov zrušit. Přitiskl tvář k pažbě a sledoval scénu v optice pušky. Byli blízko domova. Jeden z nich půjde pro pomoc a druhý zůstane pro něj.

„Řekl bych, že táta měl pravdu, když říkal, že ten starý strom je ztrouchnivělý. Uhnil, až spadl.“ Petr se usadil na padlém kmeni. Ve světle předních reflektorů vypadal jako zrzavý Puk. „Myslíš, že s ním hneme?“

Róza zavrtěla hlavou. „Sami ne. Měl bys raději běžet domů a přivést pomoc. Já počkám u auta.“

„Proč nepůjdeme oba?“

„Protože tady nechci auto jen tak nechat.“ Smetla si z tváře pramen vlasů. „Když poběžíš, jsi tam za pět minut. Budu v pořádku. Proboha, ty se poslední dobou chováš, jako bys mě musel pořád před něčím chránit.“

„To teda ne! Já jen…“

Blížící se nákladňák uslyšeli oba současně. O zlomek vteřiny později se Róza a Hrom vynořili zpoza auta a šli mu naproti.

Tahle cesta vede jen k Heerkensovic farmě. V noci jezdí po téhle cestě jen Heerkensové. Sevřel pevněji potem zbrocený kov zbraně.

„Dneska čistili křižovatku od oleje. Děsně to páchne.“ Frederick Kleinbein si povytáhl kalhoty přes křivku břicha a bodře se na Rózu zazubil. „Beru to domů delší trasou, abych se vyhnul smradu. Ještě že tak, co? Vytáhneme z nákladňáku řetěz, přivážeme ho ke stromu a odtáhneme na stranu.“ Natáhl ruku, jemně uchopil Hroma za čenich a zatřásl mu hlavou ze strany na stranu. „Možná tě zapřáhneme taky, co ty na to? Aby sis jednou vydělal na živobytí.“

„Nikdo není tak slepý jako ten, kdo vidět nechce…“ Teď už šanci k ráně nedostane.

„Díky, pane Kleinbeine.“

„Proč děkuješ mně? Půlku práce jsi odvedla ty. Druhou nákladňák.“ Vyklonil se z okénka a otřel si obočí sněhově bílým kapesníkem. „Teď už se dostaneš domů i s tím svým přerostlým štěnětem, že jo. Řekni tátovi, že tam nahoře je ještě nějaké dřevo, které se hodí na spálení. Jestli ho nechce on, vezmu si ho já. A taky mu řekni, že mu to jímkové čerpadlo vrátím do konce měsíce.“

Když nastartoval nákladňák, ustoupila Róza o krok dozadu a pak se zase vrátila, když dodal ještě něco, co přes zvuk motoru neslyšela. „Cože?“

Ale on jen zamával tučnou rukou a byl pryč.

„Říkal,“ pověděl jí Petr, jakmile zmizela červená koncová světla z dohledu a bylo bezpečné se proměnit, „že máš pozdravovat bráchu. A pak se zasmál.“

„Myslíš, že tě viděl, když přijížděl?“

„Rózo, na tom, co říkal, není naprosto nic neobvyklého. Mohl myslet mě, mohl myslet Colina. Koneckonců, Colin mu pomáhal svážet seno. Děláš si zbytečné starosti.“

„Možná,“ pokývala hlavou, ale když Hrom zase vystrčil hlavu z okna, tiše si pro sebe dodala: *Možná že ne.*

Zůstal, kde byl, a díval se za nimi, dokud neodjeli. Pak vysunul stříbrnou kulku z komory a zastrčil si ji do kapsy. Bude ji prostě muset použít jindy.

„Jste si jistá?“ Pan Glassman starší poklepal zastřiženými nehty na zprávu. „Obstojí to u soudu?“

„O tom nepochybujte. Je tam všechno, co potřebujete.“ Vickiiny prsty za zády vyklepávaly do dlaně druhé ruky vojenský pochod. Pokaždé, když se ocitla tváří v tvář panu Glassmanovi staršímu, zjistila, že z neznámého důvodu stojí jako voják na přehlídce. Fyzicky to nijak impozantní muž nebyl, ani držení těla neměl v žádném ohledu nijak vojenské, takže měla za to, že to musí být způsobeno silou jeho osobnosti. Přestože byl v té době ještě dítě, podařilo se mu nejen přežít tábory smrti během holocaustu, ale navíc z toho pekla vyvedl i mladšího bratra Josefa.

Zavřel složku a zhluboka si povzdechl. „Harris.“ To jméno ukončilo měsíce drobných sabotáží, ačkoli způsob, jakým je vyslovil, svědčil spíš o únavě než o zlobě. „Máte naše díky za rychle odvedenou práci, paní Nelsonová.“ Postavil se a podal jí ruku.

Když jí Vicki potřásla, neunikla jí síla skrytá pod hebkým povrchem.

„Vidím, že jste ke zprávě připojila i fakturu. Koncem týdne vám pošleme šek. Předpokládám, že budete dostupná, kdyby bylo nutné, abyste svědčila u soudu.“

„To je součástí mých služeb,“ ujistila ho. „Jestli mě budete potřebovat, přijdu.“

„Hej, panenko!“ Harris, který trávil poslední chvíle polední přestávky venku na sluníčku spolu s párkem svých kumpánů, vyskočil na nohy, jakmile Vicki vyšla z budovy. „Tak už to balíš, co? Nestíhalas.“

Vicki měla upřímně v úmyslu ho ignorovat.

„Škoda, že se ta tvoje prdelka bude kroutit zase někde jinde.“

Ale na druhou stranu…

Když viděl, že zareagovala, zasmál se a smál se dál, když přešla přes parkoviště a zastavila se před ním. Když byl mladší, musel být pěkný ranař, ale teď měl těžkou, oplácanou figuru člověka, který kdysi býval samý sval. Kolem pivního břicha, které teď nosil v místech, kde míval pas, se mu povážlivě napínalo tričko s nápisem „Blue Jays“. Byl to přesně ten typ vysmátého kreténa, kterého má každý tendenci omlouvat.

Nevšímej si ho, je už prostě takový.

Vicki považovala právě takové za nejnebezpečnější. Tentokrát zašel příliš daleko. Bude si moci stěžovat na lidi, kteří nerozumějí legraci. Třeba až u soudu.

„Co se děje, panenko, nemohla jsi odejít bez polibku na rozloučenou?“ Otočil se, aby se přesvědčil, že dva muži, kteří stále ještě seděli vedle budovy, oceňují jeho vtip, takže mu unikl výraz ve Vickiině tváři.

Špatně se vyspala. Měla mizernou náladu. A byla více než ochotná vybít si ji na tomhle rasistickém a sexistickém grázlovi. Byl o dobrých deset centimetrů vyšší než ona a o padesát kilo těžší, ale pochybovala, že by jí dělalo potíže ho spráskat. *Lákavé, ale raději ne.* I když se jí zúžily panenky a sevřela čelist, léta strávená pozorováním toho, co zpravidla následovalo, jí pomohla udržet temperament na uzdě. *Nestojí za tu námahu.*

Když se otočila k odchodu, Harris se bleskurychle otočil a se širokým úsměvem ji plácl po zadku.

Vicki se usmála. *Ale co.…*

Z otočky ho kopla z vnější strany pod koleno, slaběji, než by mohla. Složil se k zemi s takovým výkřikem bolesti, jako by mu právě usekla obě nohy. Rána těsně pod žebra mu za vyděšeného vyjeknutí vyrazila dech z plic, a když si přitáhl kolena k hrudi, dopřála si dobře mířený kopanec do zadku jako odškodnění za to, že mu nedupla tam, kde by to bolelo nejvíc. Pak se zazubila na jeho nohsledy a pokračovala v cestě domů.

Mohl ji žalovat. Ale pochybovala, že to udělá. Nedošlo ke zranění a byla ochotná se vsadit, že jakmile popadne dech, začne si v hlavě skutečný průběh událostí překrucovat tak, aby odpovídal jeho pohledu na svět – a jeho pohled na svět nezahrnoval možnost, že by ho mohla zmlátit ženská.

Také si dobře uvědomovala, že by tomu tak nebylo v případě, kdyby stále nosila odznak. Policejní brutalita byla u podobných lidí oblíbeným zaklínadlem.

Víš, posunula si brýle na nose a rozběhla se, aby chytila autobus, který už viděla vyjíždět na nadjezd přes Eglingtonskou třídu, *myslím, že si ten civil ještě zamiluju.*

Pocit euforie z ní vyprchal spolu s adrenalinem a necelé dva bloky od autobusové zastávky ji začalo trápit svědomí. Nebylo to ani tak násilí samotné, co ji rozhodilo, jako spíš její reakce na ně. I když se snažila sebevíc, nedokázala se přesvědčit, že Harris nedostal aspoň malý zlomek toho, co si zasloužil. A v okamžiku, kdy se ze všech sil tlačila do zadní části autobusu ve snaze dostat se ke dveřím, aby mohla vystoupit, až dojede na zastávku Dundasova, měla už celé záležitosti po krk.

Násilí nikdy nic neřeší, ale někdy představuje jedinou možnou reakci, jako třeba v případě švábů. Na poslední chvíli se dostala ze dveří, ale předtím musela fyzicky odstranit z cesty dva výrostky v téměř komatózním stavu. *Harris je šváb. Konec debaty.* Na řešení otázek osobní etiky bylo příliš velké horko. Slíbila si, že se o to znovu pokusí, až se trochu ochladí.

Cítíc pod podrážkami tenisek rozpálený asfalt, zamířila Hurónskou ulicí k domovu tak rychle, jak jí to jen valící se dav dovoloval. Dundasova a Hurónská se křížily v centru čínské čtvrti a tato oblast byla plná restaurací a malých tržnic s exotickou zeleninou

a živými rybami. V horkém počasí se kovové popelnice plné odpadu z potravin rozpálily a puch, který se pak oblastí linul, rozhodně chuť k jídlu nepřidával. Vicki, dýchajíc jen mělce ústy, dokonale chápala, proč dlaci s odjezdem z města tolik spěchali.

Když ji míjela, zkontrolovala *kaluž.* Nacházela se u obrubníku v místě, kde se odloupl asfalt a kde chybělo několik kostek z původní dlažby. Sbíraly se v ní místní splašky stejně jako různé organické zbytky. Když teplota stoupla, zčeřily občas její kalný povrch odporně páchnoucí bubliny a s radostí přispěly svou troškou k pestrému koncertu vůní. Vicki neměla nejmenší tušení, jak hluboká kaluž může být. Za posledních pět let neviděla, že by někdy vyschla. Měla teorii, že jednoho dne se z posledního zbytku původní prvotní zárodečné polévky něco vyplazí a začne terorizovat město, takže ji nespouštěla z očí. Chtěla být u toho, až k tomu dojde.

Než se dostala do bytu, byla pokryta tenkou vrstvou potu a jediné, po čem toužila, byla studená sprcha a něco ještě studenějšího k pití. Měla podezření, že si na obojí bude muset chvíli počkat, protože jakmile strčila klíč do zámku, ucítila zevnitř čerstvě uvařenou kávu.

„Je pětačtyřicet stupňů ve stínu," zamumlala, když otevírala dveře, „jak můžeš k čertu pít horkou kávu?"

Ještě že odpověď nečekala, protože se jí žádné ani nedostalo. Znovu za sebou zamkla, pohodila kabelku v předsíni a vešla do maličkého obýváku.

„Je hezké, že ses tu ukázal, Celluci." Zamračila se. „Vypadáš příšerně."

„Děkuji, Matko Terezo." Pozvedl hrnek a zhluboka se napil, aniž přitom zvedl hlavu z opěradla křesla. Když dohltal, pohlédl jí do očí. „Dostali jsme ho, hajzla."

„Margota?"

Celluci přikývl. „Má to spočítaný. Sebrali jsme toho grázla v pravé poledne."

V poledne. Zrovna když jsem já dokazovala, že jsem drsnější než Billy Harris. Vicki byla na okamžik tak zaslepená závistí, že nemohla ani mluvit. Tohle bylo to, co měla provést se svým životem, něco důležitého, ne dělat ze sebe blázna na parkovišti před továrnou

na kávu. Kousla se do spodního rtu a podařilo se jí srazit příšeru zpátky do propasti, ze které vylezla, ačkoli vyloudit na rtech úsměv už nezvládla.

„Dobrá práce.“ Když si znovu pustila do života Mika Celluciho, pustila tam spolu s ním i policejní práci. Jen se s tím ještě musela naučit vyrovnat.

Přikývl a v jeho výrazu se zračilo jen vyčerpání a skoro nic jiného. Vicki cítila, jak jí z ramen padá část břemene. Buď jí rozuměl, nebo byl až příliš unavený, než aby udělal scénu. Ať tak či tak, nebylo to nic, co by nezvládla. Natáhla se a vzala mu z ruky prázdný šálek.

„Kdy jsi naposledy spal?“

„V úterý.“

„A jedl?“

„Ehm…“ zamračil se a protřel si oči volnou rukou.

„Opravdové jídlo,“ popíchla ho Vicki. „Ne jen něco z krabice, posypané cukrem.“

„Nevzpomínám si.“

Zavrtěla hlavou a zamířila do kuchyně. „Nejdřív svačina, pak postel. Doufám, že ti nebude vadit studená hovězí pečeně, protože nic jiného nemám.“ Když mu dávala na chleba plátek masa, zazubila se. Bylo to skoro jako za starých časů. Měli spolu takovou dohodu, ona a Celluci, už před lety, kdy si spolu poprvé začali, že když se o sebe nebude moci postarat jeden z nich, dovolí to tomu druhému.

„Tahle práce má spoustu možností, jak ti užírat duši,“ řekla mu, když jí masíroval zatuhlá záda. „Stojí za to vybudovat si nějakou podpůrnou strukturu.“

„Jsi si jistá, že ti nejde jen o to, abys měla někoho, před kým se můžeš chvástat?“ řekl se smíchem. Její loket ho zasáhl na solar plexus. Zatímco lapal po dechu, sladce se na něj usmála a řekla: „To taky.“

A stejně důležité jako mít někoho, kdo vás chápe, když se něco podaří, je mít někoho, kdo vám rozumí, když se nedaří. Někoho, kdo neklade spousty hloupých otázek, na něž neexistují odpovědi, a nenabízí soucit, který jen přisypává další sůl do rány, způsobené selháním.

Někoho, kdo vám prostě jen udělá sendvič, rozestele postel a pak odejde, až se zmuchlá a pokryje potem i poslední čisté ložní prádlo.

O šest hodin později se Celluci přišoural do obýváku a ospale zamžoural na televizní obrazovku. „Která směna?“

„Končí čtvrtá.“

Zhroutil se do jediného dalšího křesla v místnosti – ve sklápěcím křesle byla natažená Vicki a nehodlala ho opustit. „Jaké je skóre?“ zeptal se a poškrábal se v chlupech na hrudi.

„Jsou to doběhy, ty mizero, jak moc dobře víš, a zatím žádný.“

Zakručelo mu v břiše tak hlasitě, že to přehlušilo i zvuky davu jásajícího nad snadným vyautováním na první metě. „Pizzu?“

Vicki mu hodila telefon. „Jsme u mě. Platíš ty.“

V krabici ležel už jen poslední stydnoucí plátek a Jays se konečně podařilo získat a držet dvoubodový náskok, když mu řekla, že odjíždí do Londýna.

„V Anglii?“

„Ne, v Ontariu.“

„Nový případ?“

„Hned napoprvé.“

„O co jde?“

Hledám člověka – nebo více lidí – který ostřeluje stříbrnými kulkami rodinu vlkodlaků, vlastnících ovčí farmu. Aspoň je to skutečná práce. Důležitá práce. „Ehm, teď ti to ještě říct nemůžu. Možná později.“ *Asi tak za milion let…*

Celluci se zamračil. Něco skrývala. Vždycky to poznal. „Jak se tam dostaneš? Vlakem? Autobusem?“ Natáhl nohu a šťouchl ji bosou nohou do boku. „Nebo poběžíš?“

Vicki si odfrkla. „Ha, ha, ha, špekoune.“

Neubránil se tomu a podvědomě zatáhl břicho.

Vicki se zazubila, protože začal okamžitě předstírat, že nic takového neudělal, a viditelně se snažil uvolnit. *Smůla,* dumala Vicki, *protože stejně zase vytuhne.* „Henry mě tam zítra večer odveze.“

„Henry?“ Celluci pečlivě držel hlas v neutrální rovině. Samozřejmě měla plné právo trávit svůj čas, s kýmkoli chtěla, ale na Henrym Fitzroyovi bylo na každý pád něco, co se Cellucimu ani za

mák nelíbilo. Opatrné dotazování nepřineslo nic, co by ho přimělo změnit názor – jelikož nepřineslo vůbec nic. „On s tím případem nějak souvisí, že?“ Poslední případ, do něhož byl Henry Fitzroy zapletený, skončil tak, že Vicki ležela polomrtvá u nohou příšery, která jako by utekla z béčkového hororu. Na Celluciho to žádný dojem neudělalo.

Vicki si posunula brýle na nose. Kolik mu toho říct… „Přátelí se s lidmi, pro které pracuji.“

„Zůstane tam, až tě přiveze?“ Správně si vyložil její svraštěné obočí a dodal: „Uklidni se. Víš stejně dobře jako já, jak dokáže takový civilista, který se motá kolem, případ zkomplikovat. Jen se chci ujistit, že si to neděláš těžší.“ Viděl, že není přesvědčena o čistotě jeho motivů. Smůla.

„Tak především si, Celluci, uvědom, že já jsem teď taky civilista.“ Zasmál se a ona se zamračila. „Za druhé, on mě tam jen odveze a seznámí mě s pozadím případu. Nebude se plést do vyšetřování.“ *Bude mi pomáhat. Budeme na tom dělat spolu.* Naprosto neměla v úmyslu dopustit, aby se to Mike Celluci dozvěděl – zejména proto, že sama neměla moc jasno v tom, jaký z toho má pocit. Nadto by mu musela dát vysvětlující informace, na což neměla právo. A i kdyby se rozhodla pracovat s Henrym Fitzroyem, Cellucimu do toho nic nebylo.

Celluci si z výrazu tváře přečetl její poslední myšlenku a pochopil ji skoro správně. „Měl jsem na mysli tvou kariéru, ne sexuální život,“ zavrčel a kopl do sebe poslední hlt zvětralého piva z láhve. „Nemůžeš se nad to povznést, Vicki?“

„Já se mám povznést?“ Teď se pro změnu zasmála ona. Vyloupla se z křesla, přičemž se její zpocená kůže oddělila od vinylového potahu s příšerným zvukem, jako když se něco trhá. „Já jsem s tím nezačala. Ale když už jsi to nakousl…“

Byl si vědom toho, že její následující pohyb byl míněn jako záminka k odvedení pozornosti od Henryho Fitzroye. Nebyl to špatný pokus, a tak se rozhodl spolupracovat. Později bude mít na malé vyšetřování ohledně tajemného pana Fitzroye dost času.

Na půli cesty do ložnice se zeptal s předstíranou vážností – nebo přinejmenším něčím, co se jí velmi podobalo, vzhledem k jeho přerývanému dechu, „a co ten zápas?“

„Mají dvoubodový náskok a do konce zbývá jen směna a půl,“ zamumlala Vicki. „Snad už to vyhrají i bez nás.“

Když Henryho zuby otevřely žílu na Tonyho zápěstí, vzhlédl a zjistil, že ho mladík upřeně pozoruje. Zorničky rozšířené a víčka ztěžklá po orgasmu, ale přesto Tony dychtivě sledoval, jak upír pije.

Když Henry skočil a byl si jist, že látky podporující srážení obsažené v jeho slinách zastavily krvácení, zvedl se na jednom lokti. „Vždycky se díváš?“

Tony ospale přikývl. „To je součást orgáče. Koukat, jak to děláš.“

Henry se zasmál a smetl Tonymu z čela dlouhý pramen vlhkých hnědých vlasů. Během posledních pěti měsíců pil z Tonyho tak často, jak jen to opatrnost dovolovala – od té doby, kdy Vicki mladíka přesvědčila, aby jí pomohl zachránit jeho život. „Díváš se, jak dělám i ostatní věci?“

Tony se zazubil. „Nevzpomínám si. Vadí ti to?“

„Ne. Je příjemné nemuset skrývat to, co jsem.“

Tony přejel pohledem celou délku Henryho těla a zamumlal: „Teď toho teda moc neskrýváš. Budeš tady o víkendu?“

„Ne,“ odpověděl Henry. „Jedeme s Vicki do Londýna. Pár přátel má potíže.“

„Další upíři?“

„Vlkodlaci.“

„Děsivý,“ zamumlal stěží slyšitelným hlasem. Pak se mu zavřela víčka a upadl do spánku.

Je *velmi* příjemné nemuset skrývat to, co jsem, přemítal Henry a sledoval, jak se na Tonyho hrdle zpomaluje tep. Už to bylo velmi dávno, kdy si mohl naposledy dovolit ten luxus a sejmout všechny své masky. A teď měl ne jednoho, ale hned dva smrtelníky, kteří ho znali jako to, čím byl.

Usmál se a pohladil Tonyho palcem po měkké kůži na vnitřní straně zápěstí. Protože se z dlaků krmit nemohl, konečně se na tom výletě… více sblíží s Vicki.

Tři

„JAYS PROHRÁLI V DEVÁTÉ.“

„Sakra.“ Vicki zaostřila na titulek a usoudila, že třicet centů za informaci, jak to „Jays“ podělali tentokrát, nedá. Žádná tramvaj v dohledu. Vicki se opřela o novinový automat a vzápětí toho litovala, protože strávil celý den pod žhavým srpnovým sluncem a jeho kovový povrch byl tak rozpálený, že by se na něm dal usmažit steak.

„*No, přesně tohle mi chybělo,*“ zavrčela a třela si zarudlé předloktí. V očích ji pálilo a svědilo, dílem kvůli kapkám a dílem kvůli kroucení, kterému je právě podrobila její oční doktorka, a teď si ještě připekla deset čtverečních centimetrů kůže. A ta tramvaj *pořád* nejede.

„K čertu s tím. Radši půjdu pěšky, dokud ještě vidím na chodník.“ Když procházela kolem automatu na noviny, nakopla ho a kurážně vkročila do vozovky, přímo před camaro, projíždějící na oranžovou. Když se jen tak tak vyhnula jeho přednímu nárazníku, řidič zatroubil na klakson, ale výraz, jakým ho zpražila, mu sevřel čelist a sebral odvahu doprovodit to ještě neslušnou poznámkou, která se mu už drala na rty. Bylo zjevné, že ne *všichni* mladíci řídící camaro mají sebevražedné sklony.

Jako v mlze přešla přes most Gerrardovy ulice a usilovně se snažila dostat emoce pod kontrolu.

Až do dnešního rána si myslela, že se s oční chorobou, která ji donutila odejít od Metropolitní policie, už vyrovnala. Nepřijala ji s grácií, to ani zdaleka, ale hněv a sebelítost už přestaly být

motivačními činiteli jejího života. Mnoho, mnoho lidí trpících retinitis pigmentosa bylo v horším stavu než ona, ale bylo těžké mít to na paměti v situaci, kdy jí během jediného měsíce zdegenerovalo periferní vidění o další dva stupně a ta trocha nočního vidění, která jí doposud zůstala zachována, takřka úplně zmizela.

Okolní svět získával rychle podobu omezených rozměrů série diapozitivů. Záběr na scénu před sebou. Otočit hlavu. Záběr na scénu před sebou. Otočit hlavu. Záběr na scénu před sebou. A mohl by prosím někdo rozsvítit?

K čemu, do prdele, budu smečce vlkodlaků dobrá? Jak mám zastavit vraha, kterého nevidím? Racionálnější část její mysli se snažila namítat, že si ji dlaci najali kvůli jejím detektivním schopnostem, nikoli kvůli očím, ale nebyla ochotna ji poslouchat. *Možná budu mít štěstí a jeden z nich má slepecký výcvik.*

„Čau! Viktorko!“

Zamračeně se otočila. Hněv ji zanesl téměř až ke křižovatce Parlamentní a Gerrardovy. Dále, než čekala. „Co děláš v téhle části města?“

Tony se zazubil a ležérním krokem došel blíž. „Kam se podělo *Ahoj, jak se máš?*“

Vicki si povzdechla a snažila si nevybíjet vztek na Tonym. Když k němu přišla pro pomoc a společně zachránili Henryho, jejich vztah se změnil, posunul se z roviny vztahu mezi poldou a děckem – ne, že by předtím nějakým děckem byl. Když na něj poprvé před čtyřmi lety narazila, byl to vychrtlý patnáctiletý potížista. V průběhu let se z něj stal její nejlepší pár očí a uší v ulicích. Teď se zdálo, že se blíží k čemusi trochu rovnocennějšímu, ale zvyk je železná košile a stále se za něj cítila zodpovědná.

„Tak dobře.“ Setřela si z brady kapku potu. „Ahoj, jak se máš?“

„Jak to,“ otázal se jí konverzačním tónem a srovnal s ní krok, „že vždycky, když se mě ptáš *Jak se máš?*, vyzní to jako *V jakém průseru zase lítáš?*“

„A v jakém?“

„V žádném.“

Vicki otočila hlavu a podívala se na něj, ale on se jen ublíženě usmál, pravý obraz ukřivděné nevinnosti. Vypadal hodně dobře, to

musela uznat, oči měl jasné, vlasy čisté, a dokonce začal trochu přibírat. „To ráda slyším. A teď se vraťme k mé první otázce. Co děláš v téhle části města?“

„Bydlím tady.“ Odpálil tuhle bombu se vší nenuceností, jaké jen je téměř dvacetiletý mladík schopen.

„Ty tady co?!“ Byl to výkřik úžasu, přesně jak to Tony chtěl. Její nálada se začala pod vlivem Tonyho radosti projasňovat.

„Je to jen jedna sklepní místnost,“ pokrčil rameny, jako že nic moc. „Ale mám vlastní koupelnu. Nikdy předtím jsem žádnou neměl.“

„Jak to zaplatíš, Tony?“ Občas se přechodně uchyloval k prostituci a ona ze všech sil doufala, že se teď do toho nepustil naplno – ne jen proto, že to bylo nezákonné, ale také kvůli přízraku AIDS, který číhal za každým rohem.

„Mohl bych říct, že ti do toho nic není…“ Když svraštila obočí, zvedl ruce v uklidňujícím gestu. „Ale neřeknu. Mám práci. Od pondělka. Henry zná chlápka, je to podnikatel, a ten potřeboval podržtašku.“

„Koho potřeboval?“

„Pomocnou pracovní sílu.“

„A to ti sehnal Henry?“

„Jo. Stejně jako byt.“

Za všechny roky, co Tonyho znala, si od ní byl občas ochoten vzít nanejvýš nějaké to jídlo a trochu peněz výměnou za informace. Henry Fitzroy ho znal necelých pět měsíců a už stačil převzít kontrolu nad jeho životem. Vicki musela vědomě povolit čelist, než byla schopna promluvit. „Trávíš teď s Henrym hodně času?“ Otázka vyzněla dost pichlavě.

Tony v jasném poledním slunci přimhouřil oči a zkoumavě se na ni zahleděl. „Ani ne. Ale slyšel jsem, že ty s ním jedeš tenhle víkend výt někam do lesů.“ Když se zamračila, naklonil se k ní a předvedl dokonalou imitaci stylu řeči typickou pro filmy o příšerách. „Vlkodlaci.“

„A probíral s tebou i detaily toho případu?“

„Klídek, jen se o tom zmínil.“

„Udivuje mě, že tě nepozval taky.“

„Proboha, Viktorko,“ potřásl Tony hlavou. „V téhle náladě se s tebou nedá mluvit. Běž se s někým vyspat, nebo tak něco, a dej se do kupy, jo?“ Vesele jí zamával a rozběhl se, aby na světlech chytil tramvaj.

Vickiina odpověď zanikla v hluku dopravy a nejspíš to bylo jen dobře.

„Řekl jsem něco špatně?“

Vicki se neobtěžovala zvednout hlavu ze studeného okenního skla. Světla na dálnici byla k osvětlení vnitřku vozu v podstatě nepoužitelná, tak proč se obracet čelem k někomu, koho stejně neviděla. „O čem to mluvíš?“

Její tón byl tak agresivně neutrální, až se Henry musel usmát. Na okamžik se soustředil na prosmýknutí svého BMW nanejvýš těsným prostorem mezi dvěma kamiony, za nimiž ho čekal volný úsek silnice, kde se mu na sedm či osm délek vozu podařilo dosáhnout maximální povolené rychlosti, než se dostal do další oblasti hustého provozu. „Od doby, kdy jsem tě vyzvedl, jsi se mnou nepromluvila slušným tónem ani dvě slova. Tak jsem si říkal, jestli jsem neudělal něco, čím jsem se tě dotkl.“

„Ne.“ Změnila polohu, poklepala si prsty na koleno a zhluboka se nadechla. „Ano.“ Nesmí dovolit osobním sporům, aby ovlivňovaly případ. Už tak to pro ni bude dost těžké. Jestli to nevyřeší teď, byla tu slušná pravděpodobnost, že se to vynoří v nějaké mnohem nebezpečnější podobě. „Dnes jsem mluvila s Tonym.“

„Aha.“ Žárlivosti rozuměl. „Víš, že se musím krmit z mnoha smrtelníků, Vicki, a ty sama ses posledně v noci rozhodla…“

Otočila se a zpražila pohledem neurčitý obrys těla rýsující se proti protějšímu oknu. „A co to s tím má k čertu společného?“ Udeřila pěstí do palubní desky. „Za čtyři roky jsem Tonyho nedokázala přesvědčit, aby si ode mě vzal víc než pár hamburgerů a sem tam nějaké drobné. A ty mu zčistajasna najdeš práci a místo k bydlení.“

Henry se zamračil. „Nechápu, v čem je problém.“ Věděl, že hněv nepředstírá, zrychlil se jak její dech, tak srdeční tep, ale pokud jí

nevadila sexuální stránka věci… „Ty nechceš, aby se Tony dostal z ulice?“

„Samozřejmě že chci, ale…“ *ale chtěla jsem to být já, kdo ho zachrání.* Nedokázala to vyslovit. Znělo to tak malicherně. A kromě toho to bylo naprosto přesné. Hněv se náhle změnil v zahanbení. „…ale nevím, jak jsi to udělal,“ dokončila zkroušeně.

Odmlka a emoční změna zrcadlily její myšlenky stejně jasně, jako by je vyslovila nahlas. Henry, jehož čtyři sta padesát let naučilo v první řadě diskrétnosti, moudře reagoval pouze na to, co Vicki opravdu řekla. „Byl jsem vychován tak, abych se o své lidi staral.“

Vicki vyprskla, vděčná za možnost změnit téma. „Henry, tvůj otec byl jedním z největších tyranů v dějinách, upaloval zcela nestranně protestanty i katolíky. Nesouhlas jakéhokoli druhu, osobního či politického, obvykle řešil popravou.“

„Souhlasím,“ přitakal pochmurně Henry. „Mě přesvědčovat nemusíš. Já byl u toho. Jenže mě naštěstí nevychovával otec.“

Jindřich VIII. byl svému levobočkovi ikonou, na niž měl hledět v posvátné hrůze, ale především byl králem v době, kdy král byl vším. „O to, že jsem byl poučen o zodpovědnosti, kterou princ má, se postaral vévoda z Norfolku.“ A pouze osud zabránil tomu, aby se vévoda z Norfolku stal poslední obětí vlády Jindřicha VIII.

„A Tony je jedním z *tvých lidí*?“

Ignoroval její sarkasmus. „Ano.“

Pro něj to je opravdu tak jednoduché, uvědomila si Vicki a nemohla popřít skutečnost, že Tony na něj reagoval způsobem, jakým nikdy nereagoval na ni. Byla v pokušení se zeptat: *A co jsem já?* ale neudělala to. Špatná odpověď by ji pravděpodobně rozzuřila a neměla nejmenší tušení, jak zněla správná. Chvíli si hrála s ovládáním klimatizace. „Tak mi pověz něco o vlkodlacích.“

Rozhodně bezpečnější téma.

„Kde bych měl začít?“

Vicki obrátila oči. „A co takhle u toho základního. Na policejní akademii jsme lykantropii nebrali.“

„Tak dobře.“ Henry chvíli bubnoval prsty o volant. „Pro začátek můžeš zapomenout na všechno, co jsi kdy viděla ve filmech. Když tě

kousne vlkodlak, jediné, co se stane, je, že ti poteče krev. Lidé se dlaky stát nemohou.“

„Z čehož vyplývá, že vlkodlaci nejsou lidé.“

„To nejsou.“

„A co tedy jsou? Malé chlupaté příšerky z Alfa Centauri?“

„Ne. Podle nejstarší z legend jsou přímými potomky vlčice a pradávného boha lovu.“ Našpulil rty. „Tahle legenda je víceméně stejná u všech smeček, i když jméno boha se místo od místa mění. Když se začalo šířit náboženství Řeků a Římanů, začali si dlaci říkat Dianini vyvolení, lovecká smečka bohyně. Křesťanství přispělo příběhem o Lilith, Adamově první ženě, která poté, co odešla ze zahrady, spala s vlčím bohem stvořeným pátého dne a povila mu děti.“

„Čemu věříš ty?“

„Že mezi zemí a nebem je víc věcí, než vaši filozofové kdy vysnili.“

Vicki vyprskla. „Tomu říkám vytáčka,“ zamumlala. „A navíc to cituješ špatně.“

„Jak to víš? Uvědom si, že jsem slyšel originál. Stálo mě hrozné úsilí, než jsem Shakespeara přesvědčil, aby nedával tomu chudákovi jméno Yoluff.“ Vypadalo to, že mluví naprosto vážně, ale určitě ji tahal za nohu. „Yoluff, kralevic dánský. Umíš si to představit?“

„Ne. A mytičtí dlaci mě zase tolik nezajímají. Chci vědět, co můžu čekat dnes večer.“

„Co víš o vlcích?“

„Jenom to, co jsem se dozvěděla z dokumentů National Geographic na PBS. Předpokládám, že můžeme zavrhnout rozené krvelačné zabijáky ve stylu bratří Grimmů.“

„To bych prosil. Bratry Grimmovy nechme stranou, dlaci fungují hodně podobně jako vlci. Každou smečku tvoří rodinná skupina jedinců rozdílného stáří, kterou řídí dominantní samec a samice.“

„Dominantní? V jakém smyslu?“

„Vedou smečku. Rodinu. Farmu. Starají se o rozmnožování.“

„Ten Stuart a Nadine o kterých ses tu noc zmiňoval?“

„Přesně tak.“

Vicki se zamyšleně zatahala za spodní ret. „Když jde o něco tak důležitého, předpokládala bych, že si se mnou přijedou promluvit *oni*.“

„Dominantní pár takřka nikdy neopouští teritorium. Jsou svázáni se zemí v rozsahu, jaký my prostě nemůžeme pochopit.“

„Chtěl jsi říct, jaký nemůžu pochopit já,“ řekla nevrle. Z tónu jeho hlasu to bylo naprosto zřejmé.

„Ano,“ povzdechl si. „To jsem chtěl říct. Ale než mě obviníš, no, z čehokoli, z čeho ses mě chystala obvinit, mohla bys vzít v úvahu, že nějakých čtyři sta padesát let zkušeností něco znamená.“

Měl pravdu. A taky nefér výhodu. „Promiň. Pokračuj.“

„Donald, otec Rózy a Petra, býval alfa samcem, takže mám za to, že u něj je to pouto ještě pořád příliš silné. Sylvia a Jason jsou mrtví a Colin v noci pracuje, takže mě může těžko využít jako prostředníka. Jedinou zbývající možnost tak představují Róza a Petr, i když ještě nejsou podle vlkodlačích měřítek úplně dospělí.“

„A i oni byli, koneckonců, jen třešnička na dortu, který bys dokázal velmi dobře upéct i sám.“

Henry se zamračil, pak si tu metaforu rozebral a usmál se. „Myslel jsem si, že je nedokážeš odmítnout,“ řekl hebce. „Poté co je uvidíš.“

A proč si myslíš, že bych byla schopna odmítnout tebe, řekla si v duchu, ale nahlas řekla jen: „Vysvětloval jsi mi strukturu smečky.“

„Ano, no, před třinácti lety, když Petrovi a Róze zemřela matka, ujali se vedení strýc Stuart s tetou Nadine. Stuart pochází ze smečky ve Vermontu, ale tam byl už delší dobu beta samcem.“

„Tak prostě přivandroval?“

„Mladí samci často opouštějí domov. Dává jim to lepší šanci spářit se a smísit pokrevní linie. Donald se vzdal bez boje. Marjoryina smrt ho dost těžce zasáhla.“

„Bez boje?“ otázala se Vicki a vzpomněla si na bílý lesk Petrových zubů. „To jsi myslel obrazně, doufám.“

„Obvykle to tak není. Velmi málo dominantních samců se jednoduše převalí na záda a nastaví krk a Stuart už měl za sebou několik předchozích pokusů.“

Vicki se vydral z hrdla poněkud přidušený zvuk a Henry natáhl ruku, aby ji poplácal po rameni. „Nedělej si s tím starosti," poradil jí. „Dlaci jsou v zásadě příjemní, normální lidé."

„Kteří se mění ve vlky." Nešlo o princip, který by Vickii díky své výchově mohla považovat za „normální". Na druhou stranu právě seděla v BMW s upírem – o moc divnější už to být nemohlo. „Drží všechny, ehm, nadpřirozené bytosti, spolu tímhle způsobem, nebo co?"

„Cože?" řekl zmateně Henry.

Vicki si posunula brýle na nose. Ve tmě jí to nebylo nic platné, ale i tak ji gesto uklidnilo. „Jen mi řekni, že se tvůj doktor nejmenuje Frankenstein."

Henry se zasmál. „Nejmenuje. A s Perkinem Heerkensem, Róziným a Petrovým dědečkem, jsem se seznámil za dokonale normálních okolností."

Když den předal vládu nad světem, pomalu procitl. Nejprve mu začalo bušit srdce, čerpající sílu z temnot, a jeho pomalý, pravidelný rytmus ho přesvědčil, že přežil. Pak dech, jen mělký, neboť takhle hluboko pod zem se dostalo jen málo kyslíku. Nakonec zapátral smysly vzhůru k povrchu přes malé hemživé věci v půdě. Teprve když si byli jistý, že kolem nejsou žádné lidské životy, které by ho mohly vidět vylézat, se začal vyhrabávat ven.

Jeho skrýš byla stěží něco víc než propadlá liščí nora, ačkoli doufal, že by ji nacisté považovali za mělký hrob. Zatímco se prodíral vzhůru sypkou zeminou, napadlo ho, že přesně tím by se jeho úkryt v případě objevení stal. Exhumace za denního světla by ho zabila s větší jistotou než nepřátelská palba.

„Tohle vážně, vážně nesnáším," zamumlal si pro sebe, když vystrčil hlavu na povrch a odepnul si malý perforovaný štít, kterým se bránil proti průniku hlíny do nosu a úst. Zahrabával se vždy jen v zoufalých situacích, kdy ho úsvit zastihl příliš daleko od jakéhokoli jiného přístřeší. Jednou či dvakrát otálel skoro až příliš dlouho a musel odhrabávat hlínu holýma rukama, zatímco mu slunce tančilo po zádech ohnivými paprsky. Pohřbení mu příliš připomínalo hrůzu

prvního procitnutí, kdy se ocitl uvězněn v obyčejné rakvi, nesmrtelný a sám, zatímco mu hlad drásal útroby.

Už byl venku až na jednu nohu skoro celý, když zahlédl v temnějším stínu pod jedlí ležet zvíře.

Vlci? V Holandsku? podivil se a znehybněl. Ne, vlk to nebyl, neboť zvíře mělo červenohnědou barvu, ale v jeho pokrevní linii určitě nějaký byl – a ne příliš daleko. Obezřetně se krčilo proti větru, uši přitažené k hlavě, chundelatý ocas přitisknutý k bokům. Reagovalo na pach jiného lovce a připravovalo se zaútočit, aby bránilo své území.

Ve tmě se zaleskly bílé zuby a z jeho mohutného hrdla se vydralo hluboké zavrčení. Také Henry vycenil tesáky a zavrčel v odpověď.

Zvíře vypadalo překvapeně.

A ještě překvapeněji se tvářilo o vteřinu později, kdy se ocitlo páteří přitisknuté k lesní půdě a s oběma Henryho rukama sevřenýma hluboko v srsti na krku. Zmítalo se a chňapalo, hrabaje po věznitelí všema čtyřma nohama. Ačkoli vrčení neustávalo, žádné hlasitější zvuky nevydávalo. Když zjistilo, že se nedokáže osvobodit, kroutilo se tak dlouho, až se mu podařilo olíznout Henrymu zápěstí špičkou jazyka.

Henry ho opatrně pustil.

Energicky se otřáslo, pořádně se poškrábalo a posadilo se. S hlavou nakloněnou na stranu si podivného tvora zvědavě prohlíželo, přičemž krčilo nos a vraštilo obočí ve výrazu tak podobnému udivené nelibosti, že měl Henry co dělat, aby potlačil úsměv – kdyby v ten okamžik ukázal zuby, začalo by to celé nanovo.

Když si ujasnili otázku dominance, oprášil si Henry z hrubých pracovních kalhot nejhorší skvrny od hlíny a vsunul ruku pod tričko, aby zkontroloval plátěný váček přivázaný kolem pasu. Věděl, že dokumenty jsou v bezpečí, ale tiché zašustění papíru mu i tak dodalo klid.

Bude potřebovat větší část noci, aby se dostal do vesnice, kde se měl setkat se svou spojkou z holandského odboje, a protože se předtím potřeboval nakrmit – práce se smrtelníky mu potom vždycky připadala snesitelnější – měl by už radši vyrazit. Ověřil si směr podle malého kompasu, který mu poskytla SOE, a vyrazil k

severovýchodu. Pes vstal a následoval ho. Nějakou chvíli ho slyšel, jak se pohybuje křovím za jeho zády, ačkoli se zvuky, jež vydával, už skoro nedaly odlišit od nesčetných dalších zvuků nočního lesa. Jak začal nabírat rychlost, utichly postupně docela. Nijak ho to nepřekvapilo. Plnokrevný vlk by měl velké potíže udržet s ním krok. Pes, bez ohledu na rasu, neměl vůbec žádnou šanci.

Zhruba tři hodiny před úsvitem mu nedaleko vesnice zkřížila cestu německá hlídka. Zůstal nehnutě stát vedle stezky, sotva pár centimetrů od ní. Když ho minula, Henry se pochmurně pousmál: všichni měli na přední straně čepice lebku se zkříženými hnáty. Totenkopf. Jednotka SS používaná k zajištění interní bezpečnosti na okupovaném území, zvláště tam, kde byl aktivní odboj.

Opozdilec byl mladík s rozložitou hrudí, kterému se nějakým způsobem dařilo pyšně si vykračovat i navzdory noční hodině a terénním podmínkám a z něhož doslova vyzařoval životní postoj *Jsme panská rasa, a já jsem z ní nejpanštější.* Dalo se s úspěchem předpokládat, že ho spolubojovníci nechali trochu pozadu úmyslně. I mezi SS existovaly zjevně limity.

K prostým vojákům německé armády choval Henry jistou dávku soucitu, ale s nacisty samotnými neznal slitování. S divokou účinností mladíka zezadu popadl, stáhl ho z pěšiny a umlčel v čase mezi dvěma údery srdce. Pokud srdce nepřestávalo bít, byla jakákoli jiná poškození těla irelevantní. Protože byl během krmení zranitelný, Henry neotálel, rychlým pohybem vojákovi roztrhl levé zápěstí, sklonil k němu hlavu a začal sát. Když skončil, ovinul ruku s dlouhými prsty kolem mladíkovy lebky a bez námahy mu jedním trhnutím zlomil vaz. Pak náhle ztuhl. Uvědomil si, že je sledován.

Celý les znehybněl s ním. Utichl dokonce i jemný vánek, takže zakrátko bylo jediným zvukem široko daleko tiché *kap, kap* krve pomalu kanoucí na spadané listí. Stále shrbený nad tělem, se svaly napjatými a připravenými, se Henry otočil po větru.

Veliký pes na něj upíral pohled ještě několik sekund, než se tiše stáhl, a ani upíří oči už ho mezi pohybujícími se stíny nedokázaly rozeznat.

Ten pes ho neměl být schopen vystopovat. Henryho zamrazilo v zádech v chmurné předtuše. Hbitě se postavil a zamířil k místu, kde

veliké zvíře před chvílí zmizelo. O zlomek vteřiny později se zastavil. Cítil, jak se životy patřící hlídce vracejí. Nepochybně hledali zmizelého vojáka.

Se psem se bude muset vypořádat jindy. Jednou rukou popadl mrtvolu za kabát, druhou za nohavici a vyzdvihl ji do rozsochy stromu a tam, vysoko nad linií očí, ji zaklínil. Ještě jednou ustaraně pohlédl do stínů a pokračoval v cestě do vesnice.

Nebylo těžké ji najít.

Náves osvětlovala záře světlometů namontovaných na půl tuctu nákladních vozů. Na jedné straně se choulila malá skupinka vesničanů hlídaná četou SS. Mezi oběma skupinami přecházel sem a tam muž, zjevně místní velitel, a v nejlepší nacistické tradici se plácal do nohy malým bičíkem. Až na pleskání bičíku o vrchní část kožené boty panovalo na scéně surrealistické ticho.

Henry se přesunul blíž. Hlídku nechal žít. Dokud se nedozví, co se děje, mohla by další nevysvětlitelná smrt potenciálně napáchat více škody než užitku. Na okraji návsi vklouzl do temného zápraží a v úkrytu čekal, co se bude dít.

Malá víska nemohla být ani v nejlepších časech domovem více než dvou stovek lidí, a tyto časy k nejlepším rozhodně nepatřily. Kvůli své poloze blízko hranic a železniční trati, kterou okupanti potřebovali pro další postup na sever, se stala ohniskem holandského odboje. Henryho sem přivedl právě odboj, přivedl však bohužel také SS.

Na návsi stálo jedenasedmdesát vesničanů, většinou starců, dětí a nemocných. Vytaženi z postelí měli na sobě pestrou škálu nočních košilí a ve tvářích takřka identický ostražitý výraz. Zatímco Henry to vše sledoval, přivedli dva těžce ozbrojení vojáci pět dalších.

„Tihle jsou poslední?“ otázal se důstojník. Když se mu dostalo potvrzení, přistoupil blíže.

„Víme, kde se nacházejí chybějící členové vašich rodin,“ prohlásil ostře. Jeho holandština sice měla přízvuk, ale byla dokonale srozumitelná. „Ten vlak, který měli zastavit, nepřijede. Byla to past, která je měla vylákat ven.“ Odmlčel se a čekal, ale jedinou reakcí mu byly stále stejné ostražité pohledy. I když ti, kteří byli dost staří, aby to pochopili, měli velký strach, dobře ho skrývali. Henryho citlivý

čich zachytil jeho pach, ale německý velitel neměl jak zjistit, jestli jeho zpráva měla nějaký dopad. Zjevný nedostatek odezvy dodal jeho dalším slovům na důrazu.

„Touto dobou už jsou mrtví. Všichni.“ Jeden malý chlapec plačtivě popotáhl a velitel se takřka usmál. „Ale vymýtit odboj,“ pokračoval dál mírnějším tónem, „nestačí. Musíme vymýtit jakékoli další pomyšlení na odpor. Vy všichni budete popraveni a všechny domy ve vesnici budou vypáleny do základů jako příklad toho, co se stane jak civilistům, kteří se opovažují podporovat odboj, tak podřadným tvorům, kteří se opovažují vzpírat se panské rase.“

„Němci,“ odfrkla si jedna stařena, přidržující si vybledlý župan revmatickými prsty. „Nejdřív vás užvaní k smrti a pak vás zastřelí.“

Henry měl chuť souhlasit – velitel každopádně mluvil, jako by viděl příliš mnoho propagandistických filmů. Méně nebezpečný ale kvůli tomu nebyl. Bez ohledu na to, čeho všeho ještě Hitler „ekonomickými reformami“ dosáhl, přinejmenším se mu podařilo najít práci všem sadistickým lotrům v zemi.

„Ty,“ ukázal bičíkem na starou paní. „Pojď sem.“

Setřásla ze sebe ruce příbuzných a přátel, kteří ji drželi, a něco si mumlajíc, vybelhala se z davu. Vrcholek její hlavy s řídkými šedivými vlasy staženými do těsného drdolu nesahal veliteli ani po klíční kost.

„Ty,“ řekl jí, „ses právě dobrovolně přihlásila, že půjdeš první.“ S očima skoro zavřenýma a slzícíma v silné záři reflektorů pozvedla hlavu a řekla cosi tak vulgárního a biologicky zcela nemožného, že postarší muž v hloučku vesničanů šokovaně vykřikl: „Matko!“ Aby se ujistila, že velitel pochopil, zopakovala mu to ještě německy. Němec napřáhl bičík. Henry se pohnul. Uvědomoval si, že to, co dělá, je hloupé a neuvážené, ale nemohl si pomoci.

Popadl velitele za zápěstí v nejvyšším bodě nápřahu a pokračoval v pohybu. Uplatnil veškerou svou sílu a vytrhl mu paži z ramenního kloubu. Pustil tělo na zem a obrátil se proti zbytku čety, mávaje šedivou, krvácející trofejí jako holí. V otevřených ústech se mu leskly dlouhé, ostré špičáky.

Celý útok netrval ani sedm vteřin.

Nacisté nebyli první, kdo použil hrůzu jako zbraň. Rasa, k níž Henry patřil, si uvědomila její potenciál už před staletími. Díky ní měl čas dostat se k prvnímu z vojáků dříve, než si někdo z nich vzpomněl, že drží zbraň.

Než se vzpamatovali natolik, aby mohli střílet, měl už před sebou další mrtvé tělo, které mohl použít jako štít. Zaslechl výkřiky v holandštině, zvuk běžících nohou obutých v papučích a pak, díkybohu, světlomety pohasly.

Poprvé od chvíle, kdy vstoupil na náves, viděl Henry dokonale. Němci neviděli vůbec nic. Ztratili poslední zbytky kuráže a pokusili se utéct, jenže zjistili, že jim stojí v cestě největší pes, jakého kdy viděli, vrčí a cení zuby.

Pak už to byla jatka.

O pár okamžiků později stál Henry nad poslední obětí, všechny nervy rozezpívané čerstvým pachem krve, a sledoval, jak se k němu na toporných nohou blíží pes, který ho celou noc sledoval. Na mordě měl vlhkou skvrnu, jež byla v noční temnotě spíše černá než rudá. Vypadal divoce, jako vlk z pohádek bratří Grimmů.

Dělilo je už jen pár kroků, když se na dlažbě ozval zvuk těžkých bot a oba prudce otočili hlavu. Henry se pohnul, ale pes byl rychlejší. Vrhl se vpřed, překulil se, a když vstával, svíral ve velmi lidských rukou samopal. Jakmile se objevili první vojáci z úderné jednotky, zahájil palbu. Žádný nepřežil.

Zavěsil si zbraň na holé rameno, otočil se čelem k Henrymu a hřbetem špinavé ruky si otřel krev kolem úst. Jeho vlasy měly přesně stejný červenohnědý odstín jako srst psa a spadaly mu v rozcuchaných pramenech do čela a částečně i přes oči, jež byly stejnýma očima, které předtím sledovaly, jak Henry vylézá ze země a později, jak se krmí.

„Jmenuji se Perkin Heerkens," řekl anglicky se silným přízvukem. „Jestli jsi Henry Fitzroy, jsem tvoje spojka."

Po čtyřech staletích získal Henry pocit, že ho už nemůže nic překvapit. Teď ale zjistil, že tento závěr bude muset přehodnotit.

„Neřekli mi, že jsi vlkodlak," řekl holandsky.

Perkin se zazubil. Vypadal mladší, ale nikoli méně nebezpečný. „Mně zase neřekli, že jsi upír," poznamenal. „Myslím, že jsme si kvit."

„To rozhodně *není* seznámení za dokonale normálních okolností," zamumlala Vicki a na krátký okamžik zatoužila, aby byla zpátky doma a užívala si *normální* hádku s Mikem Cellucim. „Chci říct, že mi tu vykládáš o tom, jak se upír z tajné služby setkal s vlkodlakem z holandského odboje."

„Co je na tom tak neobvyklého?" zeptal se Henry a předjel karavan s americkou poznávací značkou a malou oranžovou kočkou spící za zadním oknem. „Vlkodlaci jsou velmi teritoriální."

„Jestli tvořili součást normální…" Na okamžik se zamyslela a začala znovu. „Jestli tvořili součást lidských komunit, jak se vyhnuli odvodu?"

„Odvod byl britsko-severoamerický fenomén," připomněl jí Henry. „Evropa se rvala o přežití a všechno se seběhlo tak rychle, že pár mužů a žen v odlehlých oblastech bylo snadné přehlédnout. V případě nutnosti opustili ‚civilizaci' a po dobu války žili z toho, co poskytla příroda."

„No dobře, a co teda britští a severoameričtí vlkodlaci?"

„Žádní britští vlkodlaci nejsou…"

„Proč ne?" přerušila ho Vicki.

„Je to ostrov. Vzhledem k lidské tendenci zabíjet všechno, čemu nerozumí, tam není dost místa pro lidi i dlaky." Na okamžik se odmlčel a pak dodal: „Svého času v Británii dlaci možná byli…"

Vicki se sesula hlouběji v sedadle a šťourala do ovládání klimatizace. *Já nechci zemřít, paní Nelsonová.* „Takže dlaci nežijí po celém světě?"

„Ne. V Evropě nejjižněji v severní Itálii, pak na většině ruského území a v severozápadnějších oblastech Číny a Tibetu. Pokud vím, neexistují žádní domorodí severoameričtí dlaci, ale mohu se mýlit. Došlo ovšem k poměrně čilému přistěhovalectví."

„Výhradně po druhé světové válce?"

„Výhradně ne."

„Takže moje původní otázka stále platí. Jak se vyhnuli odvodu?“

Vicki slyšela, jak pokrčil rameny – zašustilo to o hrubý tvídový potah sedadla. „Nemám tušení, ale jelikož většina dlaků je zcela barvoslepých, předpokládám, že neprošli zdravotní prohlídkou. Co ale vím, je to, že spojenci používali barvoslepé pozorovatele při leteckém průzkumu, protože jsou nuceni vnímat především tvary a dokáží tak snadno prohlédnout většinu maskování. Možná že někteří z nich byli dlaci.“

„Hm, a co ty? Jak může upír přesvědčit vládu, že by mu měla umožnit přispět svou troškou do mlýna k boji za svobodu?“ Pak si vzpomněla, jak velice umí být Henry přesvědčivý. „Ehm, beru zpátky.“

„Popravdě, já se nikdy na kanadskou vládu neobracel. Nechal jsem se naložit na loď s vojáky a vrátil se do Anglie, kde se jeden můj přítel dostal do velmi vlivného postavení. Ten všechno zařídil.“

„Ach tak.“ Nezeptala se, kdo je ten přítel. Nechtěla to vědět – i tak už jí představivost vyobrazovala Henryho a jisté prominentní osobnosti ve velmi choulostivých situacích. „Co se stalo s vesničany?“

„Cože?“

„Ti vesničané. Když ses seznámil s Perkinem. Zemřeli tam všichni?“

„Ne, samozřejmě že ne!“

Vicki nechápala, co je na tom samozřejmého. Koneckonců, vybili přece celou četu SS a takové věci nacisté neschvalovali.

„Perkin a já jsme to zařídili tak, aby to vypadalo, že zahynuli při spojeneckém náletu na železniční trať.“

„Ty jsi zařídil nálet?“

Když odpovídal, zaslechla v jeho hlasu smích.

„Nezmínil jsem se o tom, že ten můj přítel získal velmi vlivné postavení?“

„Takže,“ ještě jedna věc jí nedopřávala klid, „ti vesničané věděli, že mezi nimi žije smečka vlkodlaků?“

„Ne, až do začátku války ne.“

„A po začátku války?“

„Během války byl jakýkoli nepřítel nacistů vítaným spojencem. Vycházeli spolu dokonce i Britové s Američany.“

Usoudila, že to dává určitý smysl. „A po konci války?“

„Perkin emigroval. Jinak nevím.“ Chvíli jeli mlčky. Teď, když nechali Toronto za zády, bylo na dálnici už jen velmi málo aut. Vicki zavřela oči a přemýšlela o Henryho historce. Válka, navzdory všem komplikacím, představovala v jistém ohledu jednoduchý problém. Přinejmenším bylo jasné, kdo je nepřítel.

„Henry,“ zeptala se náhle, „upřímně si myslíš, že může smečka vlkodlaků žít jako součást lidské společnosti, aniž by to sousedé věděli?“

„Uvažuješ v městské perspektivě, Vicki. Nejbližší sousedé Heerkensových bydlí tři míle daleko. S lidmi mimo smečku se vidí jen tehdy, když *chtějí*. Kromě toho, kdybys mě neznala a na jaře nepotkala démona, věřila bys na vlkodlaky? Kdo by na ně věřil, v severní Americe, v tomto století?“

„Někdo očividně ano,“ připomněla mu suše. „I když bych čekala spíš vydírání než vraždy.“

„To by dávalo větší smysl,“ souhlasil Henry.

Povzdechla si a otevřela oči. Snažila se tu vyřešit případ, vyzbrojená pouze zvětšovacím sklem a upírem, odříznutá od zdrojů Metropolitní policie. Ne že by jí zdroje zatím nějak významně pomohly. Těsně před odjezdem volali z balistiky a řekli jí, že zbytek kulky pochází s největší pravděpodobností ze standardního náboje ráže 7.62mm NATO, což zúžilo okruh možných podezřelých jen na celou oblast Severoatlantické aliance a skoro kohokoli, kdo vlastnil loveckou pušku. Na příjezd na farmu Heerkensových se vůbec netěšila.

Tohle bylo poprvé, kdy v tom byla doopravdy sama. Co když není tak dobrá, jak si myslela?

„V přihrádce mám mapu.“ Henry sjížděl s BMW z dálnice číslo 2. „Můžeš mi ji vyndat?“

Jak přihrádku, tak mapu našla po hmatu a to druhé podala společníkovi.

Vrátil ji zpátky. „I když jsem možná muž mnoha talentů, přece jen bych raději nezkoušel číst v mapě během řízení na neznámých silnicích. Budeš to muset udělat ty.“

S prsty silně sevřenými kolem složeného papíru mu ho Vicki strčila zpátky. „Nevím, kam jedeme.“

„Jsme na Letištní a chystáme se odbočit na Oxfordskou. Řekni mi, jak dlouho pojedeme po Oxfordské, než najedeme na Clarkovu.“

Silniční lampy poskytovaly stěží dost světla na to, aby viděla přední okno. Když se soustředila, viděla Vicki okraje mapy. Dvě čáry na ní v žádném případě najít nemohla.

„Pod sluneční clonou je světlo na čtení map,“ poradil jí Henry.

To by jí bylo skoro k ničemu.

„Nemůžu to najít.“

„Vždyť ses ani nepodívala…“

„Neřekla jsem, že nechci, řekla jsem, že nemůžu.“ Už od okamžiku, kdy souhlasila s tím, že opustí známé prostředí Toronta, si uvědomovala, že mu bude muset říct pravdu o svých očích, a nechápala, jak se mohla nechat takhle zatlačit do kouta. Napětím jí ztuhla ramena a zauzloval se jí žaludek. I když šlo o lékařské vysvětlení, jí to vždycky znělo jako výmluva, jako by žádala o pomoc či pochopení. A on se na ni bude dívat v jiném světle, jakmile ji opatří nálepkou „postižená“. Jako všichni. „V noci nevidím vůbec, mám jen omezené periferní vidění a pokaždé, když mluvím s tou zatracenou doktorkou, tak se dozvím, že se mi zase zhoršila krátkozrakost.“ Tón jejího hlasu Henryho vyzýval, aby se opovážil nějak to komentovat.

Henry se pouze zeptal: „Co ti je?“

„Jde o degenerativní oční chorobu, retinitis pigmentosa…“

„RP,“ přerušil ji. To tedy bylo její tajemství. „To znám.“ Zbavil tón svého hlasu veškerých citů a udržel ho ve zcela věcné rovině. „Nezdá se, že by se dostala do nějak pokročilého stádia.“

Skvěle, přesně to jsem potřebovala. Další odborník. Jako by mi nestačil Celluci. „Ty jsi mě neposlouchal,“ zavrčela a zmačkala mapu do nepoužitelné koule. „V noci nevidím *vůbec*. Kvůli tomu jsem musela odejít od sboru. Ve tmě jsem totálně k hovnu.

Jestli mám tenhle případ řešit v noci, tak to můžeš rovnou otočit.“ Přestože to skrývala za hněvem, napůl se bála, že to opravdu udělá. A napůl měla strach, že ji poplácá po rameni a řekne, že všechno bude v pořádku – protože to nebyla pravda a už nikdy to v pořádku nebude – a ona se mu pokusí vyškrábat oči v jedoucím autě a zabije je oba.

Henry pokrčil rameny. Neměl v úmyslu podporovat to, co vnímal jako sebelítost. „Já se zase na přímém slunci změním v kouřící hromádku uhlíkových sloučenin. Zdá se mi, že jsi na tom přece jenom o něco líp.“

„Ty to nechápeš.“

„Už čtyři sta padesát let jsem neviděl slunce. Myslím, že chápu.“

Vicki si posunula brýle na nose a nasupeně se otočila k oknu, jako by za ním něco mohla vidět. Nebyla si jistá, jak by měla reagovat, když jí nedal záminku ventilovat hněv. Po chvíli řekla: „Tak jo, chápeš to. A já jsem relativně lehký případ. Stále jsem schopná fungovat. Neoslepla jsem. Neohluchla jsem. Nezbláznila jsem se. *Stejně* je to na houby.“

„Souhlas.“ Zaregistroval zklamání ze své odpovědi a uvažoval, jestli si uvědomuje, že od lidí, kterým to řekla, přemrštěný soucit do jisté míry očekává. Odmítáním soucitu si pak dodává pocit síly a kompenzuje si to, co vnímá jako slabost. Měl podezření, že nemoc byla prvním problémem, který nedokázala zcela uspokojivě vyřešit koncentrovaným odhodláním.

„Uvažovala jsi někdy, že si přizveš partnera? Někoho, kdo by dělal noční práci?“

Vicki vyprskla a hněv vystřídalo pobavení. „Myslíš tím, že bys mi pomáhal na pravidelný pracovní úvazek? Ty píšeš romantické příběhy, Henry, s těmihle věcmi nemáš zkušenosti.“

Narovnal se za volantem. Byl vampýr. Král noci. Romantickými příběhy si jen vydělával na nájem. „To bych neřekl…“

„A kromě toho,“ přerušila ho, „si tak tak vydělám sama na sebe. Našemu městu se neříká Zlaté Toronto pro nic za nic, víš?“

„Měla bys víc zakázek, kdybys mohla pracovat i v noci.“

To nemohla popřít. Byla to pravda.

Jeho hlas se prohloubil a Vicki cítila, jak jí vstávají chloupky na krku. „Jen o tom přemýšlej.“

Nezkoušej na mě ty svoje upíří triky, prevíte. Ale její ústa souhlasila dřív, než stačila dokončit myšlenku.

Zbytek cesty na farmu mlčeli.

Když sjeli z polní cesty, po které jeli posledních pár kilometrů, viděla Vicki jen neurčitý vějíř světla před autem. Jakmile Henry vypnul přední reflektory, neviděla vůbec nic. V nastalém tichu zaznělo škrábání drápů na skle vedle její hlavy velmi hlasitě a jí se nepodařilo zcela potlačit polekané vyjeknutí.

„To je Hrom,“ vysvětlil Henry – zaslechla v jeho hlase úsměv. „Zůstaň sedět, dokud neobejdu auto. Povedu tě.“

„Jdi do prdele,“ odpověděla sladkým hlasem, našla kliku a otevřela si dveře.

„Jo, já tě taky ráda vidím,“ zamumlala a snažila se odstrčit obrovskou hlavu stranou. Jeho dech byl o něco lepší než u většiny psů – *nepochybně díky tomu, že si ve své druhé podobě mohl čistit zuby* – ale opravdu nijak dramaticky. Nakonec si uvědomila, že bez lepší páky se její šance na Hromovo odstrčení prakticky rovnají nule, zůstala sedět a strpěla jeho nadšené vítání. Svrběly ji prsty touhou zabořit je do jeho husté srsti, ale vzpomínka na Petrovo nahé tělo je udržela na uzdě.

„To stačí, Hrome.“

Dlak ještě naposledy mohutně zafuněl a ustoupil z cesty. Vicki ucítila na paži Henryho ruku. Setřásla ji a vyklouzla z auta. Přestože viděla ubývající měsíc, tříčtvrteční kruh stříbrného světla visící v temnotě, byl jeho svit příliš mdlý, než aby jí nějak pomohl. Rozmazané žluté obdélníky napravo byly nejspíš světla domu. Zvažovala, že se vydá přímo k nim, jen aby Henrymu dokázala, že není tak bezmocná, jak by si mohl myslet.

Henry viděl, jak se jí ta myšlenka mihla ve tváři, a zavrtěl hlavou. Ačkoli obdivoval její nezávislost, doufal, že jí nezastíní zdravý rozum. Uvědomil si, že má v této chvíli pocit, že musí někomu něco dokázat, a nenapadal ho žádný způsob, jak jí dát najevo, že nemusí. Přinejmenším ne jemu.

Vtiskl jí do rukou tašku a držel ji tak dlouho, dokud neviděl, že se její prsty pevně sevřely kolem ucha, a pak jí jemně provlékl volnou ruku ohbím svého lokte. „Pěšina se stáčí," zamumlal jí do ucha. „Určitě nechceš skončit v Nadininých záhonech. Nadine kouše."

Jeho dech jí postavil všechny chloupky na zátylku. Vicki to ignorovala a soustředila se, aby nešla tak, jako by ji vedl. Nepochybovala o tom, že dlaci vidí stejně dobře jako Henry, přinejmenším ve vlčí podobě, a neměla v úmyslu podkopávat svou pozici před všemi, kdo se náhodou dívali.

S hlavou vztyčenou se soustředila na obdélníky světla a zároveň si snažila vrýt do paměti pocit pěšiny pod podrážkou sandálů a to, jak se vine od cesty k domu. Známý beton a pachy výfukových plynů města byly pryč a nahradilo je cosi, o čem mohla jen předpokládat, že je ne zcela příjemný pach ovčího trusu. Cvrkání cvrčků ještě identifikovat dokázala, ale ostatní noční zvuky jí byly naprosto cizí.

Doma v Torontu každý pach, každý zvuk něco znamenal. Tady jí neříkaly nic. Vicki se to vůbec nelíbilo, jen to přidávalo další nevýhodu k jejímu slábnoucímu zraku.

Z ustrašenosti ji náhle vytrhla dvě náhlá bolestivá bodnutí, jedno na lýtku a druhé na předloktí, a připomněla jí další aspekt případu, který předtím nevzala v úvahu.

„Zatracený hmyz!" Vytrhla ruku a plácla se přes nohu. „Henry, právě jsem si na něco vzpomněla. Nenávidím venkov!"

Došli do oblasti, kam dopadalo světlo z oken, takže matně rozeznávala úsměv na jeho tváři.

„Pozdě," řekl a otevřel dveře.

První dojem, který mžourající Vicki na prahu získala, byl, že vešla do lehce zanedbané, leč útulné kuchyně na farmě plné lidí a psů. Druhý dojem opravil ten první. *Plné dlaků. Ti lidé jsou psi. Tedy vlci. No nazdar.*

Bylo pozdě, skoro jedenáct. Celluci se zhoupl na židli a hleděl na poslední list papíru na stole. Případ Alana Margota byl uzavřen v rekordním čase a teď ho mohl pustit na lopotnou cestu soudy. Čímž získal čas, aby se mohl věnovat jisté drobné nedořešené záležitosti.

Henry Fitzroy.

Na tom chlapovi bylo něco, co mu tak úplně nesedělo, a Celluci měl každopádně v úmyslu zjistit, co to je. Sebral list papíru, prázdný až na jméno vytištěné tučným tiskacím písmem v horní části, nadvakrát ho přeložil a úhledně si ho založil do peněženky. Zítra podrobí pana Fitzroye standardní prověrce, a když vyjde naprázdno… S úsměvem dravce na rtech se postavil. Když vyjde naprázdno, existují způsoby, jak se zavrtat hlouběji.

Někteří by mohli nazvat to, co měl v plánu, zneužíváním pravomoci. Detektiv-seržant Michael Celluci to nazýval starostí o přítele.

Čtyři

„Já jsem Nadine Heerkensová-Wellsová. Vy musíte být Vicki Nelsonová.“

Žena, která k ní přistoupila s nataženou rukou, sdílela s Petrem a Rózou mnoho rysů. Tytéž daleko od sebe posazené oči, špičatý obličej, tatáž hříva vlasů – v jejím případě prachově černých se šedými prameny – tytéž mozolnaté ruce s krátkými prsty a silným stiskem.

V očích však měla stín a za tím stínem se skrývala ztráta tak hluboká a palčivá, že ji nebylo možné zcela zakrýt a snad ani překonat. Vicki těžce polkla, překvapena tím, jak silně bolest druhé ženy vnímá.

Na povrchu ovšem neměla Vicki absolutně žádné pochybnosti o tom, že se setkala s osobou, která to tu má na povel, a výraz v Nadinině tváří byl důkazem toho, že se úsměv na uvítanou původně vyvinul z varovného vrčení. *Na druhou stranu myslím, že nemá žádný důvod mi hned zkraje důvěřovat, ať už jí Henry napovídal cokoliv.* Vicki si zachovala zdvořilý, nevyzývavý výraz a dala si pozor, aby do stisku zapojila jen tolik síly, kolik použila Nadine, navzdory náhlému nevysvětlitelnému nutkání začít se s ní měřit. „Doufám, že vám budu schopna pomoci,“ prohlásila úředním tónem a pohlédla druhé ženě do očí.

Síla její osobnosti obtížené žalem na ni zapůsobila skoro jako fyzický úder a sama zúžila zorničky.

Okolostojící dlaci trpělivě čekali, až se dominantní samice rozhodne. Henry stál stranou a díval se, obočí stažené v ustaraném výrazu. Aby mohla Vicki efektivně pracovat, musely se obě ženy přijmout jako sobě rovné, ať už se jim to líbilo, nebo ne.

Nadine měla hnědé oči se zlatou aurou kolem zorniček. V koutcích měla hluboké vrásky a víčka vypadala trochu natekle.

Zvládnu ji, uvědomila si Vicki. Jsem mladší, jsem silnější. Jsem… úplně mimo. S velkým úsilím uvolnila svaly v obličeji, zastírajíc připravenost k boji. „Neuvědomila jsem si, že Londýn je tak daleko od Toronta," řekla konverzačním tónem, jako by místností neburácely spodní proudy napětí.

„Musíte být po dlouhé cestě unavená," odpověděla Nadine a jen Vicki zahlédla potvrzení toho, co mezi nimi právě proběhlo. „Pojďte dál a posaďte se."

Pak obě současně uhnuly pohledem.

Jako na signál se náhle Vicki a Henry ocitli v obležení srdečného potřásání rukama a vlhkých nosů a byli dostrkáni k židlím kolem velikého kuchyňského stolu. Henry přemítal, jestli si Vicki uvědomuje, že byla právě přijata za jakéhosi pomocného člena smečky, víceméně jako on sám. Poslední dvě noci strávil hodně času na telefonu, když diskutoval s Nadine a přesvědčoval ji, že z pozice mimo smečku by Vicki měla jen malé šance vraha najít a že Vicki smečku nezradí, stejně jako nezradila jeho. Dobře však věděl, že Nadinin souhlas bude podmíněn dojmem z jejich prvního setkání.

„Zmlkni, Stíne."

Černé štěně – přibližně velikosti malého vlčáka – které až dosud poskakovalo Vicki kolem kolen a pronikavě štěkalo, se náhle stalo malým nahým chlapcem, asi šesti nebo sedmiletým, upírajícím na Nadine ublížený pohled. „Ale mami," odmlouval, „říkala jsi, že mám vždycky štěkat na cizí lidi."

„Tohle není cizí člověk," řekla mu matka, sehnula se a odhrnula mu z tváře pramen prachově černých vlasů. „To je paní Nelsonová."

Obrátil oči v sloup. „To přece *vím,* ale neznám *ji.* To z ní dělá cizího člověka."

„Nebuď protiva, Danieli. Máma říká, že je v pohodě," poznamenala jedna ze dvou naprosto stejných pubertálních holek

sedících na pohovce vedle okna tónem vyhrazeným pouze pro mladší bratry.

„A přijela s Henrym," dodala druhá přesně tímtéž stylem.

„A kdyby byla cizí," uzavřela debatu první, „tak by ses před ní neproměnil. Takže *není* cizí a ty sklapni."

Pohodil hlavou. „Stejně ji neznám."

„Tak se běž rychle seznámit," navrhla mu matka a obrátila ho čelem k Vicki, „ať máme od tebe na chvíli pokoj."

I když na to čekala, propásla Vicki přesný okamžik, kdy se z Daniela stal opět Stín. V jednom zlomku vteřiny malý kluk, v příštím malý pes… *Tak malý zase ne a psi jim říkat nemůžu. Ale vlci to na druhou stranu taky úplně nejsou.* Ucítila v podkolenní jamce studený čenich a dala se do toho. *Takže štěně, nebo vlče? Panebože, to bude ještě zajímavé.* Snažila se nedat svůj vnitřní rozhovor najevo ve výrazu tváře, sáhla dolů a natáhla ruku.

Stín ji důkladně očichal a pak jí strčil hlavu pod prsty. Srst měl stále hebkou jako chmýří.

„Jestli ho začnete drbat, paní Nelsonová, nepřestanete až do rána," řekla jí s povzdechem jedna ze sester.

Stín zvedl čenich a významně se k ní otočil zády. Opřel se o Vickiiny nohy hodně podobným způsobem, jako se Hrom opíral o Rózu té noci v Henryho bytě. Což Vicki připomnělo… „Kde je Petr a Róza? Petr…" Odmlčela se a zavrtěla hlavou.

„Chci říct Hrom, ten mě přivítal u auta a jsem si jistá, že Rózu – tedy Mrak – jsem viděla, hned když jsem přišla."

„Šli pro strejdu Stuarta," řekl prošedivělý muž vedle Henryho. Ačkoli se účastnil uvítání, byla to první slova, která pronesl. Natáhl ruku přes stůl. Na kůži na předloktí mu vystoupila stará jizva. Vicki si nebyla jistá, ale vypadala jako kousnutí. „Jsem Donald Heerkens, jejich otec."

„Já jsem Jennifer." Vstoupila do hovoru bližší ze dvou holek na gauči dřív, než mohl Donald ještě něco říct.

„A já jsem Marie."

A jak vás, k čertu, dokáže někdo rozeznat? podivila se Vicki. Minimálně když seděly, vypadaly, že jsou stejně vysoké, a dokonce i výraz v jejich tvářích se zdál být zcela identický. *Na druhou stranu,*

já to těžko posoudím. Mně se v tomhle věku zdají všechny děti stejné…

Jejich strýc se na ně s předstíranou vážností zamračil a obě se zahihňaly.

„Takže teď už se znáte se všemi, kdo tady jsou," pokračovala Marie.

„Se všemi až na tátu," dodala Jennifer, „protože s Rózou a Petrem jste se už setkala." Obě se na ni současně usmály. Dokonce i dolíčky ve tvářích měly stejné.

Táta musí být Stuart, uvědomila si Vicki; Nadinin manžel, Danielův otec, Donaldův zeť, strýc Petra a Rózy. Dominantní samec. Setkání s *ním* bude určitě zajímavé.

„Je moc hezké být ignorován pod vlastní střechou," zavrčel někdo ode dveří.

Stín se vysmekl zpod Vickiiných prstů, vyrazil tryskem přes kuchyň, štěkal při tom jako malý huňatý maniak, a skočil na muže, který právě vešel do domu. Ten ho popadl, zvedl nad hlavu a otočil Daniela vzhůru nohama.

Tentokrát Vicki žádné představování nepotřebovala. Tatáž síla osobnosti, která obklopovala Nadine, obklopovala i Stuarta – až na to, že on byl *každopádně* velmi mužný. Byl rovněž velmi nahý, což dodávalo předchozímu postřehu zvláštní váhu. Vicki musela přiznat, že na ni udělal dobrý dojem, ačkoli při jeho výšce metr šedesát byla o dobrých deset čísel vyšší. Soudě podle lidských měřítek, která byla jedinými, o něž se navzdory Henryho varování mohla opřít, vypadal asi o pět let mladší než jeho žena. Všechno ochlupení – a že ho měl po těle víc než dost – bylo zatím zcela bez šedin.

„Stuarte…" Nadine sebrala z opěradla židle modré rifle a hodila je svému muži.

Chytil je jednou rukou – pod druhou paží měl zaklíněného Daniela – a znechuceně si je prohlížel. Pak se otočil a podíval se přímo na Vicki. „Já oblečení moc rád nemám, paní Nelsonová," řekl jí, očividně si vědom její identity stejně dobře jako ona jeho. „Zabraňuje proměně a v tomhle horku je zatraceně nepohodlné. Jestli se nějakou dobu zdržíte, budete si muset zvyknout na to, že tady toho na sobě moc nemíváme."

„Je to váš dům," odpověděla Vicki vyrovnaným hlasem. „Mně nepřísluší, abych vám říkala, co máte a nemáte nosit."

Chvíli jí hleděl do tváře, pak se náhle usmál a ona získala dojem, že prošla jakousi zkouškou. „Lidé si obvykle dělají s oblečením spoustu starostí."

„Já si starosti šetřím na důležité věci."

Henry potlačil úsměv. Už od doby, kdy se poprvé setkali, se snažil přijít na to, jestli má Vicki neomezenou schopnost adaptace na nové okolnosti, nebo je jen tak soustředěná, že ignoruje všechno, co nevede k aktuálnímu cíli. Za osm měsíců pozorování se ke konečné odpovědi nepřiblížil ani o píď.

Stuart odhodil kalhoty do kouta a podal jí ruku. „Rád vás poznávám, paní Nelsonová."

Opětovala jak úsměv, tak stisk ruky, ale dávala si pozor, aby ji nestiskla příliš silně. *Nestisknout příliš silně nahého vlkodlaka. Jo, jasně.* „Nápodobně. Prosím, říkejte mi Vicki."

„Vicki." Pak se obrátil k Henrymu, došlo k pranepatrné změně a úsměv se stal něčím zcela jiným. Znovu natáhl ruku. „Henry."

„Stuarte." Ten úsměv znamenal varování, nikoli výzvu. Henry to poznal a vzal na vědomí. Velmi rychle se mohl výzvou stát, a to nikdo z nich nechtěl. Dokud si bude Henry uvědomovat, kde je jeho místo, zůstane situace mezi nimi sice napjatá, ale stabilní.

Daniel, kterého celé dospělácké měření sil vůbec nezajímalo, se kroutil otci u boku tak dlouho, dokud se sevření neuvolnilo natolik, aby se mohl proměnit. Udělal to a začal štěkat. Otec ho postavil na zem, pak se otevřely dveře se sítí proti hmyzu a vešli Hrom a Mrak.

Na několik příštích okamžiků se oba starší dlaci nechali napadat mladším bratrancem. Boj provázela spousta vrčení a chňapání a předstíraného bolestivého kňučení – tedy Vicki alespoň doufala, že jen předstíraného. Jelikož se nikdo z dospělých netvářil, že by ho bitva nějak zneklidňovala, využila Vicki čas k tomu, aby si konečně pořádně prohlédla okolí.

Kuchyňský nábytek byl masivní, starý a poněkud odřený léty používání. Kolem dřevěného stolu se mohlo pohodlně usadit osm lidí, dvanáct bez většího strkání. I když židle nesly na každé noze stopy po okousání – soudě podle té, na které seděla Vicki – byly

vyrobeny tak, aby něco vydržely, a stále pevně spočívaly všema čtyřma nohama na odřeném linoleu. Pohovka pod oknem u zadních dveří, na které se rozvalovala obě dvojčata, pocházela nejspíš z padesátých let a od té doby se s ní nehnulo. Lednička vypadala nově, stejně jako elektrická trouba. Popravdě, trouba vypadala natolik nově, až měla Vicki podezření, že se používala jen zřídkakdy. Stará pec v protějším rohu nebyla nejspíš jen prostředek zimního vytápění, ale také hlavní zařízení na vaření. Pokud vůbec vařili. Nenapadlo ji zeptat se Henryho, co dlaci jedí a jestli se od ní očekává, že bude jíst s nimi. Náhle se jí zmocnila představa zítřejší snídaně složené ze zkrvaveného kusu masa s přílohou kouřících vnitřností a sevřel se jí žaludek. Severní stěnu lemovala kredenc a v jižní se nacházely dveře, o kterých Vicki předpokládala, že vedou do dalších místností v domě.

Jejímu městskému nosu kuchyň, upřímně řečeno, *páchla*. Páchla kouřem ze dřeva, ovčím trusem – a velmi pravděpodobně i ovcemi samotnými, kdyby ovšem měla nějakou představu o skutečném ovčím pachu – a nejsilněji ze všeho samozřejmě dlaky. Nebyla to kombinace vyloženě nepříjemná, ale rozhodně pronikavá.

Domácí práce se nezdály zaujímat obzvlášť vysoké místo v žebříčku zdejších priorit. S tím se Vicki dokázala smířit, ani pro ni nepatřily mezi deset nejoblíbenějších způsobů, jak trávit čas. Její matka by však nepochybně dostala záchvat z chumáčů chlupů usazených v každém volném rohu a skulině.

Matka by samozřejmě dostala záchvat z celé téhle situace…

Petr se postavil a houpal zmítajícím se Stínem v úrovni ramen – přední tlapy v levé ruce, zadní v pravé – přičemž obratně držel jisté vystouplé a citlivé části své anatomie z dosahu štěněčích zubů.

…takže je nejspíš jen dobře, že tady není.

Právě když začala uvažovat, jestli by neměla promluvit o důvodu své návštěvy, si Stuart odkašlal. Petr pustil Stína, věnoval Vicki a Henrymu úsměv na uvítanou, proměnil se a stočil se na podlahu vedle dvojčete. Stín ještě jednou vzrušeně zaštěkal a udýchaně se odpotácel k nohám své matky, kde se zhroutil. Všichni ostatní, včetně obou hostů, se s očekáváním obrátili na Stuarta.

A to si jen odkašlal. Vicki se znovu cítila ohromena. *Kdyby to dokázal stáčet do lahví, vydělal by majlant.*

„Henry nás ujistil, že se vám dá věřit, paní Nelsonová… Vicki.“ Oči měl bleděmodré jako husky a pod černým těžkým obočím působily velmi zarážejícím dojmem. „Jistě si uvědomujete, že kdyby se svět dozvěděl o naší existenci, začalo by se nám vést dosti nepříjemně.“

„Uvědomuji.“ A také si to opravdu uvědomovala, a proto se rozhodla, že se kvůli té otázce neurazí. „Ačkoli očividně existuje někdo, kdo o vás *ví*.“

„Ano.“ Vicki netušila, jak dokázal zavrčet slovo skládající se převážně ze samohlásek. Ale dokázal to. „V tomto teritoriu se nacházejí tři lidé, kteří o naší smečce vědí. Jeden postarší doktor v Londýně, místní myslivec a Colinův partner.“

„Colin, ten policejní důstojník.“ Vlastně to ani nemyslela jako otázku. Vlkodlak pracující v londýnském policejním sboru nepředstavoval fenomén, na který by mohla snadno zapomenout. Vytáhla z útrob kabelky tužku a zápisník. „Dvojčata – tedy tím myslím Rózu a Petra – se o něm zmínila.“

Donald se tvářil spíše zmateně než hrdě. „Můj nejstarší syn. Je první z nás, kdo má něco, co byste mohla nazvat zaměstnáním.“

„První, kdo dokončil střední školu,“ řekla Nadine. Když viděla Vickiin výraz, dodala: „Obecně řečeno nám škola připadá velmi… stresující. Většina z nás ji opustí, jakmile to je možné.“ Zkřivila rty do čehosi, o čem se mohla Vicki jen domnívat, že je úsměv. „Potíž je v tom, že je stále těžší ji opustit, a současně pořád těžší na ní zůstat.“

„Svět je čím dál menší a menší,“ řekl tiše Henry. „Dlaci jsou nuceni se integrovat. Dříve či později budou objeveni.“ Neměl nejmenší pochybnosti o tom, jak budou jeho smrtelní bratři s dlaky zacházet. Pokud jim bude vůbec dovoleno přežít, budou považováni za zvířata. Když může mít taková maličkost jako barva kůže ohromnou důležitost, jakou šanci budou mít dlaci?

Vicki si myslela víceméně totéž. „No,“ nedala prostor jakékoli polemice, „tak jen doufejme, že to bude spíše později. Já osobně žasnu nad tím, že se vám podařilo udržet počet jmen na seznamu na třech.“

Stuart pokrčil rameny. Pod hustým porostem chlupů na hrudi se mu zavlnily mohutné svaly. „Hledíme si svého a lidé jsou velmi dobří, pokud jde o to věřit tomu, čemu věřit chtějí.“

„A vidět to, co chtějí vidět,“ dodal Donald a kolem očí se mu pobavením udělaly vrásky.

„Nebo nevidět,“ přidala se Marie se smíchem.

Všichni shromáždění dlaci souhlasně přikývli – bez ohledu na podobu, v níž se právě nacházeli – všichni, až na Stína, který právě usnul s bradou položenou na matčině holém nártu jako na polštáři.

„A co ti, kteří by mohli mít podezření?“ otázala se Vicki. Vrazi jsou téměř vždy známými obětí. Případy, kdy tomu tak není, nejsou obvykle nikdy vyřešeny.

„Žádní nejsou.“

„Promiňte?“

„Žádní nejsou,“ zopakoval Stuart.

Zjevně věřil tomu, co říká, ale Vicki si myslela, že žije ve vysněném světě. Zvuk, který se ozval zprava, přitáhl Vickiin pohled ke dvěma dlakům na podlaze. Mrak se dívala, jako by chtěla nesouhlasit. *Nebo se chce možná jen jít vyvenčit. Jak to mám sakra poznat?*

„Jste přece ve styku s lidmi. Přinejmenším ti mladší pravidelně.“ Vicki udělala gesto zahrnující oba páry dvojčat. „Co ostatní děti ve škole? Učitelé?“

„Ve *škole* se neproměňujeme,“ namítla Marie.

Jennifer přikývla na podporu sestry tak energicky, až pohodila hřívou rusých vlasů. „Když jsme oblečení, tak se ani proměnit *nemůžeme*.“

„A jelikož jste ve škole oblečení, *nemůžete* se proměnit?“ Zatvářili se potěšeně, že to tak rychle pochopila. „To musí být frustrující…“

Marie pokrčila rameny. „Není to tak hrozné.“

„Nemáte někdy chuť říct lidem, co dokážete? Ukázat jim svou druhou podobu?“

V šokovaném tichu, které následovalo, znělo Stuartovo vrčení velmi hlasitě a velmi hrozivě. Holky se tvářily, jako by naznačila

cosi velmi obscénního. „Dobrá, asi ne.“ *Nesuď je podle lidských měřítek. Zkus si to pamatovat.* „Co vaši zvlášť dobří přátelé?“

Hrom a Mrak byli nečitelní. Marie a Jennifer se tvářily zmateně. „Kluci?“

Obě dívky nakrčily nosy v tomtéž výrazu znechucení.

„Lidé nemají správný pach,“ vysvětlil krátce Stuart. „K těmhle věcem nikdy nedochází.“

„Nemají správný pach?“

„Ne.“

Vicki se rozhodla to dále nerozvádět. Opravdu se necítila na diskuzi o vlkodlačích kritériích pro výběr sexuálních partnerů, ne v tuto noční hodinu. Byly tu nicméně dvě věci, které s nimi probrat potřebovala. Z té první byla Vicki stále nesvá a ani po roce práce na volné noze ještě nepřišla na lepší způsob, jak ji nadhodit, než byl ten přímočarý. „Co se mé odměny týče…“

„Můžeme zaplatit,“ řekl Stuart, a když si řekla částku, jen přikývl.

„Nuže dobrá,“ propletla prsty a chvíli hleděla na vzor, který vytvořily. „Ještě jedna věc. Až najdu toho, kdo to dělá, ať je to kdokoli, co pak? K soudu ho vzít nemůžeme. Nemůže být pohnán k zákonné zodpovědnosti za vraždu, aniž bychom prozradili existenci vašich lidí.“

Stuart se usmál a Vicki, navzdory letnímu horku, přeběhl mráz po zádech. „Poženeme ho k zodpovědnosti podle našeho zákona. Zákona smečky.“

„Takže pomsta?“

„Proč ne? Zcela bezdůvodně zabil dva z nás, bez jakékoli příčiny. Kdo má větší právo být soudcem a porotou?“

Vskutku, kdo?

„Neexistuje jiný způsob, jak mu zabránit v dalších vraždách,“ řekl Henry tiše. Myslel si, že chápe Vickiino dilema, přinejmenším v abstraktní rovině. Etika vytvořená v šestnáctém století neměla s principem *spravedlnost přednější zákona* takový problém jako etika zformovaná ve století dvacátém.

O co tady skutečně jde, uvědomila si Vicki, je otázka, čí život má větší cenu. Život lidí v této místnosti, nebo život maniaka, ať už

jednoho nebo celé skupiny, který je jednoho po druhém střílí? Když se to postaví takhle, nevypadá to na složitý problém.

„Takže ty tři lidi, které máte na seznamu, bych si ráda prověřila."

„To už jsme udělali," začal Donald, ale Stuart ho přerušil.

„Dnes už je příliš pozdě. Všechny informace vám dáme zítra."

Jak už Vicki věděla, pokusili se to po vraždě Nadinina dvojčete vyřešit sami. Nijak ji nepřekvapilo, že už nějaký výslech provedli. Kéž by to nebyli udělali. Podle jejích zkušeností amatéři vždy jen zkalí vodu. „Zjistili jste něco?"

Stuart si povzdechl a prohrábl si vlasy. „Jen to, co jsme už věděli. Doktor Dixon je velmi starý muž, který nás nezradil za celých čtyřicet let a není pravděpodobné, že by s tím začal teď. Arthur Fortrin odjel na konci července na sever a nevrátí se dříve než na víkend Svátku práce. A Colinův partner, Barry, má jak potřebné dovednosti, tak příležitost."

Vicki poklepala tužkou o papír. „To pro Barryho nevypadá moc dobře."

„Ne," přikývl Stuart. „To nevypadá."

„Hej, Coline! Počkej chvíli…"

Colin si povzdechl a opřel se o otevřené dveře vozu. Nic jiného ani udělat nemohl, skočit dovnitř a řvát v oblaku výfukových plynů by jeho situaci nijak nezlepšilo. Sledoval, jak jeho parťák přechází přes temné parkoviště a proplétá se mezi roztroušenými vozy patřícími noční směně, obočí hluboce stažené, a tváří se jako člověk, který trvá na vysvětlení. Přesně ta situace, které se Colin snažil vyhnout.

„Co se s tebou děje, Heerkensi?" Barry Wu se prudce zastavil a zpražil ho pohledem. Rozzlobeně si utřel z tváře pramínek vody stékající z mokrých vlasů. „Nejdřív se celou šichtu chováš jako naprostý kretén a pak se vykradeš ven, zatímco jsem ve sprše, a neřekneš mi ani ‚tak zítra', nebo aspoň ‚jdi do prdele'."

„Jsi můj parťák, Barry, ne moje družka." Jako pokus o odlehčení atmosféry to bylo naprosté fiasko, Colin stále cítil pach hněvu. Dělal,

co mohl, aby na něj nereagoval, a zadržel vrčení ještě v hrdle, než mohlo narůst do slyšitelné intenzity.

„Přesně tak, tvůj parťák – fakt, že jsem byl i tvůj přítel, teď nechme stranou – a jako takový mám právo vědět, co tě tak strašně žere.“

„To je věc smečky…“

„Blbost! Jestli to ovlivňuje tvou práci – naši práci – tak jako dneska, je to i moje věc! Na šichtě od tří do jedenácti je dost problémů i tak, nemusíš k nim ještě přispívat svým chováním.“

Tak jo, když to vážně chceš vědět, myslíme si, že jsi zavraždil dva členy naší rodiny. Jenže Colin si to nemyslel, nemohl si to myslet, musel si to myslet. Prozkoumal Barryho skříňku, kufr jeho auta, dokonce rychle prohledal i jeho byt, když si jednoho večera vyšli na pivo a vraceli se domů. Nic kromě pušek, o kterých smečka už věděla. Žádné známky toho, že by odléval stříbrné kulky. Ani jeho pach nikde v lese nenašel. Jestli byl Barry za ty dvě vraždy zodpovědný, nenechal nikde válet žádné důkazy. Pokud za ně zodpovědný nebyl, nenašel Colin nic, co by ho očišťovalo.

Colin ho chtěl konfrontovat. Vůdce smečky to odmítl dovolit. Colin byl rozerván mezi zákonem smečky a novější loajalitou a skoro dosáhl bodu, kdy to nedokázal déle snášet.

Vskočil do vozu a práskl dveřmi. „Koukej,“ zavrčel. „Chtěl bych ti to říct, ale nesmím. Tak to nech být!“ Dupl na plyn a s hvízdajícími pneumatikami vyjel z parkoviště, dobře si vědomý toho, že to Barry být nenechá. Bude to žvýkat a škubat jako Stín pantofli, dokud to nerozškubá na kusy a neuvidí, z čeho to je. Colin se zítra večer do práce vůbec netěšil.

Ale zítřejší noc byla daleko a snad na něco přijde ta fešná soukromá vyšetřovatelka z Toronta, o níž je Henry Fitzroy přesvědčil, že ji mají najmout.

„Až se dostanu z města,“ řekl odrazu ve zpětném zrcátku, „půjdu si pořádně a dlouho zavýt. Zasloužím si to.“

Sledoval, jak se Colin vrací domů. I v optice puškohledu bylo zřejmé, že má špatnou náladu. S prstem lehce položeným na spoušti

ho sledoval od auta až k domu, ale i když ho měl přímo na ráně, nedokázal vyvinout potřebný tlak. Říkal si, že je to moc nebezpečné – příliš blízko bylo mnoho ostatních – ale v srdci věděl, že je to uniformou. Colin bude muset zemřít ve své druhé podobě.

Za okny se mihly stíny, pak světlo v kuchyni zhaslo a farma se ponořila do tmy. Oheň by se postaral o celou jejich bandu, ale pochyboval, že by se dokázal dostat tak blízko, aby ho mohl založit.

Uplatnil staré dovednosti na novou situaci a opatrně se po větru proplížil zpátky k cestě a ke svému autu. I když mu dnešní průzkum přinesl jen málo nových informací a nenaskytla se mu příležitost zabít, průnik do tak těsné blízkosti jejich domova ho přesvědčil o tom, že vítězství je jen otázkou času.

Bylo ovšem třeba zvážit problém nových hostů.

Dokud nezjistí, kdo nebo co jsou, nic proti nim podnikat nebude. Vraždu nevinných lidí si na svědomí nevezme.

Henry stál u postele a díval se, jak Vicki spí. Jednu ruku měla položenou přes hlavu, druhou přes břicho. Přikrývka, stejně jako tma, ji před jeho pohledem prakticky nemohly ukrýt. Díval se, jak oddechuje, poslouchal rytmus jejího srdce, sledoval dráhu její krve pulzující v zápěstí a hrdle. I když spala, zářil její život v místnosti jako maják.

Cítil, jak jeho hlad narůstá.

Měl by ji vzbudit?

Spala a koutky úst měla lehce zakřivené vzhůru, jako by znala nějaké příjemné tajemství.

Ne. Už se musela za jednu noc vypořádat s dost velkou porcí podivností. On může počkat.

Lehce, velmi lehce jí přejel prstem po hebké kůži na vnitřní straně předloktí a zašeptal: „Zítra.“

V první chvíli po probuzení neměla Vicki tušení, kde se nachází. Slunce jí zbarvilo vnitřní strany víček dozlatova, a i když to vypadalo velmi pěkně, nemělo to tam být. Okno její ložnice mířilo do úzké

uličky a naproti němu se nacházelo okno protějšího domu, takže i kdyby nechala roztažené závěsy, což nikdy nedělala, tolik světla do místnosti rozhodně proudit nemohlo.

Pak si vzpomněla a otevřela oči. Strop tvořila modrá šmouha přeťatá žlutou šmouhou. Sáhla napravo a šátrala prsty po nočním stolku, dokud nenašla brýle. Nasadila si je na nos a šmouhy zmizely, ačkoli strop sám se nijak podstatně nezměnil. Byl pořád modrý. Žlutou šmouhu tvořil šikmý pruh slunečního světla proudícího škvírou mezi tenkými bavlněnými závěsy. Její pokoj, který dříve patřil Sylvii, se očividně nacházel na východní straně domu. Když si to Vicki ujasnila, posadila se.

Černá věc roztažená v levém dolním rohu postele ji na okamžik vyděsila znovu, dokud v ní nepoznala Stína. Opatrně, aby ho nevzbudila, vyklouzla zpod přikrývky a chystala se postavit, když si všimla, že dveře do ložnice jsou dokořán a vzhledem k umístění postele ji každý, kdo půjde kolem, uvidí.

Úplně celou.

Vicki nesnášela pyžamo, a i když si na spaní přivezla tričko, bylo včera tak horko, že se s ním neobtěžovala. Měla za to, že se Stínem se vypořádá – zvláště proto, že se dosud vyhýbala pomyšlení na Daniela – ale Stínovi bratranci, strýc nebo otec – a zvláště pak Stínův otec – to bylo něco naprosto jiného. A co víc, cítila kávu, takže věděla, že *někdo* už je určitě vzhůru.

Přece nemůžu zůstat celý den v posteli… Zakrývajíc si ohanbí, metaforicky řečeno, přeběhla otevřený kus podlahy a dveře tiše zavřela.

S pocitem mnohem větší jistoty si navlékla čisté kalhotky a začala si zapínat podprsenku. Bude si muset se Stí… s Danielem promluvit, až se vzbudí, protože věděla, že dveře včera v noci zavírala.

Dveře se otevřely.

Do místnosti vešla Jennifer, nebo možná Marie.

Vicki nijak zvlášť nepomohlo, že byla víc oblečená než ona.

„Ahoj. Posílá mě máma, abych se podívala, jestli už jste vzhůru. Vím, že je ještě brzy, ale teta Sylvia vždycky říkala, že slunce v tomhle pokoji funguje jako budík. Jdete rovnou dolů?“

„Ehm, ano.“

„Dobře.“ Všimla si podprsenky a zavrtěla hlavou. „Víte, že jsem ráda, že nic takového nikdy nebudu potřebovat?“ Rozhlédla se kolem a výmluvně si povzdechla. „Tak tady se ten skrček zašil. Jestli vás bude otravovat, klidně ho vyhoďte.“

„Ehm, jasně.“

Vicki znovu zavřela dveře v okamžiku, kdy hustý cop dlouhonohé vlkodlačí holky zmizel za prahem.

Na mysli jí vytanulo něco z toho, co jí Henry říkal včera v noci, když šli po schodech nahoru, a náhle jí vše dávalo větší smysl.

„Když jsou uvnitř smečky, nemají dlaci smysl pro soukromí.“

Oblékla se v rekordním čase a rozhodla se vynechat sprchu. Když je v jejích deseti letech opustil otec, zůstala sama s mámou. S jedinou výjimkou roku stráveného na vysokoškolských kolejích, kdy neměla na vybranou, bydlela celý svůj dospělý život sama. Něco jí říkalo, že rodinná pospolitost, v jejímž středu se ocitla, jí velice brzy poleze na nervy…

Vicki seděla u snídaně, lokty položené na desce stolu, usrkávala ze šálku velmi dobrou kávu a snažila se tvářit, že ve společnosti polonahé ženy snídá každé ráno.

„Ty plastové sedačky se lepí na tělo,“ vysvětlila Nadine, když se posadila a uhladila si bavlněnou sukni. Byla do ní zahalena takovým způsobem, že se jí mohla zbavit jediným škubnutím.

Stuartovo rozhodnutí z minulé noci neobtěžovat se s nenáviděnými kalhotami dalo očividně celé rodině příležitost oblékat se, jak se jí zlíbí. Nebo taky vůbec. Vzhledem k tomu, že Vicki měla už teď z horka tričko propocené na zádech, nebylo ono „vůbec“ možná tak úplně od věci. Nemohla si nevšimnout rozličných kusů oblečení, které se povalovaly po domě, připravené k rychlému navléknutí, kdyby přišel někdo cizí. *„V případě, že by to byl někdo, s kým se nechceme potkat,“* potvrdila jí Nadine, *„zůstali bychom jednoduše v srstnaté podobě a ignorovali ho.“* Vzhledem k velikosti jejich srstnatých podob byla Vicki ochotná se vsadit, že dlaci s vetřelci žádné problémy nemívají.

Z místa, kde seděla, viděla Vicki na největší ze tří kuchyňských oken. Výhled z něj zahrnoval rozlehlý neudržovaný trávník, omšelou

budovu lehce nakloněnou k západu, nejspíš garáž, a za ní dvůr. Uprostřed trávníku leželi pod velikou vrbou natažení Hrom a Mrak. Zatímco je Vicki sledovala, zvedl Hrom hlavu a zívl. Pomalu se zvedl na nohy a energicky se otřepal, až se jeho zvlněná červenohnědá srst zaleskla v ranním slunci. Očichal Mrak, která ho ignorovala. Přikrčil se, strčil jí čenich pod čelist a nadzvedl ji. Její hlava se zvedla asi o patnáct centimetrů ze země a zase poklesla. Stále ho ignorovala. Udělal to znovu. Potřetí se Mrak otočila, proměnila a Róza ho popadla oběma rukama za čenich.

„Jsme na konci velmi dlouhé polní cesty.“ Nadine předvídala Vickiinu otázku. „Vlastní dům od cesty vidět není a kromě pošťáka a nás ji skoro nikdo nepoužívá.“

Venku na trávníku Mrak prohnala bratra kolem stromu a pak oba zmizeli z dohledu.

Zvuk drápů na linoleu obrátil Vickiinu pozornost zpátky k domu, ale byl to jen Stín, který šel po schodech dolů do kuchyně. Posadil se před ledničku, rychle se podrbal a pak se proměnil, aby ji mohl otevřít.

„Mami, tady není nic k jídlu.“

„Nestůj před otevřenou ledničkou, Danieli.“

Povzdechl si, ale poslušně ji zavřel a Vicki se podivovala nad tím, jak jsou některé věci univerzální…

„Jestli máš hlad, proč si nejdeš do stodoly nachytat krysy?“

…a jiné zase ne.

Daniel si znovu povzdechl, přišoural se k matce a opřel se jí o rameno. „Když já nevím, jestli mám hlad na krysy.“ Nadine se usmála a shrnula mu vlasy z čela. „Když nějakou chytíš a nebudeš ji chtít sníst, můžeš ji donést mně.“

Tím byly podle všeho veškeré problémy vyřešeny, protože to byl Stín, kdo položil obě přední tlapy Nadine do klína a olízl jí tvář jazykem, než vyběhl ven. Vicki si všimla, že síťové dveře byly uchyceny takovým způsobem, aby se daly snadno otevřít oběma směry, a neměly žádnou západku, která by bránila čenichu nebo pacce v jejich odtlačení.

„Děti rostou tak rychle,“ povzdechla si zamyšleně Nadine a jedním chňapnutím chytila mouchu v letu.

Myšlenkami ještě stále u krys se Vicki jednu krátkou, strašnou chvíli bála, že ji Nadine hodlá sníst, ale starší žena ji jen rozmáčkla a hodila na zem. Vzato kolem a kolem se s laxním přístupem k domácím pracím dalo vyrovnat mnohem snáz. Vicki zahnala z okraje vlastního hrnku další mouchu a usilovně si snažila uchovat otevřenou mysl. *Krysy. Jasně. Jestli neseženu nic k jídlu do západu slunce, možná mě Henry vezme do McDonald's.*

„Letos na podzim začne Mrak poprvé hárat," pokračovala Nadine tímtéž tónem a otřela si ruku do sukně, „takže Petr už brzy odejde."

„Odejde?" Venku na trávníku se zatím Stín honil za vlající bílou špičkou Hromova ocasu.

„Nechat ho zůstat by bylo příliš riskantní. Pravděpodobně ho pošleme pryč začátkem září."

„Ale…"

„Až začne Mrak hárat, bude se k ní Hrom snažit dostat jako šílený. Pro všechny zúčastněné je nejlepší, když jsou samci daleko odsud, jakmile jejich sourozenci z vrhu – jejich dvojčata – dospějí." Trochu se jí zatřásl hlas, když dodala: „Pouta mezi dvojčaty jsou u nás velmi silná."

„Róza říkala něco podobného." Vicki přejela prstem po okraji hrnku. Nebyla si jistá, jestli by neměla říct něco o Sylviině smrti. Bolest zračící se v Nadininých očích byla tak intenzivně osobní, že jakýkoli projev soucitu by mohl být vnímán jako nežádoucí obtěžování.

Nadine zabubnovala prsty na desku stolu. „Dlaci vidí smrt jako přirozenou součást života," řekla, když si všimla Vickiina váhání. „Naše truchlení je velmi specifické a brzy skončí. Jason byl můj bratr a chybí mi, ale od chvíle, kdy jsem ztratila dvojče, mám pocit, jako bych ztratila část sebe samé."

„Chápu."

„Ne, nechápete. Nemůžete." Pak se Nadinin hlas změnil v zavrčení a rty se stáhly ze zubů. „Až najdete to zvíře se zbraní zbabělce, zaplatí za bolest, kterou způsobilo."

Vicki si uvědomila, že bylo velmi snadné zapomenout, proč přijela, nechat se unést podivnostmi a ztratit ze zřetele skutečnost, že došlo k vraždě dvou lidí. Dobrá, některé stránky tohoto případu jsou

trochu neobvyklé. No a co. Postavila hrnek na stůl, aniž si byla vědoma, že se v její tváři zračí téměř identický výraz jako v Nadinině obličeji. „Tak to abych se do toho dala.“

Pět

„Proč nemůžu jít?“ Daniel se sveřepě mračil na Petra. „Vždycky jsi mě bral s sebou, když jsi někam šel.“

„Je to moc nebezpečné.“ Petr si natáhl přes boky šortky. Vicki se snažila nedívat, ale moc jí to nešlo. „Co když tam bude ten člověk, který zastřelil Stříbrnou a Ebena?“

Stáhl rty a vycenil malé, špičaté zoubky. „Tak ho kousnu!“

„Zastřelil by tě. Nikam nejdeš.“

„Ale Petře…“

„Ne.“

„Mraku?“

Nesmlouvavé zavrčení.

„Fajn, tak dobře.“ Daniel sebou hodil do trávy. „Ale jestli se tam venku dostanete do maléru, nechoďte výt ke mně.“ Vrazil bradu do misky z dlaní, a když mu Mrak na rozloučenou párkrát olízla ucho, jen se mračil.

Vicki srovnala krok s Petrem a všichni tři zamířili ke skoro zarostlé pěšině za stodolou.

„Hej, Petře!“

Petr se otočil.

„*Ei kee ayaki awro!*“ Intonace slov stoupala a klesala v téměř hudebním rytmu a zlost šestiletého dítěte z nich prakticky sálala.

Petr se zasmál.

„Co to říkal?“

„Řekl, abych se šel spářit s ovcí.“

Vicki předtím vlastně ani nenapadlo, že by dlaci mohli mít vlastní jazyk, ale když se teď nad tím zamyslela, přišlo jí to samozřejmé. Znělo to trochu jako inuitština – přinejmenším podle toho, jak ji podávaly dokumentární filmy PBS o Arktidě. Vicki sama nebyla nikdy dál na severu než v Thunder Bay. Když se o tom zmínila Petrovi, kopl do trsu zažloutlé trávy.

„Já jsem sice nikdy inuitštinu neslyšel, ale určitě máme stejný problém. Čím více se integrujeme mezi lidi, tím více mluvíme jejich jazykem a ztrácíme svůj. Děda a babička uměli holandsky, anglicky a dlacky. Táta ještě trochu holandsky rozumí, ale jenom teta Sylvia si dala tu práci, aby se učila dlačtinu.“ Povzdechl si. „Učila ji mě a já se snažím učit Daniela, ale je toho tolik, co nevím. Ten hnusák, který ji zabil, zabil zároveň i moji nejlepší šanci udržet náš jazyk živý.“

„Řekla bych, že odvádíš dobrou práci.“ Vicki mávla rukou zpátky k vrbě. „Daniel ji rozhodně používá…“ Možná to nebyla kdovíjaká útěcha, ale víc mu zatím nabídnout nemohla.

Petr se rozzářil. „Pravda. Je jako malá houba, úplně ji nasává. To tady Mrak,“ pokusil se chňapnout dvojče za ocas, ale ona mu hbitě uhnula, „se naučila říct jen *akaywo* a vzdala to.“

„Akaywo,“ zopakovala Vicki. V jejím podání to slovo nerezonovalo tak, jako když je vyslovil Petr, ale poznat se dalo. Trochu. „Co to znamená?“

„Ehm, většinou dobrý lov. Ale *to* zase znamená ahoj, nashle, jak to jde, dlouho jsme se neviděli.“

„Něco jako aloha.“

„Aloha. Aloha.“ Petr protáhl druhou slabiku tak, až vibrovala na pomezí vytí. „Dobré slovo. Ale ne jedno z našich…“

Náhle Mrak nastražila uši a skočila do porostu. O vteřinu později vrazil Petr Vicki do ruky šortky a vyrazil za ní.

Vicki se dívala, jak jejich ocasy mizí za hradbou křoví a plevele a ohnala se po jednom z miliard komárů, které při běhu trávou vyplašili. „A co teď?“ uvažovala. Podle šustění to ještě pořád honili, ať už to bylo cokoliv. „Hej,“ zavolala. „Budu se držet téhle pěšiny, dokud neskončí. Tam mě najdete.“ Nikdo jí neodpověděl, ale upřímně řečeno to ani nečekala.

Na pěšině bylo skoro příjemně, zdaleka žádný chládek, ale rozhodně ne tak horko, jak určitě během dne bude. Vicki se podívala na hodinky. 8:40. *„Můžete je všechny obvolat dnes ráno,“ řekla jí Nadine, „ale možná by pro vás bylo lepší, kdybyste vyrazila do polí, než začne pořádné horko, a obhlédla místo, kde se to stalo. Až za pár hodin nastane pořádné vedro, nenajdete tu nikoho, kdo by byl vzhůru a mohl vás tam zavést. A kromě toho vám Petr nebo Róza můžou cestou říct všechno o těch třech lidech.“* Hezká teorie, to by ovšem Petr nebo Róza, nebo Petr a Mrak, nebo aspoň Hrom a Mrak – jak je libo – museli být někde poblíž.

Odehnala hejno much, zaplácla na koleni dalšího komára a přemýšlela, jestli je Henry v pořádku. Dlaci mu očividně utěsnili pokoj proti světlu, ale Vicki si zatím nebyla úplně jistá, že jim naprosto důvěřuje. I když, Henry tu už několikrát předtím byl a zjevně to přežil.

Postrčila si brýle na nose důkladně navlhčeném potem a zastavila se, trochu ohromena obrovskou rozlohou pozemku, který se před ní teď rozprostíral. Nad hlavou se jí klenula nekonečná modrá obloha. Pod ní byl plot a pole a za ním další plot a ještě větší pole. Na obou polích viděla ovce. Tři z nich se dokonce nacházely necelých deset metrů od ní na druhé straně prvního plotu.

Dvě se pásly, třetí si Vicki měřila z výšin svého římského profilu.

Vicki nikdy neslyšela, že by ovce byly nějak nebezpečné, ale na druhou stranu, co ona o tom věděla? Nikdy předtím takhle blízko žádné nebyla.

„Takže.“ Opřela se opatrně o plot, sebrala ze zrezivělého kusu drátu chomáč vlny a promnula ho mezi prsty. „Předpokládám správně, že jste tu noc, kdy došlo k vraždě Jasona Heerkense, alias Ebena, nic neviděly?“

Zírající ovce, poplašená zvukem jejího hlasu, převrátila oči a odcouvala, zatímco druhé dvě se rozestoupily, a stále přežvykujíce, o pár kroků poodběhly.

„Tak to bychom měli výslech svědků,“ zamumlala si a otočila se zpátky čelem k pěšině. „Kde k sakru jsou Mrak s Pe… Hromem?“

Jako by reagovali na zavolání, vystřelili oba dlaci z křoví a hnali se k ní s vyplazenými jazyky, mávajíce ocasy. Mrak doběhla k plotu

jako první, bez zastavení se přes něj přenesla, na druhé straně se náhle zarazila a lehla si do trávy. Hrom se odrazil sotva o vteřinu později, ještě ve vzduchu se proměnil a už jako Petr dopadl do velmi lidského podřepu vedle sestry na druhé straně plotu. Ovce, které byly na podobné věci očividně zvyklé, se ani nenamáhaly zvednout hlavy od pastvy. Méně zvyklá Vicki si snažila uchovat nevzrušený výraz a beze slova podala Petrovi šortky.

„Díky.“ Nacvičeným pohybem se do nich bleskurychle navlékl. „Tentokrát jsme ho málem dostali.“

„Koho?“

„Starého sviště, který žije pod hromadou cedrových klád u pěšiny. Je rychlý a chytrý, ale tentokrát se dostal do nory jen chlup od našich zubů.“

„Nemohli byste se jednoduše proměnit a klády odsunout?“

Petr zavrtěl hlavou, až mu z vlasů létaly kusy kapradí. „To by byl podvod.“

„Nelovíme ho přece pro jídlo,“ přidala se Róza rozvalená v trávě. „Kdybychom použili ruce, nebyla by to zábava.“

Vicki se rozhodla nepodotknout, že svišť v tom tak jako tak nespatřuje žádnou zábavu. Hodila tašku přes plot a trochu pomaleji ji následovala. Klády by mohla přeskočit skrčkou, ale drát jí neposkytoval dostatečně pevnou plochu, od níž by se mohla odrazit. *A kromě toho, jestli se budu snažit držet krok s párem vlkodlačích puberťáků, nejspíš přijdu o zdraví. A o sebeúctu taky.*

Posunula si brýle na nose. „Kam teď?“

„K protější straně té velké pastviny,“ ukázal Petr. „K lesu.“

Les skýtal dostatečný počet úkrytů pro celou armádu vrahů.

Vicki zvedla tašku. Čas začít vydělávat peníze. „Komu patří ty lesy?“

„Vládě. Je to státní půda.“ Petr je vedl podél plotu a Mrak se mu držela těsně u boku. „Nebudeme si to zkracovat napříč, protože ovce budou mít počátkem podzimu jehňata a nechceme je plašit víc, než je nutné. Naše pozemky končí u stromů,“ pokračoval, „ale sousedíme s chráněnou oblastí Fanshawe.“ Zazubil se. „Pomáháme udržovat jedno z nejlepších jeleních stád v kraji.“

„O tom nepochybuji. Nechte mě hádat. Tak jste se seznámili s hajným?“

„Jo, jo. Přišel k jednomu jelenovi, kterého ulovila smečka, poznal, že psi to nebyli, a myslel si, že podle stop jde o vlka, ale nechápal, co tam dělají sem tam roztroušené otisky bosých lidských nohou. Vystopoval nás. Byl vážně dobrý…“

„A vy, tedy smečka, jste nebyli tak opatrní, jak byste být mohli.“ Vicki zastávala názor, že za vyzrazením většiny světových tajemství stojí samolibost.

„Jo. Ale ukázalo se, že Arthur je v pohodě.“

„Mohlo to skončit katastrofou,“ poznamenala Vicki.

Petr pokrčil rameny. Co se smečky týče, co se stalo, stalo se. Postarala se o to, aby se to neopakovalo, a už na to nemyslela.

„A co doktor?“ Všimla si, jak Mrak chňapla po lučním koníkovi a uvažovala, jestli mají v různých podobách odlišné chutě.

„Pan Dixon je stará historie,“ řekl jí Petr, chytil vysoko skákající hmyz ve vzduchu a strčil si ho do pusy.

Vicki potlačila náhlé nutkání zvracet. To *křup, křup, polk* dodalo myšlence na svačinu aktuálnosti, jakou jí předchozí epizoda s krysami dát nemohla. A vidět, jak něco takového udělala Mrak, byla jedna věc… *No, myslím, že to odpovídá na mou otázku.* Pak si všimla výrazu v Petrově tváři. *Ten malý hajzlík to snědl úmyslně, aby mě dostal.* Postrčila si brýle na nose a o dva kroky dále chytila jednoho lučního koníka na přední straně svých šortek – naštěstí byl docela malý.

Kdysi dávno jí na kurzu přežití instruktor říkal, že mnoho druhů hmyzu je jedlých. Teď doufala, že ji netahal za nohu.

Skousnout nebylo snadné.

Vlastně to chutná trochu jako šťavnatý burák.

Výraz na Petrově tváři stál za to. Když se jí naposledy podařilo tak ohromit nějakého mladíka, byla sama podstatně mladší a její matka odjela na víkend někam pryč.

Mike Celluci s oblibou tvrdil, že trpí šílenou soutěživostí. Nebyla to pravda. Jen ráda zachovávala status quo a svou pozici na vrcholu. A žádný puberťák jakéhokoli živočišného druhu si na ni nepřijde…

„A teď,“ nahmátla jazykem něco za zuby a rychle to spolkla – všechno má své meze – „neříkal jsi mi něco o doktoru Dixonovi?“

„Ehm, no, jo…“ Podíval se na ni úkosem, ale očividně se rozhodl, že to nebude komentovat. „Když naši prarodiče po válce emigrovali z Holandska, byla babička těhotná a nosila tetu Sylvii a tetu Nadine. Dostali se až do Londýna a pak začala rodit. Normálně doktory nepoužíváme, když je třeba, pomůže smečka. Když přišel na svět Daniel, šel jsem do stodoly, ale Róza se dívala.“

Mrak se otočila, když zaslechla své jméno. Předtím odběhla kousek napřed a teď značkovala plaňku plotu.

„Takže,“ pokračoval Petr, a když míjeli sestřinu značku, zachvělo se mu chřípí, „v davu byl jeden mladý doktor, a než stačil děda babičku odnést, odvlekl je oba a taky tátu, kterému bylo tenkrát asi pět, do své ordinace.“ Zahihňal se. „Páni, že ale dostal šok. Jakmile byli sami, děda se proměnil a málem mu rozsápal hrdlo. Doktor měl štěstí, že teta Sylvia na tom byla špatně – nějak, já nevím – a doktor Dixon se zachoval jako lékař a děda ho nechal žít. Od té doby se stará o všechny naše lékařské záležitosti.“

„Je šikovné mít někoho takového.“ Množství „lékařských záležitostí“, které bylo v Kanadě potřebné jen pro úřední papírování, bylo obrovské. Dlaci měli štěstí, že v pravý čas narazili na doktora Dixona. „Takže nám zůstává jenom Barry Wu.“

„Jo.“ Petr si hluboce povzdechl a poškrábal se v porostu červených chlupů uprostřed hrudníku. „Ale o něm byste si měla raději promluvit s Colinem.“

„To mám v úmyslu. Ale taky bych ráda slyšela tvůj názor.“

Petr pokrčil rameny. „Mám ho rád. Doufám, že to neudělal. Jestli jo, Colina to zabije.“

„Jsou už dlouho parťáci?“

„Hned od začátku. Chodili spolu do policejní školy.“ Došli ke druhému plotu. Mrak ho přeskočila stejně jako první. Petr zasunul palce pod okraj šortek, pak si to rozmyslel a začal ho přelézat. „Barry je v pohodě. Reagoval na nás stejně jako vy…“ Ohlédl se na ni přes rameno, hlavu nakloněnou do nemožného úhlu, a zazubil se. „…byl trochu otřesený, ale přijal to.“

Mrak běžela napřed s čenichem skloněným k zemi. Asi ve třech čtvrtinách cesty napříč polem se zastavila, sedla si, zvedla čenich k obloze a zavyla. Vicki se při tom zvuku postavily všechny chlupy na těle a v krku měla knedlík tak velký, že skoro nešel spolknout. Z nepříliš velké dálky se ozvala odpověď a oba hlasy se v prapodivné harmonii prolínaly. Pak se s vlastní písní přidal i Petr, stále v lidské podobě.

Než se vytí vytratilo do ztracena, začaly se ovce tvářit značně nervózně.

„Otec a strejda Stuart," vysvětlil ty dva přidané hlasy Petr. „Kontrolují ploty." I přes opálenou pleť bylo vidět, že se trochu začervenal. „No, nepřidat se je skoro nemožné…"

Vicki chápavě přikývla. I ona sama pocítila jistou touhu – udušenou hned v zárodku – přispět se svou troškou do mlýna. „Tak tady se to stalo?"

„Jo. Přesně tady."

Na první pohled se místo označené jako „přesně tady" nijak nelišilo od jakéhokoli jiného na poli. „Jsi si jistý?"

„Samozřejmě že jsem. Nepršelo a pach je pořád silný. A kromě toho," lehce přejel bosou nohou přes krátký travnatý porost, „jsem byl u těla jako první." Mrak se mu otřela o nohy. Sáhl dolů a zlehka ji poškrábal za ušima. „Pochybuji, že se mi na to někdy podaří zapomenout."

„Taky si myslím." Možná mu měla říct, že časem zapomene, ale Vicki byla proti jakýmkoliv lžím, kterým se dalo vyhnout, i proti milosrdným. Násilná smrt někoho blízkého by *měla* zanechat trvalou stopu. Vzhledem k tomu se jemnějším hlasem zeptala: „Cítíš se na to?"

„Jasně, bez problémů." Jeho ruka zůstala zabořená v husté srsti za sestřinou hlavou.

Všichni dlaci se navzájem hodně dotýkají, uvědomila si Vicki, nejen ti mladí. I ti tři dospělí včera kolem stolu se jen zřídkakdy stáhli mimo kontakt. Ani si nepamatovala, kdy se ona naposledy spontánně dotkla matky. *A proč mě to napadá právě teď?* Vyhrabala z tašky notýsek a tužku. „Tak začneme."

Eben se pohyboval přes pole severovýchodním směrem. Kulka otočila tělo tak, že roztříštěná hlava mířila skoro přesně k severu. Dokonce i bez Petrova popisu tam bylo dost rezavě hnědých skvrn na to, aby bylo zřejmé, kde skončilo to, co zbylo z Ebenovy hlavy. Výstřel musel přijít z jihu.

Vicki si dřepla a hleděla k lesu na jižní straně. *Skvělá dedukce, Sherlocku.* Postavila se a otřela si skvrny od trávy na kolenou. „Kde byla zastřelena vaše teta?“

Petr zůstal sedět, sestřinu hlavu v klíně. „Na malém jižním poli, kousek tímhle směrem.“ Ukázal. Malé jižní pole se stáčelo kolem rohu lesa. „Eben šel právě odtud.“

„Podobná rána?“

„Jo.“

Zásahy do hlavy, v noci, na pohyblivý cíl. Ať už za tím stál kdokoli, byl dobrý. „Jak bylo tělo orientováno?“

„Takhle.“ Petr natáčel tělo Mrak tak dlouho, dokud neleželo k severozápadu. Trpělivě tu manipulaci snášela, ale netvářila se nadšeně.

Stopy Stříbrné přicházely z jihu a výstřel ji vymrštil ve stejném oblouku jako Ebena.

Lesy chráněné oblasti se táhly od malého jižního pole na východ.

„Myslím, že můžeme bezpečně předpokládat, že je to tentýž chlápek a že střílel z úkrytu mezi stromy,“ mumlala si Vicki a toužila po městských ulicích a jasně dané linii pohledu. Stromy se kymácejí a pohybují způsobem, jaký je budovám ve městě zcela cizí, a z místa, kde Vicki právě stála, jí les připadal jako pevná zelenohnědá stěna, přičemž se nedalo nijak zjistit, co se za ní skrývá. Z vlasů jí skanula kapička potu a sklouzla dolů po zátylku. Někdo je mohl sledovat právě teď, zvedat pušku, mířit… *Začínáš být směšná. K vraždám došlo v noci.* Ale nedokázala zabránit tichém hlasu, který dodal: *Zatím.*

Zády k lesu a s nekontrolovaným svěděním mezi lopatkami se postavila. „Pojďme.“

„Kam?“ Petr se bez námahy postavil. Vicki se snažila nedat najevo podrážděnost.

„Musíme se podívat po kulce, která zabila vaši tetu.“

„Proč?“ Srovnal s ní krok a Mrak vyrazila napřed.

„Snažíme se vyloučit možnost, že jde o dva vrahy. Zatím se způsob provedení obou vražd zcela shoduje, až na jedinou výjimku.“

„Stříbrnou kulku?“

„Přesně tak. Jestli jsou vraždy ve všech bodech identické, máme slušnou pravděpodobnost, že je za ně zodpovědný jediný člověk.“

„Jestli je to ten případ, jak ho najdeme?“

„Půjdeme zpátky po vzoru.“

Petr se zamračil. „Myslím, že nechápu, co tím myslíte.“

„Selský rozum, Petře. To je celé.“ Vyškrábala se přes další plot. „Všechno souvisí se vším. Stačí jen přijít na to jak.“

„Po zavraždění tety Sylvie vyrazila smečka na lov vraha, ale nenašli jsme v lese žádný pach, který by tam nepatřil.“

„Co myslíš tím, který by tam nepatřil?“

„No, je tam spousta pachů. My jsme hledali zvláštní.“ Pod Vickiiným zamračeným pohledem trochu znejistěl a pak trochu méně samolibým tónem pokračoval. „Ale stejně, po zastřelení strejdy Jasona zakázal Stuart chodit do lesa všem kromě Colina.“

Dobrý způsob, jak o Colina přijít, pomyslela si Vicki, kterou jako už mnohokrát překvapilo, jakých pitomostí jsou jinak inteligentní lidé schopni se dopouštět, ale nahlas řekla jen: „A co Colin našel?“

„No, Barryho pach ne a myslím, že ten hledal především.“

Mrak běhala v těsných kruzích s čenichem u země zhruba uprostřed pole.

„To je to místo, kde se to stalo?“

„Jo, jo.“

Vicki čekala se zaťatými zuby na zavytí. Nepřišlo. Když se Petra zeptala proč, jen pokrčil rameny a řekl: „Stalo se to už před několika týdny.“

„Neschází vám?“

„Samozřejmě že schází, ale…“ Znovu pokrčil rameny, nedokázal to vysvětlit. Pro Stříbrnou už přestali výt všichni kromě tety Nadine.

Než k ní došli, Mrak kulku našla a s větší dávkou nadšení než efektivity ji vyhrabala ven. Čenich a packy získaly hnědou patinu a zbytek srsti měla samou hlínu.

„Dobrý nos!“ vykřikla Vicki, shýbla se a zvedla kulku ze země.

A taky je dobře, že se z místa činu už nic jiného dozvědět nedá, dodala si tiše pro sebe, když přejela oraniště pohledem. Krátce ji otřela do šortek a už držela kořist proti slunci. Olovo to rozhodně nebylo.

Petr zašilhal na kousek kovu. „Takže jde o jednoho chlápka?“

Vicki přikývla a strčila kulku do tašky. „Se slušnou pravděpodobností.“ Jeden odstřelovač. Který zabíjel v noci jedinou ranou do hlavy. Jeden kat.

„A teď ho můžete najít?“

„Teď můžu začít hledat.“

„Měli jsme toho grázla najít sami,“ zavrčel Petr a zuřivě vyškubl trs trávy. „Chci říct, vždyť jsme lovci!“

„Lov lidí je speciální dovednost,“ podotkla Vicki vyrovnaným hlasem. Hrdinské kousky byly to poslední, k čemu by je chtěla podnítit. „Lovec se to musí naučit stejně jako cokoli jiného. A teď,“ úkosem pohlédla k lesu a pak zpátky na oba mladé dlaky, „chci, abyste se oba vrátili do domu. Já půjdu do lesa a rozhlédnu se kolem.“

„Ehm, paní Nelsonová, vy nemáte s lesem moc velké zkušenosti, že ne?“ otázal se váhavě Róza.

„Ne, nijak zvlášť,“ přiznala Vicki, „ale… Rózo, co si sakra myslíš, že děláš?“

„Já jen, že jste z města a…“

„To jsem nemyslela!“ Postavila se mezi les a dívku. „Ty *víš*, že tvou rodinu z těch stromů někdo pozoruje. Proč ses proměnila? Proč tak hloupě riskuješ?“

Róza si seškrábala hlínu z obličeje. „Ale teď tam nikdo není.“

„To nemůžeš vědět!“ Neměla tušení, jak bylo možné, že do tajemství rodiny není zasvěcen celý okres.

„Ano, můžu.“

„Jak?“

„Je to proti větru.“

„Proti větru? Les je proti větru? A ty cítíš, že tam teď nikdo není?“

„Přesně tak.“

Vicki si zase připomněla, že je nemá posuzovat podle lidských měřítek, a rozhodla se nechat to být. „Myslím, že byste měli jít domů.“

„Možná bychom měli zůstat s vámi.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Vicki. „Když se mnou zůstanete, ovlivníte, co uvidím.“ Zvedla ruku, aby zarazila Petrův protest, a dodala: „I kdybyste nechtěli. A navíc je to nebezpečné.“

Petr pokrčil rameny. „Od doby, kdy zemřel Eben, je tu bezpečno.“

Chvíli jí trvalo, než to pochopila. „Chceš tím říct, že tady byli zastřeleni dva členové vaší rodiny a vy stále chodíte na dostřel od lesa? V noci?“

„Chodíme po dvojicích, jak říkal Henry,“ namítl. „A využíváme vítr.“

Já tomu nevěřím… „Od nynějška až do doby, kdy zjistíme, co se děje, *nikdo* na tahle pole chodit nebude.“

„Ale musíme dohlížet na ovce.“

„Proč?“ odsekla Vicki a mávla ruku ke stádu. „Dělají něco?“

„Kromě pastvy a spánku? Ne, ani ne. Ale důvodem, proč v Kanadě ovce chová tak málo lidí, jsou dravci.“ Petr vycenil zuby a bylo vidět, jak pod vlasy přitáhl uši k hlavě. „*My* s dravci problém nemáme.“

„Ale je nutné být skoro pořád ve střehu,“ pokračovala Róza, „takže někdo sem chodit musí.“

„Nemůžete přesunout ovce blíže k domu?“

„Pastviny se střídají,“ vysvětlil Petr. „Tak jednoduše to zase nefunguje.“

„Vykašlete se na pastviny a vykašlete se na ovce,“ řekla Vicki a tón jejího hlasu byl v přímém protikladu ke zvoleným slovům, protože si vzpomněla na přednášku o základní bezpečnosti na ulicích pro mateřské školky. „Vaše životy jsou důležitější. Buď ty ovce nechejte chvíli bez dozoru, nebo je přesuňte blíže k domu.“

Róza a Petr si vyměnili ustarané pohledy.

„Nejde jen o ovce…“ řekla Róza.

„A o co ještě?“

„No, tohle je hranice rodinného teritoria. Musí se značkovat.“

„Co myslíš tím značkovat?“ zeptala se Vicki, i když měla celkem jasnou představu.

Róza rozhodila rukama. Měla špinavé dlaně. „Vždyť víte, značkovat. Označit pachem.“

„Já jsem myslela, že to už se udělalo.“

„No, jo, ale musí se to dělat pořád.“

Vicki si povzdechla. „Takže jste ochotni riskovat život, abyste mohli počůrat plot?“

„Tak jednoduché to není,“ povzdechla si i Róza. „Ale myslím, že ne.“

„Myslím, že bychom si mohli promluvit se strejdou Stuartem…“ nabídl Petr.

„To udělejte,“ odvětila Vicki příjemným hlasem. „Ale udělejte to v domě. Hned.“

„Ale…“

„Ne.“ Poslední dobou se Vicki děly samé divné věci – její oči, Henry, vlkodlaci – ale teď pracovala, a to jí navzdory okolnostem vracelo pevnou půdu pod nohama. Z těchto stromů byly vypáleny dva výstřely a někde v lese zbudou malinké stopy, které po sobě vždy zanechají i ti nejpečlivější zločinci, důkazy, které ji přivedou z lesů až k prahu toho parchanta.

Dvojčata uslyšela, jak se její hlas změnil, všimla si změny v jejím chování a zareagovala na ni. Mrak se postavila a otřásla, halíc se na okamžik do oblaku jemných bílých chloupků. Petr se zvedl na nohy s rukou položenou na sestřině rameni. Strčil palce pod okraj šortek a pak se zarazil. „Můžu vás poprosit?“ ukázal bradou na tašku na jejím rameni.

Vicki si povzdechla a najednou se cítila staře. Propast mezi jedenatřiceti a sedmnácti byla mnohem širší než mezi jedenatřiceti a čtyřmi sty padesáti. „Předpokládám, že podle vašich nosů je to pořád bezpečné.“

„Packu na srdce a kousnout do ocasu.“

„Tak je sem dej,“ řekla a natáhla ruku.

Zazubil se, svlékl šortky a hodil jí je. Petr se protáhl, pak už se protahoval Hrom a potom se spolu s Mrak rozběhli k domu.

Vicki se za nimi dívala, dokud nepřeskočili bližší z obou plotů, nacpala Petrovy šortky do tašky a zamířila k lesu. Zdálo se jí, že se porost vypíná vzhůru, aby se setkal s korunami stromů, které mu šly naproti, a všechny listy visely v srpnovém žáru zplihle a bez hnutí. Kdo ví, co se tam všechno může skrývat? Ona rozhodně ne.

Na konci pole se zastavila, narovnala se v ramenou, zhluboka se nadechla a vnořila se do divočiny. Z nějakého důvodu pochybovala, že to bude legrace.

Barry Wu zamrkal, aby vyplavil z oka kapku potu, podíval se přes mušku a o milimetr sklonil hlaveň své kulovnice 30-06 Springfield.

Za normálních okolností dával přednost starým dobrým terčům nastaveným na největší možnou vzdálenost, která ještě umožňovala přesnou střelbu, ale právě si připravil několik nízkorychlostních nábojů – toho druhu, který reagoval balisticky na vzdálenost sta metrů, přičemž normální náboje reagovaly až od pěti set – a chtěl je vyzkoušet. Vlastní náboje si vyráběl už od čtrnácti let, ale poslední dobou se pouštěl do stále exotičtějších druhů a tyhle byly první kusy tohoto typu, o které se pokusil.

Čekala na něj olověná silueta grizzlyho zmenšená v poměru jedna ku pěti, stejně jako náboje, které do ní měl v úmyslu nastřílet.

Kulka zasáhla terč s uspokojivým plným prásknutím, a když šel grizzly k zemi, Barry cítil, jak se trochu uvolňuje napětí, které cítil v krku a ramenou. Vyhodil prázdnou patronu a zasunul do komory další náboj. Střílení ho vždycky uklidňovalo. Když se mu dařilo, a poslední dobou se mu dařilo vždycky, stali se on a puška součástí jediného celku, jeden prodloužením toho druhého. Všechny drobné mrzutosti života se daly odstřelit jednoduchým stisknutím spouště.

Dobrá, úplně všechny ne, připustil, když v rychlém sledu za sebou padli sob a ovce tlustorohá. *Budu s Colinem Heerkensem muset něco udělat.* Vzájemná důvěra, která byla pro výkon jejich povolání nezbytná, se ocitla ve vážném nebezpečí. Vzrůstající hněv způsobil, že těsně minul jelena wapiti, ale jelence běloocasého zasáhl přesně.

Dnes večer se to vyřeší.

Zacílil na poslední terč a stiskl kohoutek.

Tak či onak.

O sto metrů dále se pod tvrdým nárazem kulky prudce překlopila silueta šedého vlka.

Vicki se poškrábala na lícní kosti a druhou rukou mávla v marném pokusu o rozehnání hejn komárů, která se kolem ní rojila na každém kroku. Naštěstí se zdálo, že většinu z nich tvoří samečci. *Nebo samičky držící dietu,* připustila a snažila se jich moc nevdechovat. Po necelých sto metrech jí pole s ovcemi zmizelo mezi stromy, a když se ohlédla, jediné, co viděla, byl pouze les. Nebylo to tak pracné prodírání, jak se obávala, ale také nešlo o procházku parkem. Naštěstí lesním porostem pronikalo dost světla na to, aby jí bylo k něčemu dobré. Svět se zbarvil do zelena, ale zůstal viditelný.

„Někdo by tu měl uklidit," zamumlala si a vymotala si vlasy ze suché větve. „Nejlíp plamenometem."

Udržovala tak přímý směr, jak jen to bylo možné, a prohlížela si stromy a křoviny podél předpokládané linie střelby. Věděla, že někde v tomhle lese najde místo, odkud měl jejich odstřelovač jasný výhled. Netrvalo jí dlouho, než si uvědomila, že takové místo může existovat pouze nad úrovní porostu. Což zároveň vysvětlovalo, proč dlaci nic nenašli. Jestli lovili jako vlci, měli čenichy u země.

Potíž byla v tom, že zatím každý strom, kolem kterého šla, byl k lezení naprosto nevhodný. Stromy, dost velké na to, aby unesly váhu dospělého člověka, vypínaly ke slunci relativně hladké kmeny, které se začínaly větvit až ve výšce, kde se jim to úsilí mohlo vyplatit.

„Takže pokud si nepřinesl žebřík…" povzdechla si Vicki a utřela si rukávem trička z brady kapku potu. Napravo od směru, kterého se podle svého názoru měla držet, si všimla něčeho, co vypadalo jako vyvýšenina, a rozhodla se tam podívat. Překročila spadlou větev a zakopla, jak se jí pod nohy připletly menší větve ukryté pod tlející vrstvou loňského listí.

„Parkoviště." Postrčila si brýle na nose, postavila se a zamračila se na matku Přírodu v rozpuku letní krásy. „Jsem všemi deseti pro

parkoviště. Pár vrstev asfaltu by s tímhle místem dokázalo pravé divy.“ Kousek vedle ní začala bzučet cikáda. „Sklapni,“ řekla jí a znovu vyrazila.

Ukázalo se, že vyvýšenina je koncem nízkého skalnatého předělu, na němž se podařilo uchytit a zakořenit statné borovici. Vicki smetla letité vrstvy spadaného jehličí, posadila se těsně za hranici jejího kořenového systému a zamyšleně si prohlížela poškrábané a pokousané nohy.

Za všechno mohl Henry. Mohla být doma, pohodlně usazená před osmnáctipalcovým větrákem se třemi rychlostmi a otočnou hlavicí, dívat se na sobotní kreslené filmy a…

„…a dlaci by umírali jeden po druhém.“ Povzdechla si a začala ze spadaného jehličí stavět tři hromádky. Právě tomuhle se rozhodla zasvětit život – snaze pročistit trochu žumpu, kterou se svět stával. Nemělo smysl si stěžovat jen proto, že to nebyla vždycky jednoduchá práce. A musela uznat, že od doby, kdy jí do života vstoupil Henry, získala ohromným způsobem na zajímavosti. Porota v její hlavě se stále ještě nerozhodla, jestli to bylo dobře, nebo ne, vzhledem k tomu, že když spolu naposledy pracovali, ocitla se blíže smrti než kdykoli během devíti let práce u Metropolitní policie.

„A tentokrát mě zase žerou zaživa komáři.“ Poškrábala si podrážkou tenisky kousnutí na zadní straně nohy. „Možná na to jdu špatně. Možná jsem měla začít lidmi. Co tady nahoře k čertu asi tak poznám?“ Pak její ruka ztuhla nad vrstvou jehličí a začala se pomalu pohybovat až k místu, kde na ně znovu plně dopadalo sluneční světlo.

Spálená skvrna byla tak bledá, že musela naklonit hlavu do přesně správného úhlu, aby ji viděla. Byla asi šest centimetrů dlouhá a jeden a půl široká a tvořila nepatrně tmavší linii na světle hnědém podkladu spadaného jehličí – přesně takovou skvrnu by po sobě mohla na podložce vysušené na troud zanechat prázdná nábojnice.

No, dobře, přinutil ji přiznat smysl pro upřímnost, *taky ji mohla způsobit celá spousta dalších věcí – od kyselého deště po králičí moč.* Ale podle ní rozhodně vypadala jako spálenina po prázdné nábojnici. *Samozřejmě může jít o pozůstatek po nějakém lovci s licencí, který na tomto místě zastřelil to, po čem lovci s licencí obvykle střílejí.*

Poblíž byla spousta holých skalnatých míst, kde mohl střelec stát a sbírat prázdné patrony, a mnoho dalších, která očistila sama Vicki, ale i tak se podívala po dalších stopách. Sice nečekala, že nějaké najde, ale nijak to nesnížilo její frustraci, když je opravdu nenašla.

Radši by měla zjistit, odkud výstřel přišel. Vyvýšenina se zvedala nad okolní terén sotva o tři čtvrtě metru, což rozhled nijak nezlepšovalo. Vicki zvedla oči. Borovice byla vyšší než většina okolních stromů, ale její větve obtížené jehličím se skláněly až k zemi. Pak na její severní straně objevila průchod do matně osvětlené dutiny se střechou ze živého a podlahou z uschlého jehličí. Bylo tam ticho a skoro chladno a větve rostly od kmene tak pravidelně, že tvořily téměř žebřík – což bylo jen dobře, protože Vicki skoro nic neviděla.

To bylo ono. Muselo to být ono.

Viděla tu borovici už z pole? Nevzpomínala si, jí připadaly všechny stromy stejné.

S nosem skoro až u stromu hleděla zblízka na několik malých větviček ulomených hned u kmene. Mohl je ulomit někdo, kdo hledal nohama oporu. *Nebo je mohla zlámat obézní veverka. Dá se to zjistit jedním způsobem.* Usadila si brýle pevněji na nose a vyhoupla se na první větev.

Lezení nebylo tak snadné, jak se při pohledu ze země zdálo. Miliony malých větviček do ní píchaly a šťouchaly a vůbec jí všemožně ztěžovaly postup. Navíc se celá ta zatracená věc pohybovala. Vicki na žádný strom nelezla od roku 1972 a teď si začínala vybavovat proč.

Kdyby se její nos neocitl snad dva centimetry od otisku tenisky, pravděpodobně by si ho vůbec nevšimla. Přitisknutých ke kmeni na rozpláclé hroudě borovicové pryskyřice se nacházelo skoro pět centimetrů čtverečních otisku vzorku podrážky. Nebylo to dost na to, aby to někoho usvědčilo, protože aspoň jeden pár běžeckých bot vlastnil v této zemi každý muž, žena i dítě, ale pro začátek to stačilo. Pryskyřičná hmota byla tak měkká, že kdyby ji odloupla od kmene, otisk by tím zničila, tak si aspoň pořídila pár rychlých náčrtků – balancujíc při tom nejistě na jedné noze – pak položila vlastní nohu tak blízko vedle, jak to jen bylo možné, a vytáhla se nahoru.

Její hlava se vynořila do přímého slunečního světla. Zamrkala a zanadávala, a když se rozkoukala, zaklela znovu. „Kristepane…“

Zašla do lesa hlouběji, než si myslela. Místo, kde zastřelili Ebena, leželo asi čtyři sta padesát metrů na sever. Půl otočky a viděla malou pastvinu, kde zabili Stříbrnou. Byla sice o něco blíž, ale stejně ji od borovice dělila fantastická vzdálenost. Jestli stiskl spoušť Barry Wu, neměl by mít problém dostat se do olympijského týmu a přivézt domů zlato. Vicki věděla, že jisté teleskopické puškohledy obsahují i měřič vzdálenosti, ale i s nimi by bylo k dosažení potřebné přesnosti zapotřebí vrozeného talentu a mnoha let praxe. A to šlo o *pohyblivý* cíl na čtyři sta padesát metrů…

Jednou slyšela, že podle fyzikálních zákonů by lidská bytost neměla být schopná zasáhnout prudký baseballový nadhoz. Podle stejných zákonů fyziky zasáhl tento vrah ne jednou, ale hned dvakrát – a navíc jen tak od oka.

Rychlá prohlídka odhalila na kmeni odřeniny, kde si opřel zbraň o strom.

„Bohužel,“ povzdechla si Vicki a opřela si hlavu o vhodně umístěnou větev, „mě zjištění *jak a kde* nijak nepřibližuje k odpovědi na *proč a kdo*.“ Na chvíli zavřela oči a vnímajíc horké sluneční paprsky opírající se jí do víček, přemítala, jestli to opravdu udělá. Až vraha najde, jestli ho opravdu vydá dlakům, aby ho popravili. Nenacházela odpověď. Nenacházela ani alternativu.

Nastal čas vrátit se zpátky do domu a začít telefonovat, ačkoli se nemohla zbavit ošklivého pocitu, že mnohem produktivnější by bylo, kdyby zajela do města a pořádně si prohlédla podrážky bot policisty Barryho Wu.

Lezení dolů jí zabralo méně času než šplhání nahoru, ale to jen proto, že se do toho vložila gravitace a spustila ji o dva metry níže, kde konečně přistála na větvi, která byla dost silná, aby unesla její váhu. S bušícím srdcem podnikla zbytek cesty na zem už poněkud méně neortodoxním způsobem.

Kdyby její zavírací nůž obsahoval pilku, byla by se pokusila odstranit poslední větev, právě tu, na které se lezec vzepřel a dostal se hlavou nad úroveň stromu a do světla. Bohužel ji neobsahoval a myšlenka na upižlání větve o průměru pěti centimetrů se jí vůbec

nezamlouvala. V podstatě ji nenapadal jiný způsob, jak zabránit využití tohoto stromu jako pozorovatelny k ostřelování dlaků, než jim zakázat, aby na ta pole vůbec chodili.

„Kam se poděli všichni bobři, když jednoho potřebujete?“ mumlala si pro sebe a přála si, aby s sebou měla sekeru. Na druhou stranu se jí podařilo o vrahovi zjistit hned dvě informace: Musel být vysoký nejméně jako ona, sto sedmdesát centimetrů – kdyby byl menší, nedosahoval by ramenem do výšky větve, o kterou si opíral hlaveň pušky – a byla tu slušná pravděpodobnost, že má krátké, rovné vlasy. Z vlastních krátkých a rovných vlasů právě vytáhla hrst jehličí a jednu malou větvičku. Kdyby měla vlasy dlouhé nebo vlnité, nikdy by se z toho stromu živá nedostala.

„Promiňte?“

Její výkřik byl naprosto mimovolný, a protože se jí ho podařilo zdusit dříve, než sklouzl ze rtů, Vicki usoudila, že se nepočítá. S rukou na tašce – v minulosti ji už jako zbraň s úspěchem použila – se prudce otočila a stanula tváří v tvář dvěma zvědavě se tvářícím ženám středního věku. Obě si nesly silné dalekohledy a jedna měla přes rameno plátěnou tašku asi metr dlouhou a dvacet centimetrů širokou.

„Jen jsme si říkaly,“ oslovila ji ta menší, „co asi děláte na tom stromě.“ Vicki pokrčila rameny, slábnoucí příliv adrenalinu jimi škubal nahoru a dolů. „Jen jsem se rozhlížela.“ Mávla ne zcela ledabyle rukou k jejich plátěné tašce. „Vyšly jste si trochu zastřílet?“

„Dá se to tak říct. I když tohle je náš fotografický stativ, nikoli puška.“

„V chráněné oblasti se střílet nesmí,“ dodala druhá žena. Měřila si Vicki pohledem, který říkal, že se ještě zcela nevyrovnala se skutečností, že ji přistihla na stromě. „*Každého,* koho bychom tu přistihly při střílení, bychom nahlásily, tím si můžete být jistá.“

„Jen klid.“ Vicki zvedla obě ruce do úrovně ramen. „Nejsem ozbrojená.“ Protože se zdálo, že se ani jedné z nich její smysl pro humor nelíbí, nechala je znovu klesnout. „Vy jste ptáčnice, že?“ Nedávno otištěný přírodovědný sloupek v novinách tvrdil, že v současné době se preferuje pojem *ptáčník*, protože termín *milovník ptactva* už vyšel z módy.

Článek měl zjevně pravdu.

O dvacet minut později věděla Vicki o fotografování v přírodě víc věcí, než kdy chtěla vědět, dozvěděla se také, že navzdory silným dalekohledům si obě ženy nevšimly na Heerkensovic farmě ničeho zvláštního – *„Nepozorujeme majetek cizích lidí, pozorujeme ptáky.“* – a vlastně ani nevěděly, kde se farma nachází, dozvěděla se, že puška ráže .30 s optikou by se snadno vešla do pouzdra na stativ a šlo by ji tak snadno nosit do lesa, aniž by to vzbudilo pozornost. Přestože ani jedna ze žen nikdy na žádného lovce nenarazila, obě občas nalézaly prázdné nábojnice, a tak byly neustále ve střehu. Vickiinu varování, aby si daly pozor, se obě vysmály, plny středostavovského přesvědčení, že jim by přece nikdo ublížit nechtěl.

V Londýně fungovaly dva ptáčnické kluby a jeden klub fotografů spadající pod YMCA, a všichni ti lidé do chráněné oblasti často chodili. Vyzbrojena jmény a telefonními čísly kontaktních osob – „Ačkoli členové *toho druhého* klubu jsou ve skutečnosti jen tlupa diletantů. U nás by vám bylo mnohem líp.“ – dala Vicki oběma ptáčnicím sbohem a odpochodovala pryč houštím. Byla ochotná vsadit velké peníze na to, že ne každý, kdo má dalekohled, ho používá výlučně k pozorování ptáků a že kdosi nechodí vyzbrojen pouze fotoaparátem.

„Henry Fitzroy?“ Dave Graham hleděl parťákovi přes rameno na štos papírů ležících na stole. „Není to ten chlápek, co se s ním schází Vicki?“

„A co když je?“ zavrčel Celluci a ostentativně obrátil hromádku textem dolů.

„Nic, nic.“ Dave přešel na svou stranu stolu a posadil se. „Ehm, Vicki tě požádala, abys ho trochu prověřil?“

„Ne. Nepožádala.“

Dave poznal ten tón a věděl, že by toho měl nechat, ale existují pokušení, kterým smrtelník nedokáže odolat. „Já myslel, že ty a Vicki máte vztah, který je založen na, co to jen bylo, *důvěře a vzájemném respektu*?“

Cellucimu se zúžily panenky a zabubnoval prsty o papír. „Jo. A co má být?“

„No…“ Dave se pomalu napil kávy. „Mně se zdá, že prověřovat toho druhého chlápka v jejím životě daným parametrům příliš neodpovídá.“

Celluci prudce odsunul židli dozadu a postavil se. „Do toho ti sakra nic není.“

„Máš pravdu. Promiň.“ David se na něj ironicky pousmál.

„Jen hlídám záda příteli. Jasný? Je to spisovatel a bůhví, jakou má minulost.“

„Jasně.“

Zdánlivě o vlastní vůli Celluciho prsty sevřely horní list papíru a zmuchlaly ho do malé pevné kuličky. „Může se scházet, s kým chce,“ procedil skrz zaťaté zuby a odkráčel z kanceláře.

Dave se zařehtal do šálku kávy. „Samozřejmě že může,“ řekl do vzduchu. „Pokud se s ním nevídá příliš často a mají tvé požehnání.“ Měl v plánu být co nejdál z dosahu, až se to Vicki dozví a začne mazec.

Zhruba v 10:27 bylo Vicki celkem jasné, že zabloudila. Cesta z lesa už jí zabrala dvakrát delší dobu než do lesa. Všechny stromy jí připadaly stejné a pod těžkým letním baldachýnem z listí bylo zhola nemožné orientovat se nějakým způsobem podle slunce. Už dvě pěšiny se vytratily do ztracena a jedna sojka na ni dobré tři minuty za hlasitého nadávání pořádala nálety. Rozličné šelestění v porostu podle všeho naznačovalo, že místním obyvatelům připadá celá záležitost navýsost komická.

Zpražila pohledem zelený mech obrůstající kmen stromu dokola ze všech stran.

„Kde sakra jsou všichni skauti, když je člověk potřebuje?“

Šest

Vicki si nevšimla, že by les řídl – v jednu chvíli byla v něm, a v druhé už vcházela na pole. A nebylo to pole, které by poznávala. Nebyly na něm žádné ovce, ploty a nic, co by naznačovalo, kde se to ocitla.

Usadila si popruh kabelky pevněji na rameni a vyrazila k bílému roubenému domu a hloučku hospodářských stavení, která se choulila na protější straně pole. Možná se bude moci zeptat na cestu nebo si odsud zavolat…

„…nebo na mě pustí velkého psa a vyběhne na mě farmář s vidlemi.“ Byla si docela jistá, že na venkově se to tak dělá, že to v podstatě není nezákonné a že jí na tom nesejde, protože se do lesa stejně vrátit nehodlá. To se radši porve s půltuctem farmářů s vidlemi.

Když se blížila k domu, brodíc se po kolena ve vysoké trávě, hvězdnicích a bodláčí, dospěla k závěru, že na téhle farmě už pěkně dlouho nikdo nepracoval. Stodola působila zanedbaným a nepoužívaným dojmem, a dokonce cítila růže popínající jednu stranu bílého roubeného domu.

Pole přešlo ve velkou zeleninovou zahradu. Vicki poznala zelí, rajčata, keře malin – nic dalšího jí nepřišlo povědomé. *Což není nic divného.* Začala ji obcházet po obvodu. *Já znám zeleninu hlavně v balení s obrázkem veselého zeleného obra.…*

„Ehm, zdravím.“

„Zdravím.“ Postarší pán, který se jí náhle zjevil v cestě, na ni nepřestával hledět a očividně čekal, že to nějak rozvede.

„Já jsem, ehm, zabloudila v lese.“

Jeho pohled začal u nízkých tenisek, pak putoval vzhůru po jejích poškrábaných a pokousaných nohou, minul krátké vycházkové šortky, na okamžik se zdržel u trička s nápisem Blue Jays, letmo spočinul na kabelce na rameni a nakonec se dostal až k její tváři. „Aha,“ řekl a v koutcích úst pod pečlivě zastřiženým šedým knírem mu zacukal úsměv.

To jediné slovo pokrývalo celou škálu významů a závěr, který z něj Vicki vyvodila, by ji nejspíš rozpálil do ruda, kdyby nebyl tak přesný. Podala mu ruku. „Vicki Nelsonová.“

„Carl Biehn.“

Dlaň měl suchou a hrubou, stisk pevný. Během let přišla Vicki na to, že ze způsobu, jakým jí muž potřese rukou – nebo jestli to vůbec udělá – se dá zjistit spousta věcí. Někteří muži se stále tvářili naprosto zmateně, když podaná ruka patřila ženě, a podle všeho si nebyli jistí, co by s ní měli dělat. Carl Biehn jí potřásl rukou úsporným způsobem, který svědčil o tom, že si nemá co dokazovat. To se jí na něm zamlouvalo.

„Vypadáte jako někdo, komu by prospěla trocha vody, paní Nelsonová.“

„Nejmíň jezero,“ připustila Vicki a setřela si pot nasbíraný pod bradou.

Jeho úsměv získal na šířce. „No, jezero nemám, ale uvidíme, co se dá dělat.“ Vydal se po pěšině kolem maliníků a Vicki ho následovala. Při prvním pohledu na zbytek zahrady se neubránila obdivnému výkřiku.

„Líbí se vám?“ znělo to skoro plaše.

„To je…“ vyloučila hromadu zcela nevýstižných přívlastků a jednoduše dopověděla: „…ta nejkrásnější věc, kterou jsem kdy viděla.“

„Děkuji vám.“ Celý se rozzářil, nejprve na ni a pak na květinové záhony, kde se na baldachýnu všemožných odstínů zeleni prostíraly tisíce zářivých střípků spadlé duhy. „Pán byl ke mně toto léto štědrý.“

Vicki ztuhla, ale on už se o Bohu dále nezmínil. *A díkybohu za to.* Neměla tušení, jestli rezervovaností toho muže pronikl její obdiv, nebo jestli jednoduše žádnou neměl, když šlo o jeho zahradu. Jak procházeli mezi záhony, představoval jí květiny, které míjeli, jako by to byli staří přátelé – tu upravil kolík podpírající krvavě rudý mečík, tu hbitě utrhl umírající květ.

„…tyhle světle oranžové krasavice jsou trpasličí denivky, nádherné trvalky. Když si dáte práci a zasadíte jejich časné, střední i pozdní odrůdy, krásně vám pokvetou od června až do září. Nejsou nijak náročné. Není těžké se o ně starat, stačí jim trochu fosfátu a uhličitanu draselného a budou vám vděčné. To tady tyhle kopretiny shasta daisy…“

Jelikož Vicki strávila většinu života v bytech, blížily se její znalosti o zahradách a v nich se vyskytujících rostlinách nule, ale co ocenit dokázala – a také oceňovala – byla spousta práce, kterou vytvoření a udržení této oázy barev uprostřed létem sežehlých polí stálo. Oceňovala také hloubku citů, které Carl Bien ke svému výtvoru choval. Nebyl sentimentální či přecitlivělý, ale z tónu jeho hlasu, výrazu obličeje a ze všeho, co dělal, bylo jasně znát, že chápe svou zahradu jako živou bytost. Lidé, kterým tak moc záleželo na něčem mimo ně samé, byli ve Vickiině světě vzácní, a to ještě více posilovalo její prvotní příznivý dojem.

Poblíž zadního vchodu stála na betonové plošince stará ruční pumpa. Carl ji zavedl přes trávník až k ní, dokončil nadšený monolog o nových šlechtěných růžích a sáhl po páce.

„Zdá se, že kalíšek je zase pryč, paní Nelsonová. Doufám, že vám to nevadí.“

Vicki se zazubila. „Já bych pod ni nejradši strčila celou hlavu, kdyby vám to nevadilo.“

„Posložte si.“

Navzdory zjevnému stáří fungovala pumpa hladce a voda, která z ní prýštila, byla chladná a jen s nepatrnou železitou příchutí. Vicki si ani nepamatovala, kdy naposledy okusila něco tak dobrého, a náhlý šok ze studeného proudu na zátylku zahnal většinu ranní ztuhlosti. Kdyby pumpa byla jen o trochu vyšší, vlezla by si pod ní celá.

Pohodila hlavou, aby si smetla mokré vlasy z obličeje, narovnala se a ukázala na pumpu. „Můžu?“ Když Carl Bien kývl, že nic nenamítá, vyměnili si místa. Páka kladla větší odpor, než Vicki očekávala, a zjistila, že se do ní musí opřít celým tělem. Zahradničení zjevně udržovalo jejího dobrodince ve skvělé kondici.

„To je opravdu neuvěřitelné,“ zamumlala. „Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„Měla jste to tu vidět minulý týden. Tehdy to opravdu stálo za to.“ Stál tam, utíral si mokré ruce do kalhot a pyšně hleděl na rozlehlý pestrobarevný koberec před sebou. „Ale sám musím uznat, že nevypadá nejhůř. Je tu všechno od A do Z, od aster po zvonky.“

Vicki o krok ustoupila, když jí těsně kolem nosu proletěl po poněkud klikaté dráze veliký čmelák obtěžkaný žlutým pylem. Z místa, kde stála, viděla přes květinové a zeleninové záhony až do polí za nimi. Kontrast byl zarážející. „To pole vypadá odsud úplně sežehlé. Jak tu zahradu zaléváte? Určitě neděláte nic jiného.“

„Vůbec ne.“ Stoupl si jednou nohou na betonovou plošinku a opřel se předloktím o stehno. „Používám podzemní zavlažování vyvinuté v Izraeli. Já jen otočím kohoutkem a systém se postará o zbytek. Navíc si do zahrady vedu vodu třicetimetrovou hadicí, víceméně jen pro jistotu, pro případ, že by nějaká rostlina potřebovala trochu zvláštní péči.“

Mávla rukou k hranici mezi hnědým a zeleným. „Jen si pořád nedokážu vysvětlit ten rozdíl.“

„Inu, občas i Pán potřebuje trochu pomoct se svými zázraky. Byla jste spasena, paní Nelsonová?“

Ta otázka přišla natolik nečekaně a byla vyslovena tak racionálním tónem, že Vicki chvíli trvalo, než si uvědomila, co vlastně řekl, a pak další chvíli, než dokázala přijít s něčím, o čem doufala, že je uspokojivá odpověď. „Jsem anglikánka.“ Popravdě nebyla, ale její matka ano, svým způsobem.

„Ach tak,“ přikývl a sestoupil z plošinky. „Anglikánská církev.“ Na kratičký okamžik nechala jeho vlhká podrážka na rozpáleném betonu otisk – soustředné polokruhy, jaké naposledy viděla otištěné ve smůle v rozsoše borovice.

Vicki, která si i přes náhlý příliv adrenalinu uchovala neutrální výraz ve tváři, položila na plošinku vlastní nohu a ohnula se, aby si zavázala tkaničku. Ve slunečním žáru se otisk jeho boty rychle ztrácel, ale i tak ho bezpečně poznala.

Bohužel se shodoval s tím, který po sobě zanechala ona.

Jeden rychlý pohled jí ujistil o tom, že oba mají stejnou značku tenisek. Značku, kterou podle všeho nosila na nohou polovina civilizovaného světa.

Kruci, kruci, kruci. Dobré zprávy a špatné zprávy. Nebo špatné zprávy a dobré zprávy, nebyla si tak úplně jistá. Důkazy už sice neukazovaly prstem přímo na nohy Carla Biehna, ale její seznam podezřelých, přinejmenším ten založený na otiscích bot, se právě rozrostl o miliony lidí. Byly tu samozřejmě drobné rozdíly – velikost, praskliny v gumě, vzorec ochození – ale zato se právě rozplynuly veškeré naděje na snadnou identifikaci.

„Jste v pořádku, paní Nelsonová? Možná byste si měla na chvíli sednout někam do stínu."

„Jsem v pořádku." Díval se na ni s jistým zneklidněním, a tak vykouzlila na tváři úsměv. „Děkuji, pane Biehne."

„No tak to bychom se měli nejspíš postarat, abyste se dostala zpátky tam, kam patříte. Jestli vám mohu nabídnout odvoz…"

„A jestli ne ty, tak to rozhodně udělám já."

Vicki se otočila. Muži, stojícímu ve dveřích, mohlo být kolem třiceti, byl průměrné výšky, průměrného vzhledu a zjevně měl o sobě zcela nadprůměrné mínění. Žoviálně se na ni culil a držením těla chtěl očividně zdůraznit mužnou postavu – která, jak musela uznat, opravdu nebyla nejhorší. *Pokud se vám líbí týpci, kteří hrají squash a chodí do posiloven…* Což nebyl její případ.

Nasadil si drahé sluneční brýle a vstoupil do slunečního světla, na němž jeho vlasy zazářily jako naleštěné zlato.

Vsadím se, že si je odbarvuje. Rychlý pohled jí odhalil, že na nohou má modré kožené polobotky. Bez ponožek. Boty bez ponožek Vicki nesnášela. Ačkoli zde byla slušná pravděpodobnost, že vlastnil i sportovní boty, z nějakého důvodu pochybovala, že by byl ochoten ničit si nehty lezením po stromech. Což byla škoda, protože

představoval ideální exemplář muže, kterého by dlakům s radostí předhodila.

Zaslechla, jak za ní stojící Carl potlačuje povzdechnutí.

„Paní Nelsonová, seznamte se s mým synovcem Markem Williamsem."

Mladší muž se na strýce široce usmál. „A já si myslel, že tvými jedinými koníčky jsou zahrada, pozorování ptáků a spása duší." Pak obrátil plnou sílu úsměvu na Vicki.

Ten musel nechat u zubaře spoustu peněz, pomyslela si, zatímco si seškrabávala z trička kousek zaschlé smoly a snažila se nemračit.

„Paní Nelsonová zabloudila v chráněné oblasti," vysvětlil Carl strohým hlasem. „Právě jsem se ji chystal odvézt domů."

„Moc vás prosím, nechte to na mně." Markův hlas se zastavil těsně před hranicí mazlivosti, ale daleko za hranicí toho, co Vicki považovala za urážlivé. „Jak znám strýce, jakmile dostane do auta osamělou rozkošnou ženu, jediné, na co se zmůže, je kázání."

„Prosím, neobtěžujte se." Z tónu jejího hlasu bylo jasné, že jde spíše o rozkaz než o zdvořilou odpověď, a Mark se chvíli tvářil zaraženě. „Kdybyste byl tak hodný…" pokračovala, když se znovu obrátila ke Carlovi. Každopádně dávala přednost kázání před Markovou společností. Připomínal jí pasáka, kterého kdysi zabásla.

„Ale to víte, že ano." Carl se snažil udržet neutrální výraz a odvedl úžasný kus práce, ale Vicki neuniklo zajiskření v očích a podezřelé zachvění konečků jeho kníru. Mávl rukou k příjezdové cestě a naznačil Vicki, aby šla první.

Přiřadit auto k muži nebylo nijak těžké. Poslední model černého džípu se zlatými ozdobami, přepychovým interiérem, střešním okýnkem a rzí na spodní straně dveří byl prakticky zpodobněním Marka. Nedávno navoskovaný deset let starý béžový sedan ukazoval stejně nezpochybnitelně – i když ne tak ostentativně – na Carla.

Vicki už měla ruku na dveřích, když za ní Mark zavolal: „Hej! Ani neznám vaše křestní jméno."

Otočila se a kolem jejího úsměvu se zatetelil horký vzduch. „Já vím," odpověděla a nastoupila do auta.

Velmi drahý zvukový systém ji trochu překvapil.

„Rád při řízení poslouchám gospely,“ vysvětlil Carl, když viděl, jak hledí na tu spoustu kontrolek, tlačítek a přepínačů, za které by se nemusel stydět ani kokpit letadla. U vjezdu na hlavní silnici zastavil. „Kam teď?“

Kam, opravdu, neměla ani tušení o adrese ba ani o jménu ulice. „Na, ehm, ovčí farmu Heerkensových. Víte, kde to je?“

„Ano.“

V tom jediném slově bylo koncentrováno tolik potlačených emocí, že Vicki svraštila obočí. „Je tu nějaký problém?“

Svíral volant tak křečovitě, až mu zbělely klouby. „Vy jste jejich příbuzná?“

„Ne. Jen přítelkyně jednoho jejich přítele. Měl pocit, že by mi prospělo dostat se na chvíli z města, a přivezl mě na víkend sem.“ Mike Celluci by téhle lži neuvěřil ani na okamžik – často říkával, že Vicki je nejhorší lhářka, s jakou se kdy setkal – ale napětí v Carlových ramenou trochu povolilo a otočil vůz na cestu mířící na sever.

„Tenhle víkend jsem je viděla poprvé,“ pokračovala věcným tónem. Zkušenost ji naučila, že na lidi, jako byl její současný hostitel, nejlépe platí přímost. „Vy je znáte dobře?“

Carl stáhl rty do tenké bílé linky, ale po chvíli řekl: „Když jsem se sem přistěhoval před deseti – teď už jedenácti – lety, měl jsem snahu se s nimi seznámit. Být dobrý soused. Neměli zájem.“

„No, jsou trochu samotářští.“

„Samotářští!“ Vyprskl smíchem, ale žádný humor v tom nebyl. „Snažil jsem se konat svou křesťanskou povinnost. Věděla jste, paní Nelsonová, že žádné z jejich dětí není pokřtěno?“

Vicki zavrtěla hlavou, ale než mohla něco říct, pokračoval. „Snažil jsem se přivést tu rodinu k Bohu a víte, čeho se mi dostalo za mou péči? Bylo mi řečeno, abych se klidil z jejich pozemků a nepřibližoval se, dokud nedokážu nechat Boha doma.“

Máte kliku, že vás nepokousali, pomyslela si Vicki. „Vsadím se, že vás to pořádně naštvalo.“

„Bůh není něco, co s sebou nosím jako peněženku, paní Nelsonová,“ odvětil suše. „Je součástí všeho, co dělám. Ano, rozzlobilo mě to…“

Dost na to, abyste dokázal zabít? ptala se v duchu.

„…ale můj hněv byl spravedlivý a já ho věnoval k větší slávě Páně.“

„A co s ním Pán udělal?“

Napůl se k ní otočil a usmál se. „Zapojil jej do díla ve Svých službách.“

Hm, tohle může znamenat skoro cokoli. Vicki hleděla z okna. *Jak mám nadnést téma vlkodlaků?* „Váš synovec se zmínil, že jste ptáčník…“

„Když mi to povinnosti na zahradě dovolí.“

„Chodíte někdy do chráněné oblasti?“

„Příležitostně.“

„Mám bratrance, který je ptáčník.“ Nikoho takového v rodině neměla, byla to učebnicová vyšetřovací lež. „Vyprávěl mi, že se v lese dá vidět spousta úžasných věcí. Povídal, že neobvyklé a bizarní číhá za každým rohem.“

„Opravdu? Tak to musí mít zajímavé úlovky.“

„Jaký nejzajímavější druh jste kdy identifikoval vy?“

Svraštil šedé obočí. „Jednou jsem tu měl rybáka dlouhoocasého. Netuším, jak se dostal tak daleko na jih. Modlil jsem se za jeho bezpečný návrat domů, a protože jsem ho viděl jen jednou, rád bych si myslel, že mé modlitby byly vyslyšeny.“

„Rybák dlouhoocasý?“

„Přesně takhle,“ řekl, aniž by zvedl oči ze silnice před sebou, „reagovali všichni, kterým jsem o tom vyprávěl. Já nikdy nelžu, paní Nelsonová. A nikdy jsem nikomu nedal příležitost, aby mě nazval lhářem dvakrát.“

Měla pocit, jako by ji právě plácl přes zápěstí. „Promiňte.“ *Tak tudy cesta nevede.*

„Vypadá to, že se tu musí dobře lovit,“ prohodila ledabyle, dívajíc se z okna na stromy a pole, a jak cesta ubíhala, další stromy a pole. „Lovíte?“

„Ne.“ V té jediné slabice bylo tolik opovržení, tolik emocí, že mu Vicki musela věřit. „Brát život Božím tvorům je ohavnost.“

Otočila se čelem k němu a uvažovala, jak si zdůvodňuje skladbu svého jídelníčku. „Vy nejíte maso?“

„Už od roku 1954.“

„Ach tak.“ Bod pro něj. „A co váš synovec?“

„V mém domě se řídí mými pravidly. Zbytek jeho života se ovlivňovat nesnažím.“

Ale ani ho neschvalujete, uvědomila si Vicki. „Bydlí u vás dlouho?“

„Ne.“ Pak dodal: „Mark je syn mé nebožky sestry. Můj jediný žijící příbuzný.“

Což vysvětluje, proč u sebe toho slizouna vůbec necháváte. Vycítila jeho odpor, ale nedokázala říct, jestli je mířen proti ní nebo Markovi. „Ani já jsem nikdy nelovila,“ řekla ve snaze získat si zpět jeho přízeň. Technicky vzato to byla pravda. Nikdy nelovila nic, co by běhalo po čtyřech nohou.

„To je dobře. Modlíte se?“

„Nejspíš ne tolik, jak bych měla.“

To mu vyloudilo na rtech úsměv. „Nejspíš ne,“ souhlasil a zastavil na konci dlouhé polní cesty vedoucí k farmě Heerkensových. „Jestli mě omluvíte, dál už vás zavézt nemohu.“

„Omluvit vás? Právě jste mi ušetřil dlouhou cestu na horkém slunci. Jsem vaší dlužnicí.“ Vyklouzla z auta a přidržujíc si jedním prstem brýle, naklonila se zpátky skrz otevřené okénko. „Díky za svezení. A za vodu. A za příležitost prohlédnout si vaši zahradu.“

Vážně přikývl. „Rádo se stalo. Nepřemluvím vás, abyste se ke mně zítra připojila k modlitbě, paní Nelsonová?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Nuže dobrá.“ Zdálo se, že rezignoval. „Buďte opatrná, paní Nelsonová. Když ohrožujete svou duši, ohrožujete svou šanci na život věčný.“

Vicki cítila, že to myslí upřímně a nejsou to pro něj jen slova, a tak přikývla a řekla: „Dám si pozor,“ a ustoupila zpět ke kraji cesty. Čekala, dokud těsným manévrem neotočil své veliké auto, pak si upravila váhu kabelky na rameni, zamávala a vyrazila k polní cestě.

A v tom okamžiku spatřila, jak se z houští asi sto metrů dále po silnici vynořil Hrom. Klusal k ní s vyplazeným jazykem a v jeho srsti se zlatě lesklo slunce.

Na štěrku zapištěly pneumatiky, velký sedan nabral rychlost a řítil se přímo na mladého dlaka.

Vicki chtěla křičet – na Hroma, na Carla, nebyla si jistá, ale jediné, co jí vyšlo z náhle suchých úst, bylo přidušené zaskřehotání.

Pak sprška hlíny a drobných kamínků a bylo po všem.

Carl Biehn, jeho vůz a jeho Bůh zmizeli v dálce a Hrom kolem ní tančil na uvítanou.

Když jí opět začalo bít srdce, usadila si Vicki brýle zpátky na nose a zamyšleně drbala Hroma v teplé srsti za ušima. Byla by přísahala… *Možná jsem dnes byla na slunci až příliš dlouho.*

Když Mark Williams neshledal na celé té vychvalované okolní přírodě zhola nic zajímavého, vrátil se do domu a vytáhl si z ledničky studené pivo. „Díky Bohu za to, že můj skvělý strýček Carl proti ‚umírněnému pití alkoholu' nic nemá." Zasmál se a ještě jednou zopakoval: „Díky Bohu." Doufal, že si ta blonďatá kráva užívá do sytosti míru, lásky a ostatních náboženských hovadin potrhlého starého trouby.

Stejně nebyla jeho typ. Dával přednost ženám menším a ochotnějším nechat se ohromovat. U takových si mohl být jistý, že nepoběží na policii pokaždé, když trochu poruší pravidla.

„A nejvíc miluji ženské, kvůli kterým nemusím trčet v zastrčené díře, kde dávají lišky dobrou noc." Zhluboka si přihnul z láhve piva a zahleděl se z kuchyňských oken na pole tetelící se v letním žáru. „Do hajzlu." Povzdechl si. „Za všechno může Anette."

Kdyby se Anette nechystala překazit mu tu jeho hezkou akičku, kterou měl rozjetou ve Vancouveru, nemusel ji nechat oddělat tak rychle a najímat si na to profesionála. Navíc se ukázalo, že je to pěkný lajdák. Až ho zamrazilo při pomyšlení, jak těsně unikl vězení, ve kterém by strávil celý zbytek produktivního věku. Naštěstí se mu to podařilo zařídit tak, že najatý profesionál vzal všechno na sebe. Jen tak tak se mu podařilo zavřít krám, inkasovat zisk z většiny rozjetých akcí a vypadnout z provincie dřív, než se dostavili příbuzní onoho profesionála, aby žádali podíl.

„A tak jsem se ocitl v téhle prdeli na konci civilizace.“ Dopil pivo a zívl. Mohlo být hůř, aspoň zdejší noci nabízely jisté povyražení. S úšklebkem hodil prázdnou láhev do přepravky. Včera v noci si při zábavě dokázal, že jeho schopnosti jsou pořád tak skvělé, jako vždycky byly.

Zívl podruhé a málem si při tom vykloubil čelist. Šel spát až po půlnoci a vstával nemožně brzy. Možná by se měl jít nahoru natáhnout. „Nemůžu potřebovat, aby se mi v kritický okamžik třásly prsty. A kromě toho,“ vytáhl si další pivo a vzal si ho s sebou, „se tady až do setmění stejně nic jiného dělat nedá.“

Když výhled od silnice zakryl přerostlý šeříkový keř, podala Vicki tiše Petrovi jeho šortky.

„Díky. Co jste dělala se starým Biehnem?“

„Vyšla jsem z lesa na jeho pozemku.“ Určitě nebude na škodu, když bude Petr žít v domnění, že to udělala záměrně. „Svezl mě zpátky.“

„Aha. No, ještě že ho neviděl strejda Stuart.“

„Vážně ho tvůj strýc vyhodil?“

„No jo. A kdyby ho nezastavila teta Nadine, nejspíš by ho i napadl.“

Vicki cítila, jak se jí povytáhlo obočí. Otočila se přímo na Petra. Už si sice zvykla na odtělesněné hlasy lidí, kteří kráčeli vedle ní, ale občas prostě musela vidět, jak se tváří. „Byl by ho napadl kvůli rozdílným náboženským názorům?“

„Tak vám to starý Biehn řekl?“ vyprskl Petr. „Jennifer a Marii bylo šest, možná sedm, a teta Nadine byla těhotná a nosila Daniela. Přišel k nám starý Biehn – tenkrát se u nás stavoval docela často, snažil se spasit naše duše a nám všem už to lezlo pěkně na nervy – a začal vykládat o pekle. Nevím, co přesně říkal, protože jsem u toho nebyl, ale holky vyděsil tak, až začaly výt.“ Petr svraštil obočí a přitáhl uši k hlavě. „To se vlčatům nedělá. No a pak přišel strejda Stuart a bylo to. Od té doby se u nás neukázal.“

„Dost ho to rozzlobilo,“ podotkla Vicki.

„Určitě ne tolik jako strejdu Stuarta.“

„Ale občas se s ním přece vídat musíte…“

Petr se zatvářil zmateně. „Proč?“

Vicki se nad tím zamyslela. *Má pravdu. Proč vlastně?* Ty dva kluky, kteří se nastěhovali do přízemního bytu v jejím domě, nepotkala ode dne, kdy se nastěhovali. Pokud je za celé tři roky nepotkala na chodbě u dveří ona… *No, je tu slušná šance, že se na tak rozlehlém prostoru můžete s někým míjet věčně.* „Beru to zpátky.“

Pokrčil rameny. Jemné rudozlaté chloupky na jeho hrudi se zaleskly na slunci. „OK.“

Došli na konec polní cesty a Vicki se elegantně opřela o kmen velikého stromu, u něhož začínal trávník. Otřela si zpocené obočí a už otevírala ústa, aby se zeptala, kde všichni jsou, když Petr trhl hlavou dozadu a beze slova prohnal svůj hlas o dvě oktávy nahoru a dolů.

„Róza vám chce něco říct,“ řekl na vysvětlenou.

Róza jí chtěla říct o Fredericku Kleinbeinovi.

„Myslím, že má bujnou fantazii,“ nabídl Petr svůj názor, když sestra domluvila. „Co si myslíte vy, paní Nelsonová?“

„Já myslím,“ řekla Vicki, „že si s panem Kleinbeinem radši půjdu promluvit.“ Nedodala, že pochybuje o tom, že by strom spadnuvší v takovou dobu a takovým způsobem byl zcela přirozený jev. Jen tak z hlavy jí napadaly přinejmenším dva způsoby, jak by se to dalo provést, aniž by na místě zůstal nějaký pach, který by dlaci mohli zachytit. Kdyby Petr opravdu od auta odešel, byla si naprosto jistá, že by po návratu našel dvojče zastřelené stejným způsobem jako Eben a Stříbrná. Což znamenalo, že se způsob vrahova zabíjení neomezoval jen na strom v lese. To ovšem otevíralo zcela novou plechovku s červy.

Díkybohu za Fredericka Kleinbeina. Jeho příchod nepochybně zachránil Mrak život a jeho současně odstranil ze seznamu podezřelých.

Ale vzato kolem a kolem, stejně by si s ním ráda promluvila.

Róza střelila po bratrovi vítězoslavným pohledem. „Bydlí hned za křižovatkou. Řeknu vám, jak se tam dostanete, jestli si chcete vzít Henryho auto.“

„Henryho auto?“

„Jasně. Je to tak pět a půl kilometru, možná o něco víc. Celkem hračka, když máte čtyři nohy, ale pro dvě je to slušná procházka.“

Petr se naklonil a rozšířil nosní dírky. „Je něco v nepořádku?“

Nic není v nepořádku. Ale přesně jak jsem se bála, jsem tady naprosto nemožná. Vy vidíte, já ne. Tedy jako že nevidím. A nemůžu řídit. Jak mám k čertu cokoli udělat a jak vám to mám k čertu říct…

Skoro nadskočila, když se k ní Róza natáhla a pohladila ji drsnýma rukama po zpocené paži. Uvědomila si, že ten dotek byl pro uklidnění, ne k vyjádření lítosti, a podařilo se jí neucuknout.

„Neřídím,“ řekla jim stroze, aby se jí netřásl hlas. „Nemám na to dost dobré oči.“

„Ach, a to je všechno?“ Petr se narovnal a očividně se mu ulevilo. „Žádný problém. Odvezeme vás. Hned skočím pro klíče.“ Věnoval jí zářivý úsměv a odběhl k domu.

Ach, a to je všechno? Vicki se dívala, jak Petr mizí v kuchyni, a pak se otočila k Róze, která se usmála, protože se problém vyřešil. *Nesuď je podle lidských měřítek.* Z té fráze se rychle stávala mantra.

„…a pak strejda Stuart říkal, že jestli to dřevo chcete, je vaše.“

„Dobře, dobře. Vyřiď strejdovi, že si ho vyzvednu, až poleví horka.“ Frederick Kleinbein si otřel tučnou rukou zpocenou tvář. „No, já mám zase pozdní maliny, které mi tu hnijí, protože jsem moc tlustý a líný, abych je sbíral. Nemáte zájem?“

Dvojčata se obrátila na Vicki, která jen pokrčila rameny. „Jen po mně nechtějte, abych vám pomohla. Já zůstanu v chládku a promluvím si s panem Kleinbeinem.“ A jelikož se pan Kleinbein očividně nemohl dočkat, až si popovídá s ní…

„Takže,“ začal chvíli na to, „vy jste přijela na návštěvu z města. Znáte se s Heerkensovými dlouho?“

„Ne, vůbec ne. Jsem kamarádka jednoho jejich kamaráda. Vy je znáte dobře?“

„Ne, tak bych to nenazval. Ne.“ Ohlédl se přes rameno. Rózu a Petra bylo za hustým maliním sotva vidět. „Tahle rodina si drží odstup. Nejsou nepřátelští, jen se drží stranou.“

„A lidé to respektují?“

„Proč ne? Za farmu je zaplaceno. Děcka chodí do školy.“ Prst, kterým pokýval jejím směrem, vypadal jako napůl uvařená klobása. „Žádný zákon neříká, že každý musí být společenský tvor.“

Vicki skryla úsměv. Společenský tvor – úžasná představa.

Naklonil se k ní a z celého držení těla vyzařovalo, že má tajemství.

Už je to tady, pomyslela si Vicki.

„Vy u nich bydlíte, takže to musíte vědět.“

Zavrtěla hlavou a usilovně si snažila uchovat neurčitě zmatený výraz. „Vědět co?“

„Heerkensovi…“

„Ano?“

„…celá rodina…“

Teď se naklonila i ona sama.

„…jsou…“

Prakticky se dotýkali nosy.

„…nudisti…“

Vicki zamrkala a narovnala se, momentálně neschopna slova.

Frederick se také narovnal a moudře pokýval hlavou. Všechny jeho brady se samostatně zhouply na souhlas. „Zatím asi chodí oblečení kvůli vám.“ Pak se mu tvář rozzářila v nevinném úsměvu. „Škoda, co?“

„Jak to víte?“ vypravila ze sebe nakonec Vicki.

Klobásový prst se znovu zakýval. „Ledacos vidím. Drobnosti. Jsou opatrní, tihle Heerkensovi, ale občas se dají zahlédnout těla. Proto tam mají všechny ty velké psy, aby je varovali, že někdo jde a že se mají obléct.“ Pokrčil rameny. „Všichni to vědí. Většina lidí říká, že je to špatné a Heerkensovým se vyhýbají, ale já říkám, že do toho, co dělají na své půdě, nikomu nic není.“ Mávl rukou k malinovým keřům. „Děcka jsou spokojený. Na ničem jiném nezáleží. A kromě toho,“ tentokrát jeho masitý úsměv doprovodilo velmi lascivní povytažení hustého obočí, „jsou to moc hezká těla.“

Vicki musela souhlasit. Takže všichni sousedé si myslí, že Heerkensovi jsou nudisti, to se podívejme. Pochybovala, že by se jim vědomě podařilo vytvořit lepší krytí, i kdyby chtěli. To, v co lidi věří, určuje to, co vidí, a lidé, kteří hledají nahá těla, pravděpodobně nenajdou srst.

A taky je sakra jednodušší věřit v nudistu než ve vlkodlaka.

Jenže je tady někdo, připomněla si při pomyšlení na druhou stříbrnou kulku v kabelce, *kdo obecný názor nesdílí.*

Přestože džíp jeho synovce pořád stál zaparkovaný na příjezdové cestě, Marka samotného vidět nebylo. Carl se posadil za kuchyňský stůl a složil hlavu do dlaní, vděčný za chvíli samoty. Ten kluk byl jediný syn jeho jediné sestry, tělo jeho těla, krev jeho krve, a také jediný příbuzný, který mu ještě zbyl. Rodina musí mít přednost před osobním vkusem.

Byl to hřích, že nedokázal v srdci najít pro Marka trochu citu? Že se mu vlastně ani trochu nezamlouval?

Carl měl podezření, že ho využívá, aby se před něčím schoval. Proč by se jinak synovec, kterého léta neviděl, tak nečekaně objevil na jeho prahu a neřekl ani, jak dlouho se zdrží? Ten kluk – muž – byl hříšník, o tom nebylo nejmenších pochyb. Ale také to byl příbuzný a tahle skutečnost musela mít větší váhu.

Možná mi sem Pán Marka poslal právě v tuhle dobu, aby byl spasen. Carl si povzdechl a palcem setřel ze stolu kroužek od hrnku s kávou. Byl už starý a to, co od něj Pán poslední dobou žádal, nebyla maličkost.

Měl bych se Marka zeptat, kam v noci chodí?

Mám sílu to vědět?

Sedm

„Tohle jsou naše jižní pole, tohle je chráněná oblast, tady bydlí pan Kleinbein a tady je farma starého Biehna.“ Petr chvíli hleděl na náčrtek a pak nakreslil do hlíny další tři čáry. „A tohle jsou silnice.“

„Stará školní cesta je zakřivená,“ poznamenala Róza naklánějící se přes jeho rameno.

„To kvůli skále.“

„Tak ji tady přikreslíme…“ Naplnila slova činy, smazala jeho cestu pohybem ruky a nakreslila prstem novou. „…tak se skále vyhneme.“

Petr si odfrkl. „Teď ji máme ve špatném úhlu.“

„Vůbec ne. Pořád vede z dolního rohu…“

„Ale špatným směrem,“ skočil jí do řeči bratr.

„To teda ne!“

„To teda jo!“

Oba měli rty a prsty umazané od malinové šťávy a Vicki žasla, jak rychle se dokázali měnit z dospělých na děti a zase zpátky. Cestou od pana Kleinbeina – který se s ní rozloučil významným pomrkáváním a pošťuchováním, jímž ji nabádal, aby měla oči otevřené – se rozhodla neříkat jim nic o tom, že je místní veřejné mínění považuje za nudisty. Ještě se úplně nerozhodla, jestli o tom má říct jejich strýci Stuartovi. Z větší části proto, že měla pocit, že mu to bude jedno.

„Měla jsi tu křižovatku nakreslit až tady!“

„To teda ne.“

„To teda jo!“

„Na tom nesejde,“ uťala Vicki rázně jejich hádku. Když je sledovala při kreslení mapy okolí na holé místo uprostřed trávníku, dospěla k závěru, že dlaci mají velmi chatrný smysl pro kartografii. I když pravděpodobně na svém teritoriu znali každý keř a každou plaňku plotu, vzdálenosti, které zakreslil Petr, neodpovídaly vzdálenostem, jež si Vicki pamatovala. Zamračila se a posunula si brýle na nose. „Pokud si dobře pamatuji, ten strom je tady. A tady někde jsem nakonec vyšla z lesa.“

„Ale *proč* jste prostě nešla zpátky po svých stopách?“ otázala se Róza, která se přes všechno vysvětlování stále tvářila zmateně.

Vicki si povzdechla. Dlaci také měli drobný problém pochopit, že by někdo mohl *zabloudit.*

Než mohli znovu otevřít problematiku čichu, vynořila se zpod Vickiiny ruky malá černá hlava, jak se Stín snažil připlížit blíž, aby lépe viděl, co se děje.

Petr ho popadl za srst na krku a odtáhl ho. „Koukej odsud mazat, všechno nám tu zničíš.“

„Ne, to je v pořádku.“ Vicki se postavila a oprášila si šortky. Trávník byl dost řídký a holých zaprášených míst na něm bylo plno. „Myslím, že tady jsem už viděla všechno, co se dalo.“ Měla by jít dovnitř a začít telefonovat, tohle opravdu nikam nevedlo.

Stín se zmítal v sevření svého bratrance, a když ho Petr pustil, proměnil se ve velmi rozrušeného malého chlapce. „Ukaž Vicki svůj trik, Petře!“

Navzdory opálené kůži bylo vidět, jak se Petr trochu začervenal. „Myslím, že to vidět nechce, prcku.“

„Ale chce!“ Daniel přiskočil k Vicki. „Chcete, viďte, že jo.“

Nechtěla, ale jak mohla říct ne tváří v tvář tak odhodlanému nadšení? „Jasně že chci.“

Přiskočil zpátky k Petrovi. „Vidíš?“

Petr si povzdechl a rezignoval. „Tak dobře,“ natáhl ruku a smetl Danielovi z očí pramen vlasů. „Běž a přines to.“

Stín pronikavě zaštěkal a pádil před dům.

„To mluví, když dělá tohle?“ uvažovala nahlas Vicki.

„Ani ne.“ Róza nastražila uši po zvuku. „Zvuky, které vydáváme v osrstěné podobě, jsou spíš hlasitým vyjádřením emocí.“

„Takže Stínův štěkot se dá přeložit jako: ‚Páni, páni, páni‘?“

Dvojčata se na sebe podívala a zasmála se. „Jste hodně blízko,“ připustila Róza.

Stín už se hnal zpátky, tentokrát tiše, ale Vicki měla podezření, že jen proto, že veliké žluté frisbee, které nesl v tlamě, mu štěkat neumožňuje. Upustil ho Petrovi k nohám – vypadalo více než jen trochu okousané – a sedl si na zadní, dýchaje vzrušením.

Petr si stáhl šortky a sebral plastový disk ze země. „Připraven?“ otázal se.

Stín zavrtěl celou zadní částí těla.

Ne nepodoben antickému Diskobolovi, vrhl Petr frisbee švihem do vzduchu. Stín vyrazil za ním a zlomek vteřiny za ním i Hrom. Pod jeho červenohnědou srstí mu hrály všechny svaly, když se prohnal kolem menšího dlaka, přikrčil se na zadních a vymrštil se do vzduchu s rozevřenými čelistmi, připraven stisknout zuby okraj letícího disku.

Jen aby mu ho na poslední chvíli vyfoukl větší černý dlak. Sotva dopadl na zem, dali se Hrom i Stín do nadšeného pobíhání.

Róza se zahihňala, vrazila Vicki do rukou své šaty a už jako Mrak vyrazila za nimi. Chvíli se honili po dvorku a pak, v týmové spolupráci, Hrom a Mrak většímu dlakovi nadběhli a skočili na něj. Stín, který nepřestával štěkat, kdykoli se mu podařilo trochu popadnout dech, se vrhl do změti těl.

Okamžik na to vykoukla z mnohobarevné chundelaté hromady Nadine, odhodila frisbee stranou a zazubila se na Vicki. „Tak co, už budete mít chuť na oběd?“

„Našli jsme stopy, ani ne čtyři sta padesát metrů od domu.“ Vyslovil ta slova téměř jako nesrozumitelné vrčení. Ticho, které následovalo, trvalo jen pár vteřin. Pak je naplnila hněvivá odpověď.

Nadine přešla kuchyni a vzala druha za paži. „Čí?“ naléhala. „Čí stopy?“

„Nevíme.“

„Ale pach…“

„Česnek. Stopa páchne po česneku, po ničem jiném.“

„Jak je stará?“ chtěl vědět Petr.

„Dvanáct hodin. Možná o něco víc. Možná o něco míň.“ Stuartovi se ježily všechny chlupy a nedokázal zůstat stát na místě. Přecházel trhanými kroky sem a tam.

Jestliže byl Eben zastřelen ze stromu v lese – a všechny důkazy nasvědčovaly tomu, že opravdu byl – dalo se podle těch pěti set metrů a dvanácti hodin usuzovat, že se vrah přiblížil na dostřel k domu někdy minulou noc.

„Možná byste měli všichni radši bydlet v hotelu ve městě, dokud to neskončí,“ navrhla Vicki, ale už ve chvíli, kdy slova vypouštěla z úst, věděla, jaká bude reakce.

„Ne!“ vyštěkl Stuart a obrátil se k ní. „Je to naše teritorium a my ho budeme bránit!“

„Jemu nejde o vaše teritorium,“ namítla Vicki, rovněž zvýšeným hlasem. „Jemu jde o vaše životy! Odstraňte je z jeho dosahu, aspoň na čas. Je to jediné rozumné řešení!“

„Nebudeme utíkat.“

„Ale jestli se dokáže dostat tak blízko, nemůžete se mu bránit.“

Stuartovi se zúžily zorničky a jeho slova se takřka ztratila ve zlobném vrčení. „Už se to nebude opakovat.“

„A jak tomu hodláte zabránit?“ Tohle bylo horší než hádky s Cellucim.

„Postavíme hlídky…“

„Vy jste žádné *nepostavili*!“

„Nikdy předtím na naše území nevstoupil!“

Vicki se zhluboka nadechla. Tohle nikam nevede. Alespoň ne hned. „Tak pošlete pryč aspoň děti.“

„NE!“

Stuartova odpověď byla výbušná a Vicki se obrátila o pomoc k Nadine. *Ona* určitě pochopí, jak je důležité poslat děti do bezpečí.

„Děti musí zůstat v bezpečí pod ochranou smečky.“ Nadine si k sobě pevně přitiskla vážně se tvářícího Daniela a jednou rukou ho hladila po vlasech. Daniel se stejně silně tiskl ke své matce.

„Ve smečce nerozhoduje zbabělec s puškou.“ Stuart s trhnutím odsunul židli od stolu a prudce se posadil. „Nebudou tu rozhodovat ani jeho činy. Budeme žít tak, jak žijeme.“ Ukázal prstem na Vicki. „A vy ho najděte!“

Nezlobil se na ni, uvědomila si Vicki, ale sám na sebe kvůli tomu, co vnímal jako své selhání při ochraně vlastní rodiny. „Najdu ho,“ odpověděla a snažila se nezazlívat mu hněvivý výbuch. *Jen doufejme, že ho najdu včas.*

Oběd začal jako útok, lesknoucí se zuby rvaly a trhaly maso takovým způsobem, že nebylo pochyb, že slouží jako náhrada za hrdlo nepřítele. Naštěstí se atmosféra pro Vickiin klid mysli velmi rychle uklidnila. Dlaci – zvláště mladší – nebyli schopni setrvat v nějaké náladě dlouho, když je rozptylovaly okamžité problémy typu: kdo zapomněl vyndat z ledničky máslo a kde přesně je solnička.

Celá rodina jedla v lidské podobě a víceméně lidským způsobem.

„Pak to mají děti snazší, když se vrátí do školy,“ vysvětlila Nadine, dala Danielovi do ruky vidličku a vybídla ho, aby ji používal.

Studené skopové se salátem bylo tučné a nijak zvlášť chutné, ale Vicki se tak ulevilo, že bylo vařené, že ho snědla s radostí.

„Paní Nelsonová se šla ráno podívat za Carlem Biehnem,“ oznámil náhle Petr.

„Za Carlem Biehnem?“ Donald rychle pohlédl na Stuarta, jemuž opět přilehly uši k hlavě, a pak na Vicki. „Proč?“

„Je důležité promluvit si se sousedy,“ vysvětlila Vicki a také rychle pohlédla na dominantního samce. „Potřebuji vědět, jestli něco neviděli.“

„Už tady nebyl roky,“ řekla Nadine důrazně. „Ne od doby, kdy ho Stuart vyhodil za to, že děsil holky. Jennifer měla noční můry o tom jeho *Bohu* ještě několik měsíců.“

Stuart si odfrkl. „Bůh. Ten by skutečného Boha nepoznal, ani kdyby ho kousl do zadku. Ten starý blázen je trávožrout.“

Vicki zamrkala. „Cože?“

„Vegetarián,“ přeložila Róza.

„On vám to řekl?“

„Nebylo třeba.“ Stuart rozlomil kost a vysál z ní morek. „Páchne jako trávožrout.“

Donald hodil na stůl patku chleba a otřel si ruce o holá stehna. „Jednou mě zastavil ve městě a poukázal na zlo, jež spočívá v tom, když někdo dává život zvířatům jen proto, aby je pak zabil.“

„Mně to jednou udělal taky, ale já zase poukázal na to, že je snazší zvířata zabíjet než je jíst zaživa.“ Petr hodil do vzduchu ředkvičku, chytil ji do zubů a co nejhlasitěji ji rozkousl.

„Jsi naprosto nechutný, Petře!“ Jennifer udělala na bratrance znechucený obličej, ale ten se jen zašklebil a pokračoval v hltání oběda.

„Ale vy si nemyslíte, že za tím stojí starý Biehn, že ne, Vicki?“ otázala se klidně Róza, zvednuvší hlas nad obecnou hladinu zvuku kolem stolu.

Myslela si to? Carl Biehn bydlel tak blízko, že měl příležitost jak k tomu, aby náhodou objevil tajemství dlaků, tak aby se dostal ke stromu, z něhož se střílelo. Na muže svého věku byl ve skvělé fyzické kondici a historie svědčila o tom, že silné náboženské přesvědčení je osvědčeným a ospravedlňujícím motivem k vraždám. Na druhou stranu ovšem vyjádřil silný odpor k zabíjení, jemuž Vicki věřila, a kromě jednoho otisku podrážky, který sdílel s obrovskou spoustou dalších lidí, neexistovaly důkazy, jež by ukazovaly na jeho spojitost s vraždami. Musela také vzít v potaz, že se jí zamlouval, jakkoli šlo o subjektivní pocit. Dobří policisté si časem vyvinou cit na určité typy osobností, které v nich spustí podvědomý poplach, i když se pečlivě snaží skrýt. Carl Biehn vypadal jako slušný člověk a takových je málo.

Na druhou stranu byl ovšem dalším nejpravděpodobnějším podezřelým policejní důstojník a Vicki se nechtělo věřit, že by za to byl zodpovědný Barry Wu. Vrhla jeden rychlý pohled na Colina, který – ačkoli byl vyšší než jeho strýc i otec – byl příliš malý a podle starých předpisů o minimální výšce by se ke sboru nedostal. Tvářil se, jako by mu někdo vrazil do srdce nůž a pomalu jím otáčel. Od chvíle, kdy se posadil, neřekl ani dvě slova.

Myslela si, že to byl starý pan Biehn? Ne. Ani si nechtěla myslet, že to udělal Colinův parťák. Stejně tak nemohla žádného z nich s jistotou vyloučit, dokud se vrah nenajde. Jenže do lesa měla přístup velká spousta lidí, a navzdory statistice se ne vždy ukázalo, že ti nejvíce podezřelí jsou rovněž viníky.

Otočila se k Róze, která s trpělivostí dravce čekala na odpověď.

„Dokud nebudu mít víc informací, musím podezřívat každého, Rózo, dokonce i pana Kleinbeina. Tohle je příliš důležité, než abych si mohla dovolit to neudělat."

Když ze stolu zmizelo všechno, co byť jen vzdáleně připomínalo jídlo, začali se dlaci zvedat a rozcházet se. Donald se už proměnil, odklusal na verandu a zhroutil se do stinného rohu. Stín si se svolením matky vzal do rohu kost, popadl ji do předních pacek a začal ji hryzat. Nehodlal přestat, dokud se kost nevzdá.

Vicki se postavila současně s Colinem, ale ten se otočil a zamířil ven z kuchyně, aniž ji vzal sebeméně na vědomí.

„Coline!" Ve Stuartově hlase zazněl tak ostrý rozkaz, že ztuhla i Vicki, zatímco Colin zůstal stát jako přibitý, ramena svěšená. „Vicki s tebou chce mluvit."

Colin se pomalu otočil s lesknoucími se tesáky.

„Coline…" Doslova to jméno zavrčel, tiše a hrozivě.

Mladší dlak na chvíli zaváhal, pak svěsil ramena a krátkým trhnutím hlavou Vicki naznačil, aby ho následovala.

Ke slušnému chování to mělo daleko, ale muselo to stačit. Začal stoupat do schodů a Vicki za ním srovnala krok.

„Na procházku venku je příliš velké vedro, takže si promluvíme u mě v pokoji," řekl, aniž se otočil. „Tam nás nebudou vyrušovat děcka."

Vicki si tím vzhledem k dlačímu smyslu pro soukromí nebyla tak jistá, ale kdyby to Colinovi pomohlo trochu se uvolnit, mohli by si klidně promluvit třeba na střeše.

Jeho pokoj byl jedním ze tří přistavěných nad kůlnou. Dveře, nacházející se vedle něj, byly první zamčené, které Vicki v domě viděla.

„Henry," uvolil se vysvětlit Colin, když je míjeli. „Zamyká se zevnitř."

„To ale není ložnice…"

„Ne. Je to skladovací komora. Ale nemá okno, a když se tam věci trochu uskládají, je tam místo i na lůžko."

Vicki přejela dlaní po tmavém dřevě a uvažovala, jestli ji Henry na chodbě dokáže vycítit. Přemýšlela, jaké to asi je, ležet tam ve tmě.

„Už více než čtyři sta let jsem neviděl slunce."

Povzdechla si a vešla do Colinova pokoje. Hodil sebou na postel, propletl si prsty za hlavou a přivřenýma očima ji sledoval. Navzdory tomu, že jeho poloha působila navenek uvolněně, každý sval v těle mu vibroval napětím, připraven k boji či útěku. Vicki si nebyla jistá, ke které z těch dvou možností, a ani to vědět nechtěla.

„Taky jsem si ty svoje dávala do čistírny," řekla mu a kývla k půltuctu čistých košil od uniformy, visících na dveřích od skříně a stále zabalených v plastových pytlích. Shodila z dřevěné židle tepláky a posadila se. „Měla jsem se svým časem jiné plány než strávit ho žehlením. Takže," naklonila se dopředu a opřela se lokty o kolena, „myslíte si, že to váš parťák udělal?" Colin zúžil panenky ještě víc a vycenil zuby, ale než se stačil pohnout, nenuceně dodala: „Anebo chcete, abych dokázala, že ne?"

Pomalu, aniž by na okamžik spustil oči z jejího obličeje, se Colin posadil. Vicki snášela jeho udivené zkoumání se svým nejneutrálnějším výrazem a čekala. Teď byl na tahu on. „Vy si nemyslíte, že to Barry udělal," řekl nakonec.

„To jsem neřekla." Položila si hlavu do složených dlaní. „Ale *nechci* věřit, že to byl on, a vy jste ten nejlepší člověk, který to může dokázat. Pro boha živého, Coline, začněte uvažovat jako policajt, a ne jako… ovčácký pes." Zachvěl se. „Měl příležitost?"

Na okamžik si nebyla jistá, jestli jí odpoví, pak napodobil její polohu na kraji postele a povzdechl si. „Jo. V obou případech, kdy k tomu došlo, jsme předtím byli v práci. Zná naši farmu a zná chráněnou oblast. Posledně jsme skončili v jedenáct večer a on sem mohl po službě pohodlně zajet a zanechat po sobě stopy."

„Dobrá, tak to je jedna věc proti němu. Dále víme, že má potřebné dovednosti…"

„Jede na příští olympiádu, tak je dobrý. Ale jestli si odlévá stříbrné kulky, to nevím. Žádné stopy jsem nenašel a můžete mi věřit, že jsem se díval.“

„Má motiv?“

Colin zavrtěl hlavou. „Jak to mám vědět? Jestli to dělá, možná je cvok.“

„A je?“

„Je co?“

„Cvok? Trávíte s tím chlapem osm hodin denně. Jestli je cvok, měl byste si něčeho všimnout.“ Když viděla jeho zmatený výraz, obrátila oči v sloup a použila svůj hlas jako palici. „Uvažujte, sakra! Použijte, co jste se naučil při výcviku!“

Colinovi se stáhly uši a zrychlil dech, ale nepřestal se ovládat a Vicki přímo viděla, jak přemýšlí. Jeho sebeovládání na ni udělalo dojem. Kdyby někdo cizí mluvil tímto tónem s ní, pravděpodobně by udělala něco hloupého.

Po chvíli se zamračil. „U soudu bych na to přísahat nemohl,“ řekl pomalu, „ale vsadil bych život na to, že je duševně zdravý.“

„To také sázíte,“ poznamenala Vicki suše, „kdykoli s ním vyjdete ze stanice. Tak, teď když jsme si to ujasnili, proč se nesoustředit na to, abychom dokázali, že to *neudělal*?“

„Ale…“

„Ale co?“ vyštěkla Vicki, kterou už začínal Colinův přístup unavovat. Uvědomovala si, že se dostal do hrozné pozice, že je rozervaný mezi rodinou a parťákem, ale to přece nebyl důvod vypnout mozek. „Řekněte mi o něm něco.“

„My, ehm, byli jsme spolu už na policejní škole.“ Prohrábl si vlasy, jejich krátký sestřih zdůrazňoval jak jeho špičatou bradu, tak uši. „Nebýt Barryho, tak se ze mě policajt nestal. A myslím, že z něho taky ne, kdyby nebylo mne. Byl jediný kadet, který na první pohled patřil k národnostní menšině, a já byl, no, to, co jsem. Nakonec jsme se spojili za účelem přežití. Když jsme dostudovali, podařilo se nám zůstat spolu – hm, většinu času. Ne že bychom spolu spali nebo tak něco…“

Barryho filozofický přístup k parťákově rase Vicki nepřekvapil. Vzhledem k postoji „my proti nim“, ke kterému práce policejní

důstojníky tlačila, se se zjištěním, že jeden z „nás“ je vlkodlak, dalo vypořádat docela snadno. Přinejmenším v osobní rovině. *Mohu se spolehnout, že mi parťák bude krýt záda?* To byla zásadní otázka, nikoliv *Vyje můj parťák na měsíc?* Když o tom Vicki uvažovala, znala poměrně dost policajtů, kteří na měsíc vyli tak jako tak.

„…a tenkrát v noci, když mě postřelili…“

„Počkat, když vás co?“

Colin nad tím mávl rukou. „Překvapili jsme pár pankáčů při loupežném přepadení. Chtěli se prostřílet. Chytil jsem kulku do nohy. Nic vážného.“

„Omyl. Těžký omyl,“ zašklebila se Vicki. „Barry byl u toho?“

„Samozřejmě že byl.“

„Viděl vás krvácet?“

„Jo.“

„Nejspíš jste se potom bavili o smrti a jak jste si mysleli, že vás tam zabijí oba.“

„Jo, ale…“

„Proč by Barry střílel na dlaky stříbrnými kulkami – drahými kulkami, které by si musel sám vyrobit a riskovat odhalení – když ví, že staré dobré olovo úplně postačí?“

„Aby nás svedl ze správné stopy?“

„Coline!“ Vicki zalomila rukama. „To by udělal jenom šílenec, a vy jste mi právě řekl, že Barry je normální. Důvěřujte instinktům. Přinejmenším tehdy, když máte dost faktů, které je podporují.“

Colin otevřel ústa, zase je zavřel a pak se zavrtěl, jako by mu spadla z ramen obrovská tíha. Vyskočil na nohy, zvrátil hlavu a zavyl.

Vicki, která v podstatě zapomněla, že je nahý, si toho náhle byla vědoma více než dobře. Dlaci možná sexuálně reagují pouze na pach, a tudíž na lidi nereagují vůbec, ale lidské libido je založeno na zraku, a to Vickiino ji právě nakoplo do rozkroku.

Pane Bože, proč právě já? pomyslela si, když jí na ramenou přistály obrovské černé tlapy a přes tvář jí energicky přejel veliký růžový jazyk.

Když pak Colin odběhl vyhledat vůdce smečky – k tomu, aby mohl mluvit s Barrym o tom, co se děje, potřeboval Stuartovo

svolení – strávila Vicki prvních pár odpoledních hodin na telefonu. Ověřovala si, že myslivec je opravdu od začátku srpna na severu a že tam opravdu byl i ty dvě noci, kdy došlo k vraždám, což jí potvrdil plný bar svědků. Když to měla za sebou a vyškrtla jeho jméno ze seznamu podezřelých, převlékla se a nechala se od Rózy a Petra zavézt do Londýna.

Hrom strávil celou cestu s hlavou vykloněnou z okna, s vyplazeným jazykem, očima přivřenýma proti větru a ušima těsně přitisknutýma k lebce.

Získat seznamy členů obou ptáčnických klubů bylo relativně snadné. Jednoduše ukázala jejich prezidentům průkaz a řekla jim, že byla najata, aby našla vzdáleného příbuzného jistého velmi bohatého muže. „Jediné, čeho se můžu chytit, je to, že kdysi bydleli v oblasti Londýna a rádi pozorovali ptáky. Jestli ho najdu, je ve hře spoustu peněz.“

„Hledáte muže nebo ženu?“

„Já nevím.“ Vicki se tvářila rozmrzele. „Chybí mu v hlavě víc než jedno kolečko a na nic dalšího si nevzpomíná. Och, ano, ještě mumlal něco o tom, že tenhle příbuzný byl výborný střelec.“

Ani jeden z prezidentů na tuhle vějičku neskočil. Pokud byl vrahem někdo z ptáčníků, vedení klubu se o své zálibě v palných zbraních nezmínil či nezmínila. Vicki zkřížila prsty a zeptala se: „Nemáte náhodou bratrance z třetího kolena jménem Anthony Carmaletti, viďte?“ Kdyby kterýkoli z nich bratrance z třetího kolena jménem Anthony Carmaletti měl, šla by její historka o bohatém umírajícím příbuzném rychle ke dnu.

Dostalo se jí jednoho rozhodného ne s dvacetiminutovou přednáškou o genealogii, jednoho „zeptám se matky, můžete se tady stavit zítra“ od nějakého osmdesátníka a návdavkem obou seznamů. *A Celluci říká, že prý jsem mizerná lhářka. Ha.*

„A co teď?“ zeptala se Róza, když se po druhé zastávce vrátila do auta.

„Teď potřebuji seznam členů fotografického klubu, ale pochybuji, že mi ho YMCA jen tak vydá, a taky potřebuji policejní seznam vlastníků registrovaných střelných zbraní. Ten by se měl dát

získat snadněji…“ Policajti byli nakloněni spolupracovat s kolegy. „…ale právě teď si potřebuji promluvit s doktorem Dixonem.“

Že pan Dixon vrahem být nemůže, bylo jasné na první pohled. Šlo o křehkého starého pána, který by ke stromu ani nedošel, natož aby na něj ještě šplhal s těžkou puškou s dalekohledem.

Během krátké, leč příjemné návštěvy vyprávěl doktor Dixon Vicki veselé historky z Petrova a Rózina dětství, jimž dvojčata nevěnovala pozornost, protože měla plné ruce práce s decimováním jeho sbírky nahrávek.

„Opera,“ vysvětlil jí doktor, když se Vicki zajímala, co se děje. „Všichni dlaci, které jsem kdy potkal, do ní byli úplní blázni.“

„Všichni dlaci?“ podivila se Vicki.

„Všichni, se kterými jsem se kdy *setkal*,“ znovu zdůraznil doktor. „Stuartova stará smečka ve Vermontu dává přednost italské, ale ti sídlí tak blízko civilizaci, že si mohou dovolit být vybíraví. Většina ostatních – přinejmenším v Kanadě, zvláště pak smečka u Algonquinského parku a ta banda nahoře u Mooseane – je každé nedělní odpoledne přilepená k CBC.“

„Kolik smeček tu vlastně je?“

„No, právě jsem se zmínil o čtyřech, pak jsou tu ještě nejmíň dvě nahoře na Yukonu, jedna v severní Manitobě…“ zamračil se. „Jak to mám sakra vědět? Je jich dost na to, aby byla zajištěna genetická diverzita. Ačkoli se zdá, že od jisté doby se všichni rodí s láskou k opeře. Nemohou se jí nabažit. Téhle bandě půjčuji nahrávky,“ zvýšil hlas, „a oni mi je občas i vracejí.“

„Příště, pane Dixone,“ zavolal Petr. „Slibujeme.“

„No jasně,“ zamumlal. „Jestli mi je to zatracené štěně zase ohryzalo, tak ho…“

„…zase budete drbat za ušima a říkat mu, že je nádherný,“ dořekla Róza, která právě vcházela do pokoje s půltuctem alb pod paží. „Jako vždycky.“

Když odcházeli, Vicki se zastavila na prahu a dívala se, jak Hrom honí na trávníku motýly.

„Co bude, až zemřete?“ zeptala se doktora.

Vyprskl. „Shniju. Proč?“

„Mám na mysli, co bude s nimi? Nepřestanou potřebovat doktora jen proto, že vy tu už nebudete.“

„Až nastane pravý čas, řeknu to mladé doktorce, která po mně převzala praxi.“ Náhle se rozesmál. „Když vyrůstala, pořád si nebyla jistá, jestli chce být veterinářkou nebo radši léčit lidi. Dlaci by pro ni měli být jako stvoření.“

„Nečekejte příliš dlouho,“ varovala ho Vicki.

„Nestrkejte detektivní nos, kam nepatří,“ odsekl doktor Dixon. „Znám Heerkensovic rodinu léta, déle, než jste vy naživu. Nemám v úmyslu zaklepat bačkorama a nechat je čelit světu bez pomoci.“

„Nebudou *sami*.“

Zašklebil se, když uslyšel její defenzivní tón, ale o poznání měkčím hlasem uznal: „Ne, myslím, že nebudou.“

Jennifer a Marie se neobtěžovaly přijít na večeři.

„Asi před hodinou se podělily o králíka,“ vysvětlila Nadine a skrz okno se na ně vlídně a smutně usmála. Byly schoulené tak těsně jedna vedle druhé, že bylo těžké rozeznat, kde jedno chundelaté tělo končí a druhé začíná.

Colin už dávno odešel do práce, takže jich ke stolu zasedlo jen sedm. Daniel se ze všech sil snažit chybějící tři nahradit.

Po večeři se Vicki probrala poznámkami – dojmy z Carla Biehna, Fredericka Kleinbeina, ptáčníků, doktora, nových stop – a pak jen seděla a snažila si poznatky utřídit. Jakýkoli řád jí stále unikal, měla sice spoustu různých kousků, ale nic, co by nepopiratelně tvořilo vzorec. To, že na pozadí zněla opera, jí v přemýšlení nepomáhalo a podivné harmonické zvuky, které k ní přidávali hostitelé, se nedaly označit jinak než jako rušivé.

Popravdě Vicki napadala spousta dalších označení, ale radši se zvedla a šla se k rybníku dívat, jak Stín loví žáby. Za daných okolností se to jevilo bezpečnější – nikoli jen pro Stína, ale i pro ni samotnou.

„Nenechte ho sníst jich příliš moc,“ volala za ní Nadine přes hudbu, když odcházeli, „nebo mu bude špatně.“

„To mě nepřekvapuje,“ zamumlala Vicki, ale nakonec ho nechala sníst obě žáby, které chytil. Tolik se nadřel a za hysterického štěkotu naskákal sem a tam, že měla pocit, že si je zaslouží.

Zpátky v domě se jí zdálo, že se smrákání táhne hodiny, zatímco Pavarotti zpíval zapadajícímu slunci duety s cvrčky. Pak se Vicki setmělo před očima a ze zvuku větru v korunách stromů se stala předzvěst smrti, tiše se kradoucí k domu: ze zapraskání dvou větviček natažení uzávěru pušky. Věděla, že dovoluje představivosti, aby přehlušila hlas rozumu, ale zároveň čekala na výstřel, který by jí řekl, že to nebyla jen zjitřená fantazie. Nakonec ji temnota zahnala ke kuchyňskému stolu, kde ji visící žárovka obklopila ostře ohraničeným kruhem viditelného světa.

Konečně zvedl Donald hlavu, zavětřil a oznámil: „Henry je vzhůru.“

Vicki si sundala brýle a protřela si oči. Už bylo na čase. *Víte, jak poznáte, že jste měli opravdu divný den?* mumlala si v duchu. *Když se těšíte na příchod krvežíznivého upíra.*

Osm

Když se probudil na jiném místě než ve svém důkladně zatemněném útočišti, následoval obvykle krátký okamžik paniky, během něhož se jeho paměť zoufale snažila obnovit. Dnes věděl, kde je, dříve než nabyl plného vědomí. Pach dlaků, jímž byla jeho komůrka doslova nasycená, byl naprosto nezaměnitelný.

Protáhl se a ještě chvíli ležel bez hnutí, napínaje smysly tak dlouho, dokud se nedotkly Vickiina života. Cítil, jak v něm každým úderem jejího srdce narůstá hlad. Dnes večer se nasytí.

Když Henry sešel dolů, naplnil farmu a nejspíš i široké okolí Mozartův *Don Giovanni*. Právě hudba představovala tu část lidské kultury, kterou dlaci přijali z celého srdce a s nadšením. Henry sebou trhl, když se přes něj i všude kolem něj valily z nahrávky vibrace sopránu způsobem, jaký by si Mozart nedovedl představit ani ve snu.

Ale co, myslím, že mohlo být hůř. Připravil se na Stínovo nadšené uvítání. *Mohli to být New Kids on the Block.*

S rukou drbající Stína za ušima se Henry zastavil na prahu a nechal oči přivyknout světlu. Napůl očekával, že uvidí za stolem Vicki, ale místnost byla prázdná, až na Donalda sedícího s nohama na stole a sledujícího, jak Jennifer a Marie myjí plný dřez nádobí. O pár vteřin později prostá domácí idylka skončila, jako když utne, když se Stín vrhl vpřed a otřel se Marii studeným, vlhkým čumákem zezadu o holé nohy. Talíř dopadl na zem, odkutálel se a zůstal ležet zcela zapomenut, zatímco dvojčata hnala mladšího bratra z domu.

„Večer,“ zabručel Donald, když se Henry sehnul, aby talíř zvedl. „Neznáš náhodou nějaké operní zpěvačky?“

Kdysi, skoro před dvěma sty lety, znal operní tanečnici, ale to bylo něco trochu jiného. „Je mi líto, ale ne. Proč?“

„Tak mě napadlo, že kdybys nějakou znal, mohl bys nám ji sem přivést.“ Donald mávl rukou v gestu zahrnujícím *Dona Giovanniho.* „Bylo by hezké slyšet to pro změnu naživo.“

Henry se chystal namítnout, že do Toronta to není autem zase tak daleko a Kanadská královská operní společnost, i když to není žádná Vídeňská filharmonie, rozhodně má své chvilky, když se mu náhle dostavila vize vlkodlaků sedících v divadle a zbledl. „Kde jsou všichni?“ zeptal se místo toho.

„Pírko a Nebe…“

Stuart a Nadine, přeložil si Henry.

„…šli navzdory protestům té tvé paní Nelsonové na lov. Děsivou trojku jsi viděl odcházet sám. Colin je v práci a mí dva druzí jsou…“

Orchestr téměř přehlušil tenorové sólo a obě melodie se navzájem propletly a pokračovaly simultánně jedna vedle druhé.

„…v obýváku s hlavou mezi reproduktory. Sehnali dnes u doktora pár starých nahrávek nějaké obskurní společnosti, které ještě nejsou na CD.“ Poškrábal se v porostu červených chlupů na hrudi a zamračil se. „Mezi námi, ten tenor je možná trochu moc ostrý.“

„Proč byli u doktora? Je někdo zraněný?“

„Všichni jsou v pořádku,“ ozval se mu za zády ode dveří do koupelny Vickiin hlas, jehož tón dodával: *zatím.* Henry se otočil, ona pokračovala. „Potřebovala jsem si s ním promluvit, abych si mohla být jistá, že vrahem není on.“

„A teď si jsi jistá.“

„Poměrně dost. Není to on, není to Colinův parťák a není to ten myslivec. Bohužel do lesa chodí pravidelně ještě dalších třicet sedm lidí, všichni s sebou mají silné dalekohledy a může to být kdokoli z nich. Nemluvě o neznámém počtu fotografů, jejichž jména zatím nemám.“

Henry povytáhl obočí a usmál se. „Zdá se, že jsi měla plodný den.“

Vicki vyprskla. „Měla jsem den," opravila ho a posunula si brýle na nose. „Ve skutečnosti jsem se odpovědi na otázku, kdo to *udělal*, moc nepřiblížila. A Stuart s Nadine si vyrazili na malou noční procházku." Její názor na věc byl jasně patrný.

„Jsou to lovci, oni…"

„Mohou chodit lovit do supermarketu, dokud to neskončí," vyštěkla. „Jako my ostatní."

„Oni nejsou jako my ostatní," připomněl jí Henry. „Nemůžeš je posuzovat podle…"

„Nech toho! Toho jsem dnes byla svědkem tolikrát, že víc už nesnesu." Když viděla, jak se tváří, povzdechla si a potřásla hlavou. „Promiň. Jenom mě frustruje to jejich nelogické chování. Můžeme jít někam, kde bychom si mohli promluvit?"

„Ven?"

Zamračila se. „Je tma. Nic bych neviděla, a kromě toho se to tam hemží hmyzem. Co takhle můj pokoj?"

„A co můj?" I když nebyl velký, představoval jedinou místnost v domě se dveřmi, které se daly zamknout zevnitř. Jestli začnou v jeho pokoji, nebudou se později muset přesouvat, až nadejde čas k nasycení. Ucítil volání její krve a talíř, který svíral mezi prsty, se rozlomil vedví. „K čertu. Promiň, Donalde."

Donald pokrčil rameny a v koutcích úst se mu objevil podezřele vědoucný úsměv. „Nedělej si z toho těžkou hlavu. My se tady s nádobím stejně nijak nemazlíme."

Henry v duchu poděkoval, že mu to, čím byl, už nedovoluje zrudnout – v průběhu krátkého smrtelného života mu světlá tudorovská pleť dělala pravé peklo – hodil obě půlky talíře do koše na odpadky a znovu se otočil k Vicki. Nyní pro změnu objevil na její tváři neproniknutelný výraz. „Půjdeme tedy?" otázal se a uchýlil se do bezpečí formalit.

V původní části domu ozařovala schodiště a chodbu v horním patře osvětlovací tělesa z vroubkovaného skla, ale do přístavku se je dlaci, kteří viděli ve tmě skoro stejně dobře jako za světla, instalovat neobtěžovali.

Vicki zaklela a zůstala nehnutě stát na hranici příšeří. „Možná bude přece jen lepší jít do mého pokoje…"

Henry vsunul její paži do své a jemně ji táhl vpřed. „Není to daleko," řekl uklidňujícím hlasem.

„Ten blahosklonný tón si odpusť," odsekla. „Trpím počínající slepotou, nikoliv senilitou."

Henry cítil v každém jejím kroku napětí a její prsty se sevřely kolem ohbí jeho lokte.

Holá čtyřicetiwattová žárovka visící ze stropu Henryho kumbálu – nazývat to místností by bylo značně nadnesené – dávala dost světla, aby Vicki viděla Henrymu do obličeje, ale hromady harampádí vrhaly všemi směry husté stíny. Přitáhla si pod záda jeho polštář, opřela se o protější stěnu a dívala se, jak zamyká dveře.

Ucítil počátky její touhy.

Pomalu se otočil a jeho hlad stále sílil.

„Takže." Skopla si sandály a poškrábala se na komářím kousnutí. *Co je lepšího než se zbavit jednoho svědění poškrábáním jiného.* „Sedni si a já ti povím, jaký jsem měla den."

Posadil se. Nic moc jiného udělat nemohl.

„…a to je celý seznam podezřelých, jak v této chvíli vypadá."

„Opravdu věříš, že by to mohl být někdo z ptáčníků?"

„Nebo fotografů. K ďasu, byla bych radši, kdyby to byl Carl Biehn nebo jeho slizký synovec, než osamělý turista, kterého nikdy nenajdeme."

„Ty si nemyslíš, že je to pan Biehn."

„Uvažuj realisticky. Je to fajn chlap." Povzdechla si. „Samozřejmě by to nebylo poprvé, kdy jsem se spletla, a tak jsem ho ze seznamu nevyškrtla. Podívej, zatím se mi podařilo vyloučit jenom tři lidi."

„Tomu nevěřím." Henry zvedl její holou nohu nataženou vedle na lůžku a začal jí masírovat stehno. Nejdříve zajížděl palci hluboko pod sval a pak ho válel mezi dlaněmi.

Po polovičatém pokusu o vyproštění své nohy z Henryho sevření ji Vicki nechala, kde byla. „Čemu nevěříš?"

„Že ses už někdy spletla."

„Jo. No, občas se to…“ Musela polknout, než byla schopná dopovědět. „…stává.“

Henry věděl, že by si ji mohl vzít hned teď – dala najevo, že to chce, a byla by svolná. Více než svolná – celá maličká místnůstka takřka vibrovala v rytmu bušení jejího srdce. Sevřel hlas do železných čelistí sebeovládání.

„Takže.“ Lehce ji plácl přes chodidlo, než odložil její nohu stranou. „Co jsi po mně chtěla, abych udělal?“

Prudce otevřela oči a stáhla obočí.

Henry čekal, na tváři pouze výraz zdvořilého zájmu.

Na zlomek vteřiny Vicki kolísala mezi hněvem a pobavením. Pobavení zvítězilo a ona se zazubila.

„Můžeš okouknout strom, co jsem našla. Zjistit, jaký je tam vítr – podle mě se tam vzduch skoro nehne – a jestli fouká směrem od pole. Pokud se tam někdo ukáže s puškou ráže .30 a bude čekat na cíl, popadni ho za límec a případ je vyřešen.“

„Dobrá.“ Začal se zvedat, ale přehodila mu nohu přes klín a zahradila mu cestu.

„Koukej zůstat, kde jsi – a nevytahuj na mě obočí. Jestli to budeme ještě chvíli oddalovat, začneme ze sebe rvát oblečení přede všemi v kuchyni a jenom si uděláme ostudu. Nechci, aby k tomu došlo, tohle tričko patří k mým oblíbeným. Teď, když už jsme si navzájem demonstrovali, jak skvěle dokážeme ovládat své nízké pudy, co bys říkal tomu, kdybychom to prohlásili za remízu a šli na věc?“

„Nic proti.“ Natáhl paži, aby si ji podle nejlepší romantické tradice přivinul do náruče, ale místo toho byl brutálně stržen dolů přímo k jejím ústům.

Tričko sice neroztrhli, ale rozhodně ho trochu vytahali.

Ke konci převzal iniciativu, a když jí jeho zuby pronikly kůží na zápěstí, vykřikla a zaryla mu prsty volné ruky drsně do ramene. Nepřestala se pohybovat po celou dobu, co pil, a zastavila se až ve chvíli, kdy jazykem vyčistil ránu a nechal látky obsažené ve slinách, aby malé poranění zacelily.

Ucítil na temeni její horký dech. „To bylo… úžasné,“ vzdychla.

„Děkuji.“ Slaný pach její pleti plnil jeho nos, hrdlo i plíce. „Samotného mě to docela ohromilo.“ Kroutil se na lůžku tak dlouho, dokud jí neviděl do tváře. „Pověz mi, vždycky se miluješ s nasazenými brýlemi?“

Zazubila se a třesoucím se prstem si je posunula na nose. „Jen poprvé. Pak už se mohu spolehnout na paměť. A na některé věci mi slouží přímo fenomenálně.“ Posunula se, ale jen natolik, aby cítila jeho pohyby. „Jsi vždycky tak chladný?“

„Nižší tělesná teplota. Vadí ti to?“

„Je srpen a my jsme v malé komůrce bez ventilace. Co bys řekl?“ Kreslila špičkami prstů složité vzory podél jeho páteře. „Je skvělé se tě dotýkat. Byl to fantastický zážitek.“

„Fantastický,“ přikývl. „Už musím jít,“ řekl jemně, posadil se a přejel rukou po celé délce jejího těla. „Noci jsou krátké, a jestli chceš, abych ten případ vyřešil za tebe…“

„Děláme to pro dlaky,“ opravila ho a zívla, příliš vláčná, než aby reagovala na jeho přidrzlý komentář. „Jasně, jdi na to, najez se a běž.“ Vyškubla nohu z jeho sevření a dívala se, jak se obléká.

„Kdy si to budeme moci zopakovat?“

„Teď chvíli ne. Krev se musí obnovit.“

„Nemohl sis vzít víc než pár doušků. Co je pro tebe chvilka?“

Nacpal si tričko do kalhot, naklonil se, aby ji políbil, a chvíli zůstal přisátý k jejímu dolnímu rtu. „Máme spoustu času.“

„Ty možná,“ zamumlala si, „ale já budu za nějakých šedesát, nanejvýš sedmdesát let mrtvá a už nechci promarnit ani chvilku.“

Policejní komisař Barry Wu přejel parťáka pohledem a přál si vědět, co se sakra děje. Ať už Colina v uplynulých několika týdnech trápilo, zarývalo se mu pod kůži a žralo cokoliv, bylo to pryč – což bylo samo o sobě skvělé, deprimovaný vlkodlak nebyl právě nejpříjemnějším společníkem v hlídkovém voze – ale Colin mu pořád nechtěl říct, o co šlo, a to se Barrymu nelíbilo. Jestli měl Colin potíže, měl by to vědět jako první. Byli přece parťáci, prokristapána. „Takže.“ Když projeli křižovatkou, přehlédl Fellnerovu třídu. Zdálo se, že je tam klid. „Teď už je všechno v pořádku?“

Colin si povzdechl. „Už jsem ti na začátku směny říkal, že na tom pracujeme. Povím ti to hned, jakmile budu mít od Stuarta svolení.“

Jak se ukázalo, Stuart nebyl dopoledne vůbec k nalezení, ale Colin byl pevně odhodlán vystopovat ho hned, jakmile mu skončí směna, a předložit mu Vickiiny závěry. Teď, když ho loajalita netáhla dvěma opačnými směry, bude s Barrym moci záležitost probrat – a čím dříve, tím lépe.

„Ale týká se to mě?“ zkoušel to dál Barry.

„Ne, už jsem ti řekl, že už ne.“

„Ale *týkalo* se mě to?“

„Poslyš, mohl bys mi do zítřejšího večera jednoduše důvěřovat? Přísahám, že pak ti budu moci všechno říct.“

„Do zítřejšího večera?“

„Jo.“

Barry zabočil s autem na Ashlandskou třídu. Za horkých letních nocí se kolem arény s oblibou potloukaly gangy děcek a policie to tu radši měla pod dohledem. „Dobrá, ovcomile. Počkám.“

Colinovi zacukalo v koutku úst. „Máš kliku, že řídíš.“

Barry se zazubil. „Kdybych neřídil, nikdy bych to neřekl.“

Henry se na okamžik zastavil a hleděl do lesů, jednu ruku volně položenou na horní příčce cedrového plotu. Uprostřed léta to v lesích kypělo životem lovců i lovených. Bylo jich příliš mnoho, než aby dokázal odlišit jedny od druhých. Žádné lidské životy poblíž necítil, ale nemohl si být jistý, jestli je to jejich nepřítomností, nebo tím, že se skrývaly za menšími životy kolem dokola.

Nebyla to chyba, že jsem se nakrmil? uvažoval. Hlad by zbystřil jeho citlivost na přítomnost krve. *Ale kdepak*, připustil a usmál se při vzpomínce na to, jak se pod ním Vicki pohybovala, *koneckonců pochybuji, že jsem měl na vybranou.*

V minulosti, když byl u dlaků déle než tři dny a pocítil nutkavou potřebu se nasytit, odjel jednoduše do Londýna, kde si najal prostitutku. Nevadilo mu občas zaplatit – rozloženo do delšího časového období to vyšlo levněji než nakupovat v samoobsluze. Po

krátké úvaze se rozhodl, že o tuhle myšlenku se s Vicki raději dělit nebude.

Plot pro něj nepředstavoval takřka žádnou překážku a o chvíli později se už tiše jako stín pohyboval mezi stromy a sledoval stopu, kterou po sobě ráno zanechala Vicki. Cestu mu zkřížilo malé zvířátko a pak, když zachytilo pach velikého dravce, ztuhlo a srdce se mu rozbušilo jako zvon. Sotva prošel kolem, slyšel, jak peláší pryč, a popřál mu hodně štěstí. Byla tu slušná pravděpodobnost, že se nedožije rána. Občas sem chodili i dlaci, nejspíš na lov, ale poslední dobou ne, protože jejich stopy byly už sotva znatelné a i to jen v místech, kde si lesní půda uchovala trochu vlhkosti.

Sklonil se pod větví a sebral z ní zlatohnědý vlas, který se na ní zachytil.

Vicki si v lese příliš dobře nevedla, důkazů, které o tom svědčily, bylo všude kolem plno – na značné části stezky ležela lehká stopa její krve. Pomyslel si, že je na tom stěží něco divného u člověka, který jako ona pochází ze světa skla a oceli. Uložil vlas do bezpečí své kapsy a pokračoval po stopě, nechávaje mysl, aby se během cesty zabývala vzpomínkami na ni.

Dnes v noci neměl v úmyslu jít ven, ale nemohl usnout, tak to vzal jako znamení. Usadil se na stromě, zhluboka se nadechl teplého vzduchu prosyceného vůni borovice, setřel si z čela kapku potu a zahleděl se na oblohu. Hvězdy zářily jako stovky tisíc drahokamů a ubývající měsíc se koupal v odražené slávě. Světla bude dost.

Pod a za ním se potulovalo velké zvíře. Možná kráva nebo ovce, která se do chráněné oblasti zatoulala z blízké farmy. Na tom nezáleželo. Teď, když se změnil vítr, se předmětem jeho zájmu staly světlé obdélníky polí za lesem. Určitě přijdou zkontrolovat ovce a on bude připraven.

Opřel si hlaveň pušky o vhodně umístěnou větev, zlehka položil tvář na pažbu a aktivoval noční dalekohled. Jakmile začátkem léta pochopil, co musí udělat, objednal si z katalogu firmy Bushnell nejjednodušší infračervenou optiku. Stála ho víc, než si mohl doopravdy dovolit, ale byly to dobře vynaložené peníze. Nešetřil ani

na lithiových bateriích, které vyměňoval před každou výpravou. Muž je jen tak dobrý, jak dobré je jeho vybavení – jeho starý seržant se postaral o to, aby si to každý voják, kterému kdy velel, dobře pamatoval.

Pod vlasově tenkými linkami zaměřovacího kříže začaly být patrné šedé obrysy stromů, tu a tam nesoucí matně rudé tepelné signatury malých zvířat. Aniž by se obtěžoval zapnout emitor, přejel obě pole, avšak nenašel na nich nic než ovce. Ovce byly nevinné. Nemohly nijak ovlivnit, jakých pánů se jim dostalo. Pak se znovu zaměřil na stromy.

Oni příležitostně lovili i v chráněné oblasti. To dobře věděl. *Možná si vyjdou na lov i dnes v noci a on je…*

Zahlédl mezi stromy červený záblesk a zamračil se. Na svou velikost vypadal příliš matný, a tak neměl tušení, co by to mohlo být. Pomalým, tichým pohybem zapnul emitor a přejel oblast paprskem infračerveného světla. I když by pouhé oko nezaznamenalo rozdíl, v dalekohledu se rozjasnilo, jako by zapnul silný červený reflektor.

Tvor, kterého zahlédl, by měl být…

S úsilím se Henry vrátil myšlenkami zpátky do lesa. Přehrávat si v paměti dřívější část noci bylo sice neskonale příjemnější, ale věděl, že už se musí blížit k borovici. Zvedl pohled, aby prozkoumal vrcholky stromů…

…a s trhnutím se zase odvrátil, když mu přes oči přejel paprsek rudého světla.

„Krucifix!“ Mark Williams pozvedl třesoucíma se rukama strýcovu brokovnici. Nevěděl, co to je. Ani to vědět nechtěl. Takovéhle věci potkával v nočních můrách, takových, ze kterých se člověk probudí zpocený, šátrá po vypínači a zoufale se snaží zapudit temnotu.

Nevypadalo to jako člověk. Nevypadalo to neškodně.

Stiskl spoušť.

Broky se rozptýlily natolik, že po zásahu napáchaly jen málo vážných škod a posely Henrymu pravý bok a stehno mozaikou dírek. Světlo bylo jen otravné, tohle byl útok.

Henry jednou Vicki varoval, že v jeho rase dřímá bestie mnohem blíže pod povrchem, než je tomu u smrtelníků. Zatímco mu krev pomalu vsakovala do riflí, pustil ji ze řetězu.

O zlomek vteřiny později ho další rána zasáhla do ramene, otočila ho a zvedla ze země. Tvrdě narazil hlavou o strom a napůl v bezvědomí se sesul k zemi.

Skrz bolest, skrz hlasitý tep vlastního života v uších, uslyšel hlasy, mužské hlasy, jeden téměř hysterický, druhý tichý a naléhavý. Věděl, že je důležité, aby poslouchal, aby si pamatoval, ale nějak se nedokázal soustředit. S bolestí se uměl vyrovnat. Nebylo to poprvé, co byl postřelen, a věděl, že už v této chvíli se jeho tělo začalo hojit. Zápolil se šedými vlnami zapomnění a zoufale se snažil udržet při vědomí, ale bylo to jako chtít udržet v dlani písek, který mu stále unikal ze sevřené pěsti.

Hlasy zmizely. Kam, to neměl ponětí.

Pak se po něm natáhla ruka a jemně ho otočila. Známý hlas tiše řekl: „Musíme ho dostat zpátky do domu.“

„Myslím, že nemůže chodit. Běž pro Donalda, je pro tebe moc těžký. Neuneseš ho.“

Stuart. Poznal Stuarta. To mu poskytlo výchozí bod. Než se Nadine vrátila s Donaldem, podařilo se mu posbírat střípky vědomí, držet je pohromadě a budit dojem, že je při smyslech. Měl sice pocit, že má hlavu křehkou jako vaječnou skořápku, ale když ji držel opatrně, velmi opatrně, dokázal světu zabránit, aby mu ujížděl příliš daleko stranou.

Navzdory drsnému transportu měl Henry v hlavě už skoro jasno, ještě než ho dlaci dostali do domu. Z otekliny na zátylku sice stále pomalu vzlínaly šedivé obláčky prázdnoty, ale v zásadě byl zpátky.

Viděl, že na zápraží čeká Vicki a s úzkostí mžourá do tmy. Vypadala křehčí a zranitelnější než kdykoli předtím. Když ho Stuart s Donaldem donesli na dosah k ní, natáhla ruku a lehce ho pohladila po tváři.

Stáhla obočí. „Co se ti kurva stalo?“

„Samozřejmě že jsem tě sledoval!“ Mark Williams si znovu přihnul whisky ze sklenice na vodu.

„Tak se trochu dříve vracím z malé partičky pokeru s přáteli a vidím svého starého strýčka, jak se krade uprostřed noci z domu, s sebou si nese…“ Mávl rukou k pušce, která nyní ležela rozložená na kuchyňském stole. „… tohle a vyráží bůhvíproč do lesů…“

„Bůh ví,“ přerušil ho tiše Carl, přejížděje mastným hadříkem po hlavni.

„Fajn. Bůh ví. Ale já ne. A,“ bouchl nyní prázdnou skleničkou o stůl, „po tom, čím jsem právě prošel, si myslím, že si zasloužím malé vysvětlení.“

Carl si synovce chvíli prohlížel a pak si povzdechl. „Sedni si.“

„OK. Sednu si.“ Mark se zprudka posadil na kuchyňskou židli. „A ty mluv. Cos to chtěl k čertu lovit a co mě to tam napadlo?“

Už od doby, kdy mu Pán ukázal, co žije na farmě Heerkensových, a dal mu poznat, co je jeho povinností, měl Carl Biehn obavy, že na to nebude dost silný. Byl už starý, starší než vypadal, a tomuto starci dal Pán strašlivé břemeno. Mark nebyl ten, koho by si vybral, aby mu pomohl nést kříž, ale cesty Boží jsou nevyzpytatelné a zjevně si vyvolil i Marka. Nakonec to možná dávalo smysl, kluk byl jeho jediný žijící příbuzný, a když stiskl dnes v noci kohoutek, prokázal, že má dost sil, aby boj podstoupil. Možná že i jeho hříchy budou smyty v krvi bezbožných, které měl pomoci zničit.

Carl se rozhodl, vytáhl z kapsy u vesty tři připravené náboje a postavil je na stůl. Ve světle stropní lampy zářily jako maličké rakety.

„Krucifix! To je stříbro!“

„Ano.“

Mark přejel prstem po špičce kulky a poněkud hystericky se rozesmál. „Snažíš se mi tu říct, že lovíš vlkodlaky?“

„Ano.“

V následném tichu znělo tikání kuchyňských hodin nepřirozeně hlasitě.

Tomu staříkovi přeskočilo. Už nadobro přišel i o tu trochu rozumu, kterou ještě měl. Vlkodlaci. Je to cvok.

A pak začal Carl mluvit. O tom, jak šel koncem jara pozorovat ptáky a náhodou zahlédl první proměnu. O tom, jak další pozorování už náhodná nebyla. O tom, jak v nich poznal ďábelské stvůry. Uvědomil si, že proto nikdo z té prokleté rodiny nikdy nevkročil do domu Božího. Uvědomil si, že nejde o tvory Boží, ale o stvůry Satanovy, které padlý anděl vyslal, aby na zemi šířily temnotu. Postupně dospěl k poznání, co musí udělat.

Musí být posláni zpět do pekel. A musí tam být posláni v tělech, která nejsou výsměchem obrazu Božímu. Musí se to provést potají pod pláštěm noci, jinak se ho Otec lží bude snažit zastavit.

Ke svému překvapení si Mark uvědomil, že mu věří. Byla to ta sakra nejdivnější historka, jakou kdy slyšel, ale zněla z ní ryzí pravda.

„Vlkodlaci," zamumlal si a potřásl hlavou.

„Stvůry zla," přikývl strýc.

„A ty je zabíjíš?" *A to je ten chlápek, který si myslí, že je hřích sníst hamburger.*

„Posílám je zpět k temnému pánovi. Démoni se vlastně zabít nedají."

„Ale posíláš je k němu pomocí stříbrných kulek?"

„Stříbro je kov našeho Pána, neboť zaplatilo za život Jeho syna."

„Ježíši Kriste."

„*Nerouhej se.*"

Mark pohlédl na pušku, nyní už vyčištěnou a opět složenou, a pak znovu na strýce. Ten chlap byl šílenec posedlý morálkou, na to se nesmělo zapomínat. Dobře ozbrojený šílenec a po čertech dobrý střelec. „Jo, promiň. Takže, ehm, a co ta věc, kterou jsem viděl v lese?"

„Nevím." Carl si propletl prsty a povzdechl si. „Střelil jsem ho, abych tě zachránil."

Markovi vyrazily na čele krůpěje potu, když si na to vzpomněl, a srdce se mu rozbušilo jako o závod. Na okamžik si myslel, že znovu ztratí kontrolu nad močovým měchýřem. Dnes v noci pohlédl do tváře Smrti a na sevření chladných prstů kolem svého života nikdy nezapomene, ať se bude snažit sebevíc. Kvůli této zkušenosti, osobní a děsivé, pro něj bylo snazší uvěřit i všemu ostatnímu. „Možná,"

nabídl vlastní vysvětlení a těžce polkl, „to byl sám rohatej a přišel se podívat na své sluhy.“

Carl pomalu přikývl. „Snad, ale jestli je to tak, jeho přenechám Pánu.“

Tobě se to lehce řekne. Mark si otřel do kalhot vlhké dlaně. *Tobě po krku nešel.* „A co ta ženská?“

„Ženská?“

„Jo, ta kočka Nelsonová, jak se tu motala dnes ráno.“

„Nevinný člověk, který se k tomu náhodou připletl. Ji z toho vynecháš.“

Ale Mark si vzpomněl na malou borovou větvičku přichycenou na jejím tričku s nápisem Blue Jays a nebyl si tak jistý.

„Puška ráže .30 by ti na tuhle vzdálenost měla ustřelit rameno.“ Vicki zalepila konec gázy a zamračila se na své dílo. „Tvoje klíční kost by v žádném případě neměla být schopná takovou ránu vydržet.“

Henry se usmál, když slyšel ohromený tón jejího hlasu. Bolest se snížila na snesitelnou úroveň a zranění se nakonec ukázalo být mnohem menší, než se obával. Teoreticky by měl být schopen zregenerovat i ztracenou končetinu, ale po ověřování téhle teorie nijak zvlášť netoužil. Zlomená klíční kost a chybějící kus masa z horní části ramene, s tím žít dokázal. „Má rasa má silnější kosti než tvá,“ řekl jí a pokusil si protáhnout paži. Vicki zaťala ruku v pěst a vypadala odhodlaná ji použít, tak toho nechal.

„Silnější?“ ušklíbla se. „Zasraný titan.“

„Ne tak docela. Titan by se nezlomil.“ Sykl, když mu Donald vytáhl ze stehna další brok, a pak se otočil zpátky k Vicki. „Uvědomuješ si, že jsi mnohem víc prostořeká, když máš starosti?“

„O čem to k čertu mluvíš?“

„Během uplynulé hodiny jsi toho naklela víc než za celou dobu, co se známe.“

„Jo?“ zaklapla lékárničku silněji, než bylo nezbytné. „Taky jsem k tomu měla víc důvodů, nezdá se ti? Nechápu, jak se to mohlo stát. Ty přece máš být v noci bezchybný. Na co jsi myslel?“

Neviděl důvod, proč jí lhát. „Na tebe. Na nás. Na to, k čemu došlo předtím.“

Vicki se zúžily zorničky. „No není to typický chlap? Je mu kurva čtyři sta padesát let a stejně pořád myslí koulema.“

„To už je všechno.“ Donald se narovnal a hodil pinzetu do misky s broky. „Pár hodin a budeš jako nový. Pár mělčích děr se už začalo hojit.“

„Docela ti to jde,“ poznamenal Henry a zvedl trochu nohu, aby na ni lépe viděl.

Donald pokrčil rameny. „Před dvaceti, třiceti lety jsem v tom získal hodně praxe. Lidi tenkrát sahali po pušce mnohem rychleji než dnes a srst není zase tak neprůstřelná. Sám jsem měl na zadku hodně podobný vzorek.“ Otočil se způsobem, jaký by žádná lidská páteř neumožnila, a začal si řečenou část těla prohlížet. „Zdá se, že už je pryč.“ Zvedl misku a zamířil ke dveřím. „Kdybys byl jedním z nás, poradil bych ti, aby ses párkrát proměnil a tím zamezil možné infekci. Nebo si to vylízal. Ale takhle…“ Pokrčil rameny a byl pryč.

„Vždyť já se ho na to neptal!“ protestoval Henry, když ho Vicki zpražila pohledem.

„Ještě že tak.“ Lízat si díry po brocích, to mě podrž! Nedokázala udržet přísný výraz. Stal se z něj široký úsměv, který se po chvíli změnil v zamračení, když ji něco napadlo. „Budeš se potřebovat znovu nasytit?“

Zavrtěl hlavou a téměř okamžitě toho zalitoval. „Možná zítra. Dnes ne.“

„Po útoku démona ses potřeboval nasytit okamžitě.“

„Věř mi, po útoku démona jsem na tom byl podstatně hůř.“

Vicki zlehka položila Henrymu ruku na ploché břicho, přesně v místech, kde mu pod pupkem začínala linie rudozlatých chloupků. Bylo to majetnické gesto bez výrazného sexuálního podtextu. „Budeš se *moci* nasytit zítra?“

Přikryl jí ruku zdravou. „Něco vymyslíme.“

Přikývla, ne sice uspokojená, ale aspoň ochotná počkat. Touha, kterou cítila, ji zahanbovala a jen úpěnlivě doufala, že jsou za ni zodpovědné Henryho vampýrské vibrace. Hyperaktivní hormony byla poslední věc, kterou teď potřebovala. „Víš, udivuje mě, jak jsi

vůbec dokázal ta čtyři století přežít. Nejdřív démon, teď tohle, a to vše během pěti krátkých měsíců.“

„Možná tomu nebudeš věřit, ale než jsem tě potkal, vedl jsem usedlý, nudný život autora romantické literatury.“

Povytáhla obočí a brýle jí sklouzly až ke špičce nosu.

„No tak dobře,“ přiznal, „noční život byl trochu lepší, ale věci tohoto druhu se mi nikdy nestávaly.“

„Nikdy?“

Zavzpomínal a zazubil se, i když tenkrát mu do smíchu zdaleka nebylo. Za tu katastrofu byla také zodpovědná žena – budiž, přesněji jeho zájem o ni. „No, skoro nikdy…“

Měl pocit, že má koleno dvakrát větší než normálně a sotva unese jeho váhu. Šťastná rána železným kladivem toho kováře ho do něj zasáhla z boku.

Člověk by se už nikdy nepostavil. Henry Fitzroy, upír, se zvedl a dal se na útěk, ale zranění a bolest mu umožňovaly jen lidské tempo.

Slyšel psy. Byli blízko.

Měl past vycítit. Slyšet, cítit nebo vidět muže ukryté v temných koutech místnosti. Ale byl tak nedočkavý se nasytit, ztratit se v náručí maličké Mily, že neměl nejmenší podezření. Vůbec netušil, že tahle maličká Mila se svým sladkým úsměvem, měkkými stehny a horkou krví se vyzpovídala z hříchu knězi a ten zburcoval vesnici.

Přítomnost upíra převážila nad zpovědním tajemstvím.

Psi ho doháněli. Za nimi následovaly pochodně a kůly a definitivní smrt.

Kdyby nevkládali tolik důvěry v kříž, byli by ho dostali. Jediný kovář byl natolik duchapřítomný, aby máchl kladivem v okamžiku, kdy prorazil jejich obklíčení a rozběhl se ke dveřím.

Noha pod ním povolila a do těla mu vystřelil bílý oheň. Ohlušen hučením vlastní krve se zoufale chytil stromu a snažil se udržet rovnováhu. Už nemohl dál. Nemohl se ani zastavit.

To bolí. Ach Bože, to bolí.

Psi byli blíž.

Přece nemohl takhle zemřít, zemřít po necelých sto letech, uštvaný jako noční zvíře. Žebra se mu těsněji sevřela kolem bušícího srdce, jako by na nich cítil smrtící dotek kůlu.

Psi už byli skoro u něj. Noc se zúžila na jejich štěkot a bolest.

Vůbec útes neviděl.

Skaliska na břehu minul jen o vlásek a pak se svět převrátil vzhůru nohama a on se skoro utopil, než se mu konečně podařilo vyhrabat zpátky na hladinu. Neschopen překonat proud, nechal se jím unášet. Naštěstí bylo jaro a řeka byla hluboká – většina jejích zubů byla bezpečně ponořená pod jedním, dvěma metry vody. Většina. Všechny ne.

Těsně před úsvitem se Henry vydrápal na břeh a vklínil omlácené tělo co nejhlouběji do úzké skalní průrvy. Bylo tam vlhko a zima, ale slunce tak daleko nedosáhlo a tak byl prozatím v bezpečí.

Nikdy předtím to pro něj neznamenalo víc.

„Ne, pane. Pan Fitzroy nikdy potíže nedělá.“ Greg se narovnal v ramenou a pohlédl policejnímu důstojníkovi do očí. „Je to dobrý nájemník.“

„Žádné divoké večírky?“ otázal se Celluci. „Stížnosti od sousedů?“

„Ne, pane. Ani v nejmenším. Pan Fitzroy je velmi tichý džentlmen.“

„To vůbec nikdy nemívá návštěvy?“

„Návštěvy mívá, pane.“ Starému vrátnému zrudly uši. „Je tady jedna mladá dáma…“

„Vysoká, krátké blond vlasy, brýle? Kolem třiceti?“

Grega ten tón trochu zarazil. „Ano, pane.“

„O ní víme. Pokračujte.“

„No, pak je tu takový kluk, necelých dvacet. Je trochu odrbaný, vypadá jako chuligán. U pana Fitzroye bych nikoho podobného nečekal.“

Pro Celluciho přítomnost kluka zase tak překvapivá nebyla. Jen přidala další kousek skládačky a posunula ho o krok blíže k vyřešení. „To je všechno?“

„Co se týče návštěv, ano, pane, ale…“

Celluci vycítil zaváhání. „Ale co?“

„No, já jen, že pana Fitzroye nikdy nezahlédnete během dne. A když se ho zeptáte na minulost…“

Ano, pár otázek ohledně jeho minulosti bych měl. Popravdě se ukázalo, že se kolem Fitzroye rojilo mnohem více otázek než odpovědí. To se Cellucimu nikdy na nikom nelíbilo, a teď se mu to líbilo ještě míň, protože začínal vidět, čím by se prázdná místa dala vyplnit.

Jestli si Henry Fitzroy myslel, že dokáže skrýt to, čím je, čekalo ho ošklivé překvapení.

Starý pán usnul, Mark ho slyšel za stěnou oddělující jejich ložnice chrápat.

„Spánek spravedlivých,“ zamumlal, dal si ruce pod hlavu a hleděl na strop na skvrnu od vody. I když souhlasil, že strýčkovi v jeho svaté válce pomůže – a to šlo o jednoho starého pána, jenž očividně neměl všech pět pohromadě – nebylo vlastně jasně řečeno, co to bude obnášet. Pokud šlo o něj, byla otázka, jestli vlkodlaci jsou nebo nejsou ďábelskými stvůrami, ryze akademická. Mnohem důležitější bylo, že žili zjevně mimo zákon.

Byl podnikatel, musel přece existovat způsob, jak z toho vytřískat zisk.

Kdyby se mu jednoho z nich podařilo chytit, věděl o několika lidech, kteří by si takovou kuriozitu velice rádi pořídili. Bohužel měl nápad háček. Ten tvor se mohl jednoduše odmítnout proměnit – podle všeho měli proces plně pod kontrolou – čímž by šla veškerá jeho důvěryhodnost k čertu. A v obchodních záležitostech byla důvěryhodnost vším.

„No dobře, když mi nepřinesou prachy jako živí…“

Usmál se.

Vlkodlaci.

Vlci.

Mrtví vlci znamenají kožešinu. Nechte jim hlavu a budou z nich parádní předložky.

Za něco tak unikátního a neobvyklého lidé vždycky rádi zaplatí.

Devět

„Viděl někdo dnes ráno Daniela?“

Jennifer zvedla oči od bodláku, který se snažila vymotat ze sestřiny srsti. „Asi před hodinou si to rázoval po cestě. Říkal, že jde čekat na pošťáka.“

„Ale vždyť je neděle.“ Nadine obrátila oči v sloup. „Já se z toho dítěte pominu. Nemá ponětí, co je za den. Petře, můžeš pro něj zajít?“ Tón jejího hlasu zapadal někam mezi rozkaz a žádost.

Vicki si uvědomila, že víceméně stejný tón používá každý dobrý seržant. Možná by se dlaci dokázali integrovat snáz, než si myslela.

Petr si stáhl tričko a hodil ho po Róze. „Myslíš, že bys mohla najít klíče od auta, než se vrátím?“

„Někde tady jsou,“ zamumlala a prohrabala se další hromadou papírů. „Vím to. Cítím je.“

„Nedělej si s tím starosti,“ poradila jí Vicki a zachránila povážlivě nakloněný štos *Ontarijského farmáře* před sesutím na zem. „Jestli je nenajdeme, než se Petr vrátí, vezmeme si Henryho auto.“

„Vezmeme si BMW?“ Petr skopl tenisky. „Ty víš, kde má Henry klíče?“

Vicki se zazubila. „Jasně, dal mi je pro případ, že bychom ho potřebovali přeparkovat.“

„Tak dobře!“ Hodil sestře na hlavu šortky. „A moc mě neočumuj,“ řekl jí a proměnil se, načež vyrazil ze dveří a plnou rychlostí uháněl po cestě.

Mark měl v úmyslu kolem farmy jen projet a podívat se, jestli náhodou nezahlédne některého z údajných vlkodlaků a nebude si moci prohlédnout jeho srst, ale když uviděl u poštovní schránky sedět to zvíře, zdálo se mu to jako dar z nebes.

„Však mě strejda ujišťoval, že Bůh je na naší straně."

Zastavil.

Nevypadalo jako vlk, ale pes to taky úplně nebyl. Velikostí připomínalo malého vlčáka. Jen tam sedělo a dívalo se na něj s hlavou nakloněnou na stranu a trochu zrychleně ve vedru oddychovalo. Jeho čistě černý kožich rozhodně vypadal jako vlčí srst a vyznačoval se týmiž dlouhými hebkými chlupy, do kterých ženy tak rády noří prsty.

Natáhl ruku z otevřeného okna a luskl prsty. „No pojď, pejsku. Pojď ke mně…"

Tvor se postavil, protáhl se a zívl, ukazuje bílé zuby, ostře kontrastující s černým čenichem.

Proč si jen s sebou nevzal sušenku, kus vepřového nebo tak něco? „Pojď ke mně." Škoda, že je černý, za exotičtější barvu by se dala usmlouvat lepší cena.

A pak viděl, jak se k nim po cestě žene rudá šmouha. Když dorazila až ke schránce, uvědomil si, že černý zatím dosáhl sotva poloviční velikosti. Červený tvor byl obrovský a měl nejkrásnější srst, jakou Mark kdy viděl. Její dlouhé husté chlupy přecházely ve slunečních paprscích od tmavě červenohnědé skoro k rudozlaté. Kdykoli se pohnul, přeběhly mu po celé délce těla další světelné odlesky. Jak čenich, tak uši měl ostře špičaté a oči mu lemoval pruh tmavší srsti a propůjčoval jeho tváři lidský výraz.

Znal lidi, kteří byli za takou srst ochotni vysolit pořádný balík.

Zvíře si ho chvíli se vztyčenou hlavou prohlíželo a nevšímalo si pokusů menšího, které se ho snažilo povalit. V jeho pohledu bylo cosi, co Marka silně zneklidňovalo, a všechny původní pochybnosti, jestli jsou ti tvorové něčím víc, než se zdají, se pod upřeným pohledem rychle rozplynuly. Pak se velký otočil a oba tvorové zamířili po cestě zpět.

„Ó ano," zamumlal a díval se, jak běží pryč. „Našel jsem poklad." A nejlepší na tom bylo, že pokud se něco zvrtne tentokrát,

odskáče si to jeho šílený strýček Carl se svým velkorážním posláním od Pánaboha.

První bod programu, zajet do Londýna a udělat malý průzkum.

Netrvalo dlouho a Vicki objevila největší atrakci, kterou Henryho BMW skýtalo. Umístěný ve spodní části palubní desky a diskrétně skrytý před pohledy zvědavých očí, navíc maskovaný matně černým povrchem pokrývajícím vše včetně tlačítek a digitálního displeje, se nacházel prvotřídní CD přehrávač. Byla více než ochotná obdivovat kvalitu zvuku, byla dokonce svolná poslouchat Petrovu nadšenou přednášku o basových reproduktorech, výškových reproduktorech a jakési interní stabilizaci kdovíčeho, co ale rozhodně odmítla, bylo poslouchat celou cestu až do Londýna operu, zvláště pak za hlasitého doprovodu obou dlaků.

Udělali kompromis a místo toho si zpívali s Conwayem Twittym. Dlaci sice zastávali názor, že rozhlasový hudební pořad Grand Ole Opry představuje mizernou náhražku pořádné opery, ale pořád to bylo lepší než jet úplně bez hudby. Country Vicki nevadilo a aspoň rozuměla jazyku. Róza měla zase příležitost uplatnit nadání pro imitaci hystericky procítěného vybrnkávání.

Projeli východní částí města po Highburské třídě – dálnici 126 – na 401. V okamžiku, kdy se dostali do hustšího provozu, se Róza natáhla a hudbu vypnula. K Vickiinu překvapení Petr, vykloněný na zadním sedadle z okna, neprotestoval.

„Nevidíme stejným způsobem jako vy," vysvětlila Róza, zatímco opatrně přejela z pruhu do pruhu a předjela kamion s devíti nápravami. „Takže musíme dávat při řízení daleko větší pozor."

„Většina lidí by měla dávat při řízení daleko větší pozor," zamumlala Vicki. „Petře, přestaň mi kopat zezadu do sedadla."

„Promiňte." Petr si přeskládal nohy. „Vicki, tak jsem si říkal, jak se můžete jít podívat na OPP v neděli? Nebudou mít zavřeno?"

Vicki vyprskla. „Zavřeno? Petře, policie nikdy nezavírá, pracuje čtyřiadvacet hodin denně, sedm dnů v týdnu. Ty bys to měl vědět, brácha je přece policajt.“

„Jo, ale městský.“

„Ontarijská provinční policie je policie jako každá jiná… až na to, že jí nikdo pořád nemění barvu aut.“ Vicki se líbila původní černo-bílá a nikdy se nesmířila s tím, že torontská Metropolitní policie přebarvila auta nejprve na světle žlutou a pak na bílou. „Popravdě,“ pokračovala, „je hodně míst, kde jinou policii ani nemají. Platí nepsané pravidlo, že za horkého nedělního odpoledne uprostřed srpna by se na služebně neměl zdržovat nikdo, kdo tam být nemusí, takže by se mi mohlo podařit získat informaci, kterou potřebuji.“

„Já myslel, že tam prostě vejdete a požádáte je o jména všech, kteří mají zaregistrovanou pušku ráže .30.“ Náhle se před ně prudce zařadil chevy. Róza okamžitě přibrzdila a vytvořila si odstup na tři délky auta. „Magor,“ zamumlala pod nosem.

„To taky hodlám udělat. Ale jelikož oni nemají nejmenší důvod mi něco takového sdělovat, bude hodně záležet na tom, jak je požádám. A koho.“

Petr vyprskl. „Máte v úmyslu dělat ramena na ubohého bažanta, že?“ Vicki si posunula brýle na nose. „Samozřejmě že ne.“ Ve skutečnosti šlo spíše o záležitost nenápadného nadhození bývalé hodnosti a odvolání se na přístup „jsme v tom všichni“, sdílený policisty na celém světě. Pravda, ona už k policii vlastně nepatřila, ale to by na konečný výsledek nemělo mít vliv.

Služebna OPP měla výhled na silnici číslo 401 z jižní strany Exidorské ulice a její budova z červených cihel se krčila za hotelem Ramada. Vicki řekla dvojčatům, aby počkala u auta.

Kdyby stále pracovala u policie, zabralo by to. Bohužel skutečnost, že policistkou *bývala,* nestačila. Možná by to zabralo i tak, kdyby se nepokusila „dělat na ubohého bažanta ramena“, ale velice horlivá mladá žena, se kterou mluvila, dobře věděla, že na tuto

informaci nemá Vicki žádné právo, ať už na nějakém případu dělá, nebo ne, postavila si hlavu a odmítla ji vydat.

Situace by se mohla vyvíjet lépe, kdyby Vicki neujely nervy.

Když opouštěla budovu, směřovala už větší část hněvu proti sobě samé. Rty měla semknuté do tenké bílé linky a nosní dírky se jí s každým nadechnutím rozšiřovaly. Šla na problém špatně a dobře si to uvědomovala.

Nejsem policajt. Nemůžu očekávat, že se mnou budou jednat, jako bych byla. Čím dříve to mé paličaté hlavě dojde, tím líp. V Torontu bylo snadné tuto litanii zapomenout, tam ji všichni znali a ona se stále těšila mnohým starým privilegiím, ale právě se jí dostalo názorné ukázky toho, co se stane ve chvíli, až tam lidi, s nimiž u Metropolitní policie sloužila, nebudou. Svírala a rozevírala prsty, jako by hledala hrdlo, kolem kterého by je mohla sevřít.

Vyrazila k autu stojícímu v hrdé osamělosti na okraji parkoviště. S každým krokem cítila, jak od chodníku stoupají vlny horka, které však nebyly ničím ve srovnání se žárem, jenž sálal z ní. *Kde ta dvojčata k čertu jsou?* Napůl doufala, že udělala něco hloupého, aby si na nich mohla zchladit žáhu. Když už byla skoro u auta, uviděla je, jak kráčí napříč parkovištěm od hotelu Ramada a nesou láhve s vodou.

Když se setkali, věnovali jí oba dlaci jediný pohled a sklopili oči.

„Nevyšlo to, že?“ otázala se nesměle Róza, hledící skrze řasy. Pod vlasy bylo vidět, že má uši natočené dopředu.

„Ne. Nevyšlo.“

„Jen jsme zašli pro trochu vody,“ podbízel se Petr, zaujímaje stejné postavení jako jeho sestra. Pozvedl druhou z plastových láhví, které nesl. „Vám jsme, ehm, taky jednu přinesli.“

Vicki přejela pohledem z láhve ke dvojčatům a pak zase k láhvi. Nakonec se ušklíbla a vzala si ji. „Díky.“ Byla studená, a to pomohlo. „A dejte si pohov. Já vás nepokoušu.“ A v tu chvíli jí došlo, že si mysleli, že by mohla.

Což bylo tak absurdní, že se musela smát.

Oba páry uší se zase vztyčily a dvojčatům se zjevně ulevilo. Kdyby se nacházela v srstnaté podobě, pravděpodobně by začala poskakovat, ale jelikož v ní nebyla, jen se zakřenila a napila se vody.

Dominantní a submisivní chování, pomyslela si Vicki a vyprázdnila láhev. Trochu jí to dělalo starosti. Jestli byli všichni dlaci s výjimkou dominantního páru naučeni reagovat na hněv či agresi submisivním chováním, mohlo by to v okolním světě způsobit nemalé problémy.

Když Róza obešla auto ke dveřím řidiče, začali na ni dva svalnatí mladíci poflakující se kolem hotelu Ramada pokřikovat oplzlé návrhy. Róza jen zívla, otočila se k nim zády a nasedla do auta.

Na druhou stranu, pomyslela si Vicki, *se možná není čeho bát.* Hodila prázdnou láhev na zadní sedadlo k Petrovi. „Pojďme se zatím někam najíst, než přijdu s dalším skvělým nápadem."

Na rozdíl od mnoha jiných měst se Londýnu podařilo vyrůst z malého městečka sloužícího potřebám okolních farmářských komunit do slušně velkého města, aniž by přitom ztratil důstojnost. To, co Vicki cestou do centra města viděla, se jí zamlouvalo. Při plánování městského rozvoje byla zachována spousta parků, od několikaakrových pozemků až po maličká hřiště zastrčená v nejneočekávanějších zákoutích. Při rozvoji byly ušetřeny mnohé vzrostlé stromy, a kde to nebylo možné, vysadily se nové. Po větší část cesty je provázel zpěv cikád a celé město vyhlíželo, jako by se tiše a poklidně vyhřívalo na sluníčku.

Vicki, která dávala přednost městům poněkud drsnějšího rázu, měla podezření, že by ji za necelých čtyřiadvacet hodin unudilo k slzám. Ačkoli odmítala přijmout za svůj obecně sdílený postoj všech Torontanů o tom, že se jejich město nachází ve středu vesmíru, nedokázala si představit, že by měla žít nebo pracovat kdekoli jinde.

„Jmenuje se to tam Bobův steakový ráj," řekl Petr, zatímco Róza zabočila na malé a skoro prázdné parkoviště. „Vlastně je na Clarencově ulici, ale kdybychom chtěli nechat auto tam, museli bychom parkovat podélně."

„Což nám moc nejde," dodala Róza a s úlevným povzdechnutím vypnula motor.

Vicki by se naprosto spokojila s rychlým občerstvením – v současné chvíli trvala pouze na tom, aby tam měli klimatizaci – ale dvojčata vehementně prosazovala restauraci, kde „nemají tak mrtvé maso“.

O ulici dále východně od parkoviště se Róza náhle zastavila u malého obchůdku na rohu a vykřikla: „Baseballové samolepky!“

Petr přikývl. „To mu zvedne náladu.“

„To má být tajný kód,“ obrátila se Vicki na nikoho konkrétního, „nebo se mohou přidat i ostatní?“

„Daniel sbírá samolepky baseballových hráčů,“ přeložila jí to Róza. Svraštila obočí. „Nikdo si není úplně jistý proč vlastně, ale je to tak. Když mu přivezeme pár balíčků, vynahradíme mu tím, že nemohl jet s námi.“

„Vy dva běžte napřed.“ Vicki šmátrala v kabelce po klíčích od auta. „Já mám takové to nutkání jít zkontrolovat dveře od auta.“

„Já ty svoje zamkl,“ řekl jí Petr, pak se na chvíli zarazil a dodal, „aspoň myslím.“

„Přesně,“ zabručela Vicki. „A hrozně nerada bych Henrymu říkala, jak jsme si půjčili jeho BMW a ztratili polovinu dílů.“

Róza mávla rukou na prázdnou ulici. „Ale vždyť tu nikdo není.“

„Jsem od přírody podezřívavá. Běžte pro samolepky. Sejdeme se tady.“

K čemu je celá nová legislativa ohledně nedělní otevírací doby, říkal si Mark Williams na zpáteční cestě do uličky, kde nechal džíp, *když tam, kam potřebuji jít, mají pořád zavřeno? Ve skutečně civilizované zemi by se nesnažili omezovat chlapskou svobodu, a… a hele!*

Rychle se schoval za veliký starý javor a s rukou zlehka položenou na jeho kmeni opatrně vykoukl, aby se znovu podíval. Opravdu to *byla* paní „žádné křestní jméno“ Nelsonová. Měl pocit, že ten styl chůze už někde viděl. Jen málo žen si to rázovalo tak agresivním způsobem. Vlastně…

Zamračil se a díval se, jak kontroluje dveře od auta, a uvažoval, co mu na jejím držení těla připadá tak povědomé.

Jezdí v BMW, hm. Takže chudá nebude.

Když se otočila od auta, znovu se schoval. Nechtěl, aby ho viděla. Spousta z jeho nejvýnosnějších podniků začala tak, že se jen díval a držel jazyk za zuby. Když měl pocit, že uběhlo dost času, podíval se znovu.

Kristepane. Ona je policajt.

Ti, kteří nelitovali námahy a vštípili si do paměti určité jemné znaky, se v krátké době stali ve hře „najdi poldu“ hotovými mistry. Mark Williams si tu práci dal už dávno. Kdo je připraven, není překvapen, a nebylo to poprvé, co se mu připravenost vyplatila.

Ale otázkou je, co má společného s vlkodlaky. Možná že starý strejda není zase tak chytrý, jak si myslí. Jestli se s tou rodinou přátelí a je polda…

Když zmizela v postranní uličce na protější straně parkoviště, vyšel zpoza stromu. Nevěděl, jestli má u sebe bouchačku, ale v obrovité kabelce by mohla mít klidně i dělo a nikdo by nic nepoznal. Zatímco se nedbalým krokem loudal přes ulici, horečně přemýšlel. Kdyby se jí podařilo dokázat, že jeho starý strejda střílí sousedům psy, nemusela by se o žádných vlkodlacích vůbec zmiňovat. To strýc Carl by se zmínil. A strýc Carl by putoval do cvokhausu. A jeho šance na pěkný balík by byla ta tam.

Po něčem šla. Borové jehličky, které měla včera na tričku, dokazovaly, že našla strom, a on byl ochoten se vsadit, že malé divadýlko o zbloudilé slečně, které sehrála ve strýcově továrně na kytky, nebylo ničím jiným než záminkou, jak se dostat blíž.

Položil ruku na sluncem rozpálený kov jejího BMW.

Tuhle šanci pustit nehodlám.

Neocení to. Řekne, že se jí do toho motá, že se o sebe dokáže postarat sama, že se nemá chovat jako namyšlený parchant. Mike Celluci odložil elektrický holicí strojek a prohlížel si svůj odraz v zrcadle v koupelně.

Už se rozhodl. Pojede do Londýna. A Vicki Nelsonová si námitky může strčit za klobouk.

Neměl ponětí, do čeho ji Henry Fitzroy zapletl, a popravdě ho to ani nijak zvlášť nezajímalo. Městečko Londýn v Ontariu pravděpodobně nedisponovalo ničím, co by Vicki nezvládla – pokud věděl, jaderné zbraně nemělo. Ovšem Fitzroy sám, to byla jiná.

Když si Celluci přetáhl přes hlavu čistou golfovou košili, znovu si prošel všechno, co o spisovateli historické romantické literatury zjistil. *Romantická literatura, panebože. Copak je to práce pro chlapa?* Pokuty za špatné parkování platil včas, proti pokutě za překročení rychlosti, kterou dostal minulý rok, se neodvolal a v rejstříku neměl žádnou kriminální činnost. Jeho knížky se dobře prodávaly, peníze měl uloženy u Canada Trust, daně platil a charitativní příspěvky podle všeho posílal Červenému kříži.

Moc lidí ho neznalo a noční vrátný v jeho domě si ho jednak vážil, a jednak se ho bál.

To všechno bylo zatím v pořádku, ale spousta papírových záznamů, které moderního člověka provázejí od narození, v životě pana Fitzroye chyběla. Nešlo o důležité věci, to musel Celluci uznat, zatímco si zastrkával spodní okraj košile do kalhot, ale těch malých věcí bylo tolik, že to v něm vzbudilo podezření. Hlouběji už pátrat nemohl, ne, aniž by jeho pramálo etické vyšetřování vyplulo na povrch, ale mohl Vicki předložit jeho výsledky. Bývala policistkou. Bude vědět, co díry ve Fitzroyově minulosti znamenají.

Organizovaný zločin. V Kanadě se s ním policie příliš často nesetkávala, ale vzorec souhlasil.

Celluci se zazubil. Vicki bude požadovat okamžité vysvětlení. Doufal, že bude u toho, až se z toho bude Fitzroy pokoušet vykroutit.

2:15. Rodinné povinnosti ho zdrží ve Scarborough přinejmenším do pěti a i pak budou sestry remcat. Pokrčil rameny. Dvě hodiny strávené pojídáním spálených hamburgerů, obklopený hordou vřeštících neteří a synovců, poslouchání švagrů, jak debatují o rostoucí kriminalitě a kritizují policii… Úžasný způsob, jak strávit nedělní odpoledne.

„Dobře, takže pokud se slovo puška v názvu *Klub pušky a prutu* vztahuje ke střelnici a podobným věcem,“ Petr, kterému se konečně

podařilo přesvědčit sestru, že by měl taky dostat možnost si zařídit, opatrně vyjel z parkoviště, „co znamená prut?“

„Nemám nejmenší tušení,“ přiznala Vicki a uhladila si na koleně papír s plánkem. Kapesníček, na němž byl načrtnutý, měl sice na sobě pár mastných skvrn, ale jinak byla mapka poměrně dobře čitelná. „Možná učí muškaření nebo něco takového.“

„Muškaření?“ zopakovala Róza.

„To by chtělo fakt dost malé laso,“ dodal Petr a zahnul na sever.

Příštích pár bloků strávila Vicki popisováním všeho, co věděla o vázání kousků pírek na háčky. Jako vysvětlení to za moc nestálo. A když se jí ptali, ukázalo se, že nemá ponětí ani o tom, proč jsou teoreticky dospělí lidé ochotní stát po stehna v ledové řece a nechat se ožírat od komárů, aby mohli – v případě, že se na ně usměje štěstí – sníst něco, co ani po uvaření moc nevypadá jako jídlo a zírá na ně z talíře způsobem, jakým to dokáže jen ryba. Musela ovšem uznat, že lidé jsou různí.

Přestože Petr řídil stejným puntičkářským způsobem jako Róza, nechal se snadněji rozptýlit – jakákoliv lesklá nebo pohybující se věc dokázala odvést jeho pozornost od silnice.

Takže dlaci opět zapadají do statistických norem, pomyslela si Vicki, šilhajíc do světla skrz čelní sklo, *a je jasně vidět, proč mají pubertální holky míň nehod než pubertální kluci.* „Červená, Petře.“

„Já ji vidím.“

Vicki chvíli trvalo, než si uvědomila, že nezpomalují. „Petře…“

Oči měl vytřeštěné a cenil tesáky. Pravou nohou zoufale dupal po podlaze. „Nebrzdí to.“

„Do prdele!“

A pak vjeli do křižovatky.

Vicki uslyšela skřípění brzd. Svět se zpomalil. Otočila se, uviděla dodávku, byla tak blízko, že mohla přečíst poznávací značku, a věděla, že je před srážkou nezachrání ani samo peklo. Zaječela na Petra, ať dupne na plyn, a auto skočilo vpřed. Okno vyplnila maska chladiče dodávky a pak se s takřka precizní přesností začala tlačit skrz zadní dveře. Ve vzduchu se roztančily střepy rozbitého skla, tříštící sluneční světlo do tisíců ostrých, duhově se třpytících střípků.

Svět se vrátil do normální rychlosti, obě auta se za skřípání mačkaného kovu a brzdících pneumatik točila jedno kolem druhého přes celou křižovatku, dokud BMW nenarazilo do sloupu osvětlení a dodávka se neuvolnila.

Vicki se narovnala. To, že si kryla obličej, jí udrželo brýle tam, kam patřily. S výrazem vděčnosti si je posunula na nose, pak se natáhla a vypnula zapalování. Během prvního náhlého okamžiku ticha bylo jediným zvukem, který slyšela, její vlastní srdce, jehož tlukot jí ale duněl v uších jako bicí souprava. Pak začaly z dálky přicházet další zvuky, pomalu, jako by dříve byly ztlumené a teď je někdo postupně zesiloval, hlasy, klaksony a za nimi sirény. Všechny je ignorovala.

Petr měl hlavu na volantu, podloženou složenýma rukama. Vicki si odepnula bezpečnostní pás a lehce mu stiskla rameno.

„Petře?“

Ze spodní části obličeje mu kapala krev, ale ta, pokud to mohla říct, pocházela z nosu.

„Brzdy,“ vypravil ze sebe bolestně. „Nefungovaly.“

„Já vím.“ Trochu zesílila stisk. Začínal se třást, a třebaže na to měl nárok, třebaže na to měli nárok všichni, teď nebyla vhodná chvíle poddat se hysterii. „Jsi v pořádku?“

Zamrkal, přejel pohledem po celé délce těla a pak zpátky k ní. „Myslím, že jo.“

„Dobře. Odepni si pás a zjisti, jestli můžeš otevřít dveře.“ Její hlas byl slabou ozvěnou tónu, který ráno použila Nadine, ale Petr na něj zareagoval bez otázek. Vicki v duchu vzdala dík za naučené chování, zvedla se na kolena a nahnula se dozadu přes sedadlo, aby zkontrolovala Rózu.

Zadní dveře se sice prohnuly, ale v zásadě náraz vydržely. Jejich vnitřní kryt a pokroucené části zavíracího mechanismu byly rozesety po třech čtvrtinách plochy sedadla, které bylo nyní prohnuto v podivném úhlu vzhůru. Zadní okno vyletělo ven. Boční okno dovnitř. Většina skla se roztříštila na miliony maličkých kousků, ale tu a tam byly vidět rozměrné střepy zabodnuté do čalounění.

Jedna trojhranná čepel, asi dvacet centimetrů dlouhá, trčela zaražená hluboko do krytu dveří těsně nad Rózou, schoulenou do

pozice nenarozeného plodu. V jejích světlých vlasech se jako padlý sníh třpytilo sklo a ruce i nohy měla pokryté spoustou povrchových řezných ran.

Vicki se natáhla a vytrhla skleněnou dýku ven. BMW model 1976 nemělo bezpečnostní skla s plastovou úpravou.

„Rózo?“

Pomalu se narovnala. „Už je po všem?“

„Je po všem.“

„Jsem naživu?“

„Jsi naživu.“ Ačkoli by nebyla, kdyby seděla na druhé straně auta.

„Petr…“

„Je v pořádku.“

„Chci výt.“

„Později,“ slíbila Vicki. „Teď odemkni dveře, aby je Petr mohl otevřít.“

Zatímco Petr pomáhal vzadu sestře, přelezla Vicki přes řadicí páku a vyklopýtala ze dveří. Za sebou táhla kabelku, a jakmile se dostala ven a hodila si ji přes rameno, ucítila, jak jí její dobře známá váha dodává v panujícím zmatku jistotu. Kolem se shromáždil malý dav a zastavovala další auta. Jedno z nich, jak si s potěšením uvědomila, patřilo londýnské policii a podle zvuku sirén bylo jasné, že se blíží další.

Když viděla, že se dvojčata utěšují navzájem a jsou v podstatě nezraněná, obešla Vicki auto, aby zkontrolovala řidiče dodávky. Po tváři se mu řinula krev z řezné rány nad levým okem a na pravé straně krku měl výraznou spáleninu od zaříznutého bezpečnostního pásu.

„Kristepane, ženská,“ zasténal, když se zastavila vedle něj. „Koukejte na můj vůz.“ I když masivní nárazník větší část energie absorboval, zarazilo to masku hluboko do chladiče. „Vždyť jsem na tom neměl najeto ani padesát kiláků. To si mě žena pěkně podá.“ Sáhl dolů a jemně se dotkl jediného celého světlometu. „Quartz-halogen. Devětasedmdesát doláčů za jeden.“

„Jsou tady všichni v pořádku?“

Vicki věděla, co uvidí, ještě než se otočila. Sama používala přesně tentýž tón až příliš často. Důstojník londýnské policie byl starší muž, šedovlasý, s předpisovým knírem a předpisově neutrálním výrazem v obličeji. Jeho mladší parťák byl u dvojčat a dva uniformovaní z druhého vozu se zatím starali o řízení dopravy a dohlížení na dav. Slyšel, jak Petr začíná blábolit něco o nefunkčních brzdách, a rozhodla se nechat ho teď být. Trocha hysterie jen pomůže policii přesvědčit o tom, že mluví pravdu. Příliš klidní lidé byli často vnímáni, jako by měli co skrývat.

„Pokud můžu soudit," řekla, „jsme všichni v pořádku."

Povytáhl obočí. „A vy jste?"

„Promiňte. Vicki Nelsonová. Pracovala jsem jako detektiv u torontské Metropolitní policie, než mě zradily oči." Už to dokonce mohla říct, aniž by to zabolelo. Možná byla v šoku. „Já jela v tom BMW." Vytáhla doklady a podala mu je.

„To vy jste řídila?"

„Ne. Řídil Petr."

„Je to vaše auto?"

„Ne, patří příteli. Na dnešek nám ho půjčil. Když se Petr snažil zastavit na semaforu, vypověděly nám brzdy. Nemohli jsme zastavit." Mávla rukou na dodávku. „Neměl šanci se nám vyhnout."

„Vletěli přímo přede mě," potvrdil řidič dodávky a setřel si krev ze tváře. „Neměl jsem najeto ani padesát kiláků. Budu muset nechat přetřít celý předek." Zhluboka si povzdechl, až se mu vzedmulo břicho. „Žena si mě podá."

„Předtím fungovaly?"

„O kus dál jsme zastavili bez sebemenších…" Svět ujel trochu do strany. „…potíží."

„Myslím, že byste si měla raději sednout." Důstojník ji přidržel rukou za loket.

„Jsem v pořádku," protestovala Vicki.

Lehce se pousmál. „Máte na spánku fialovou bouli jako husí vejce. Dovolil bych si tvrdit, že tak úplně v pořádku nejste."

Zlehka se dotkla spánku a zpod prstů jí do hlavy vystřelily bílé hvězdičky. A najednou to bolelo. Hodně. Bolelo ji celé tělo. A vůbec si nepamatovala, kdy a jak k tomu došlo. „Na tohle už začínám být

moc stará,“ zamumlala a nechala důstojníka, aby ji odvedl ke kraji silnice.

„Mně to vykládejte.“ Jemně ji posadil na obrubník. „Jen se tady na chvíli posaďte. Řekneme lidem ze sanitky, aby vás prohlédli.“

Všechno se zdálo být o deset centimetrů posunuté oproti tomu, kde to mělo být. „Myslím,“ řekla pomalu, „že to možná nebude špatný nápad. Papíry od auta, pojištění a všechno ostatní je v přihrádce v palubní desce.“

Přikývl a zamířil k autu. Vicki přestala na chvíli sledovat, co se kolem ní děje.

Když saniťáci navrhli, aby jela do nemocnice, ani se moc nebránila, jen vytáhla z útrob kabelky telefonní číslo na doktora Dixona, požádala je, aby mu okamžitě zavolali, a trvala na tom, že Róza a Petr pojedou s ní. Policisté, kteří si brzy všimli příbuzenské podoby obou dvojčat s jedním z jejich kolegů, zamítli protesty zdravotníků a pomohli všem třem nastoupit do sanitky.

„Z ničeho vás neobviňujeme,“ řekl starší důstojník a podal jí vizitku řidiče odtahové služby, „ale ty brzdy necháme prověřit u mechanika. Tohle je servis, kam to auto odveze.“

Vicki opatrně přikývla a uložila si vizitku do kabelky.

Když sanitka odjela, prohlédl si řidič odtahovky vrak BMW a zavrtěl hlavou. „Ještě že neseděli v ničem tuzemském.“

„Hrome. Hrome!“

Hrom věnoval Mrak ještě jedno důkladné olíznutí a vzhlédl k doktoru Dixonovi. „Běž do kuchyně a dones mi prosím sklenici vody.“ Vicki se chystala zvednout ze židle, ale starý pán ji zarazil pohybem ruky. „Ne, chci, aby šel Hrom. Nech ji pořádně odtéct, ať je studená. Jestli najdeš v mrazáku led, dej ho tam taky.“

Na dřevěné podlaze zaškrábaly drápy a Hrom odešel z místnosti. Bylo je slyšet škrábat ještě v chodbě a pak utichly. Vicki přepokládala, že se proměnil. Mrak, jejíž srst se po Hromově lízání ježila v mokrých štětinách, se krátce otřásla, pak si položila hlavu na přední tlapy a zavřela oči.

Doktor Dixon si povzdechl. „Už se to blíží," řekl tiše Vicki, „a dvojče to začíná cítit."

Vicki se zamračila. „Co se blíží?"

„První hárání. Mám za to, že ho pošlou pryč, jakmile se problém vyřeší. Já jen doufám, že už nebude příliš pozdě."

„Příliš pozdě?" zopakovala Vicki a vzpomněla si, jak o prvním hárání Mrak mluvila v sobotu ráno Nadine.

„Obvykle k tomu dochází koncem září nebo začátkem října, aby se v případě otěhotnění dítě či děti narodily začátkem léta a matka tak měla dostatek potravy v prvních měsících těhotenství i po porodu." Zasmál se. „Dlaci se sice rodí bez zubů, ale ty jim vyrostou proklatě rychle. Tohle všechno mělo samozřejmě větší význam, dokud žili jen z toho, co si nalovili, ale základní biologická pravidla stále platí. Díkybohu za to, že proměny dítěte jsou během prvních pár let života vázány na proměny matky."

Vicki položila ruku na starcovu paži. V nemocnici vyloučili, že by utrpěla jakékoli jiné zranění kromě ošklivé boule na hlavě, ale hlava ji bolela a věděla, že jí něco uniká. „Doktore Dixone, o čem to sakra mluvíte?"

„Cože?" Otočil se, podíval se na ni a zavrtěl hlavou. „Omlouvám se. Jsem už starý a zapomínám, že vy dlaky znáte teprve krátce." Jeho hlas získal mentorský tón, pomalý a precizní. „Mrak brzy dosáhne pohlavní dospělosti. Mění se jí pach. Hrom na to reaguje. Nevšimla jste si, jak ji olizoval?"

„Myslela jsem, že ji uklidňuje a čistí rány."

„To také ano, částečně, ale mně se vůbec nelíbilo, jaký to začíná nabírat směr. To proto jsem ho poslal do kuchyně."

„Ale vždyť je to její bratr," namítla Vicki.

„Právě proto ho rodina pošle pryč. Pro dvojčata to bývá těžké. Během prvního hárání je jednoduše nesmíte nechat spolu, zranil by se ve snaze dostat se k ní. Až bude starší, bude schopen svou reakci ovládat, ale teď je to pro oba poprvé…" Doktor nechal hlas vyznít do ztracena a zavrtěl hlavou.

Odmlčel se, protože se do místnosti vrátil Petr.

„Vám jsem taky donesl trochu vody," řekl a podal Vicki druhou sklenici, kterou nesl.

Poděkovala mu. Potřebovala se napít. Voda bude muset stačit. Pozorně se dívala, když sebou už opět jako Hrom plácl na zem, položil si čenich přes Mračin hřbet a podle všeho okamžitě usnul. Jí to všechno připadalo dokonale nevinné. Hodila pohledem po doktoru Dixonovi. Ten se zneklidněně netvářil, takže tohle z rámce přijatelného chování evidentně nevybočovalo.

Celá poklidná scéna rázně skončila o chvíli později, kdy venku práskly dveře od auta a oba dlaci vyskočili a hnali se za vzrušeného štěkání ke dveřím.

„Jejich otec," vysvětlil doktor Dixon. „Zavolal jsem mu, když jsme odcházeli z nemocnice. Předtím nemělo smysl dělat mu starosti a teď vás může odvézt zpátky na farmu."

„Vědí, že k tomu dojde?" otázala se Vicki. „Že ho pošlou pryč?"

Doktor Dixon se chvíli tvářil zmateně. „Kdo? Aha. Mrak a Hrom? Róza a Petr?" Když přikývla, povzdechl si. „Na intelektuální rovině vědí, že se takové věci dějí, ale i když jsou to dlaci, jsou to taky puberťáci a nevěří, že se to stane i jim." Zavrtěl hlavou. „Puberťáci. Já už bych tím nechtěl procházet ani za nic."

Vicki se natáhla a přiťukla si s ním. „Amen," řekla. „Amen."

Mike Celluci zamračeně přehmatával prsty po volantu. Odešel od sestry později, než měl v plánu, a cítil, že měl štěstí, že se mu to vůbec podařilo. Nikdo ho nevaroval, že se tohohle „malého rodinného grilování" zúčastní i teta Marie – věděli, že by odmítl přijít.

No, snad jsi nečekal, že bábi přijede sama, Miku. Chci říct, vždyť té ženské je už třiaosmdesát.

Kdyby se zmínili, že přijede bábi, zajel by ji vyzvednout sám. Výlet do čtvrti kolem křižovatky ulic Dufferinská a St. Clair vítězil atraktivností nad představou odpoledne stráveného ve společnosti tety Marie na celé čáře. I když se snažil, nebylo možné se jí vyhýbat celé dlouhé odpoledne, a nakonec přece jen musel přetrpět litanii, kterou od ní slýchal při každém setkání prakticky už od puberty.

Kdy se budeš ženit, Michele? Nezapomínej, že jsi poslední z Celluciů, Michele. Říkala jsem tvému otci, svému bratrovi, ať

odpočívá v pokoji, že muž potřebuje syny, aby nesli dál jeho jméno, ale on neposlouchal. Dcery, tři dcery měl. Kdy se budeš ženit, Michele?

Dnes odpoledne se mu podařilo udržet temperament na uzdě, ale jen tak tak. Kdyby se do toho nevložila babička…

„A poslední věc, kterou teď potřebuju, je zatracená zácpa na čtyři nula jedničce.“ Majáček a sirénu měl v přihrádce. Nutkání hodit je na střechu, vyrazit vpřed a objet provoz nedělního večera po odstavném pruhu bylo takřka nezvladatelné.

Chtěl být v Londýně před setměním, ale věděl, že to nestihne. Jestli provoz nepoleví, pochyboval, že tam bude před jedenáctou. S časem žádný problém nebyl, vzal si tři dny volna, ale chtěl uhodit na Vicki ještě dnes večer.

Zavolal Davu Grahamovi, aby mu dal vědět, kam má namířeno, a nakonec práskl se sluchátkem, když slyšel, jak se jeho parťák rozchechtal.

„Prý žárlivec,“ zavrčel a mžoural do zapadajícího slunce. To nebyla legrace. Musel Vicki říct, s jakým člověkem se zapletla. Udělal by to pro každého přítele.

Náhle se zašklebil. Možná by měl tetě Marii představit Vicki. Stará paní by ani nevěděla, odkud to přišlo.

„Proč jsi tak nervózní?“

Vicki vyskočila, prudce se otočila a zpražila Henryho pohledem. „Tohle mi *nedělej*!“

„Co ti nemám… dobrý bože, Vicki, co se stalo?“ Natáhl ruku, aby se dotkl fialovozelené boule na jejím spánku, ale zastavil se, když ucukla.

„Došlo k nehodě.“

„Nehodě?“ Rozhlédl se kolem a rozšířily se mu nosní dírky. „Kde jsou všichni?“

„Venku.“ Vicki se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Dohodli jsme se, že bych ti to měla říct já.“ Chtěl to udělat Petr, ale Vicki mu to rozmluvila. Bylo toho na něj na jeden den dost.

Henry se zamračil. Ve Vickiině hlase slyšel podivné spodní proudy, kterým nerozuměl. „Zastřelili někoho dalšího?“

„Ne, to ne.“ Podívala se z okna. Přestože slunce zapadlo, měla obloha stále barvu modrého safíru. „Dlaci se od polí drželi dál, hlídkovali kolem domu a zdá se, že to prozatím funguje. Ne, týká se to něčeho jiného.“

„Týká se to…“ ukázal očima k její bouli a ona přikývla. „…a mě.“

„Dá se to tak říct. Tvému BMW dnes selhaly brzdy. Pak do nás – Petra, Rózy a mě – narazila z boku dodávka. Auto, no, auto to pěkně odneslo.“

„A vy tři? Nebyl nikdo z vás vážně zraněný?“

„Kdyby byl,“ utrhla se na něj Vicki, „měla bych jiné starosti než vyčíslovat škodu na tvém autě.“ Sykla. „Promiň. Blbý den.“

Henry se usmál. „Další,“ položil jí pravou ruku zlehka na tvář a podíval se jí do očí, „otřes mozku?“

„Ne. Petr si rozbil nos a Róza má pár šrámů od rozbitého skla. Měli jsme štěstí.“ Jeho oříškové oči vypadaly ve světle lampy skoro zelené. Cítila jeho ruku na tváři každým nervem v těle, což bylo zvláštní, protože co si pamatovala, její tvář nikdy erotogenní zónou nebyla. Ustoupila a jeho ruka poklesla.

„Měli jste *velké* štěstí,“ souhlasil Henry, přitáhl si židli a posadil se. Nebyl si jistý, jestli Vicki reagovala na jeho hlad – jeho vlastní zranění by se hojila rychleji, kdyby se nasytil – nebo jestli jeho hlad narůstal s její reakcí, ale prozatím obě možnosti ignoroval. „Ale to s brzdami nechápu. Na jaře jsem si nechal udělat kompletní servisní prohlídku a byly v pořádku. Od té doby jsem skoro vůbec nejezdil.“

Vicki se posadila na židli vedle něj. „V servisu měli dnes zavřeno, je přece neděle a tak, takže si s mechanikem promluvím zítra.“ Položila lokty na stůl a zahleděla se mu do tváře. „Bereš to s velkým pochopením. Kdyby někdo zrušil *moje* BMW, byla bych vzteklá.“

„Čtyři sta padesát let ti ukáže majetek z jiné perspektivy,“ objasnil Henry. „Naučíš se nelpět tolik na *věcech.*“

„Případně na lidech?“ otázala se tiše Vicki.

Jeho úsměv se zachvěl. „Ne, to jsem se nikdy nenaučil. Ačkoli se o to tu a tam pokouším.“

Vicki si neuměla představit, že by se musela dívat, jak všichni její blízcí stárnou a umírají, zatímco ona by žila dál bez nich. Uvažovala, kde na to Henry asi bere sílu. Což jí připomnělo…

„A jak se dnes cítíš *ty*?“ Zatahala zlehka za šátek, na kterém měl zavěšenou levou paži.

„Na stehně modřiny, na hlavě taky, rameno se hojí.“ Bylo to spíš otravné než bolestivé. Zvláště když její krev byla tak blízko.

„Máš ve tváři ten výraz.“

„Jaký výraz?“

„Jako bys něco poslouchal, nebo tak něco.“

Tep jejího srdce. Zvuk její krve pulzující těsně pod kůží. „Radši bych měl jít.“

Vstala s ním.

„Ne, Vicki.“

Právě včas si vzpomněla, že nemá povytahovat obočí. „Ne, Vicki? Henry, ty se potřebuješ nasytit, já se potřebuji uvolnit. Jsem dospělá ženská, a pokud si myslím, že můžu pár doušků svých drahocenných tělesných tekutin obětovat, nemáš co namítat.“

Henry otevřel ústa, zase je zavřel a vzdal to. Hojení spotřebovalo všechny rezervy, které měl, a jeho hlad byl už tak silný, že se mu nedokázal bránit. To si aspoň říkal, když spolu šli do schodů.

„Jak se opovažuješ?! Jak se kurva opovažuješ?!“ Barry Wu si nevzpomínal, že by kdy měl takový vztek. „Ty jeden zatracenej parchante, tys fakt věřil, že bych něco takového udělal?“

Colin se zoufale snažil zachovat klid, ale cítil, že reaguje na Barryho hněv. Dnes večer ho vytáhli z auta na mimořádnou službu, a tak měli první možnost si spolu promluvit až teď. „Kdybys mě poslouchal – říkal jsem, že jsem nevěřil, žes to byl ty!“

Barry práskl dlaní do kapoty Colinova auta. „Ale ani jsi nevěřil, že jsem to neudělal! Musela přijet soukromá detektivka až z Toronta, aby tě přesvědčila!“

„Musíš připustit, že důkazy…“

„Já nemusím připouštět vůbec nic!“ Zlobně odkráčel kus stranou, prudce se obrátil a rázoval zpátky.

„Další věc: jak si kurva dovoluješ dělat mi domovní prohlídku?“

„Cože? To jsem měl jako sedět na prdeli a čekat, až ten maník udeří znovu?“

„Mohl jsi mi to kurva říct!“

„To jsem ti kurva říct *nemohl!*“

„Hej!“

Ani jeden z nich neslyšel auto přijíždět. Oba se současně otočili, rameno na rameno, zaujali obranný postoj a sáhli po zbrani.

Kterou ani jeden z nich u sebe neměl. Celluci povytáhl obočí. *Jaké štěstí pro nás všechny.* „Vy dva byste si mohli najít na řešení sporů jiné místo. Když na sebe dva policejní důstojníci křičí vulgarismy na parkovišti před stanicí, nedělá to na civilisty dobrý dojem.“ Pokud si dobře vzpomínal, jeden seržant kdysi řekl to samé jemu a Vicki.

Ani Barry, ani Colin neplýtvali časem na úvahy, jak mohl ten cizí člověk vědět, že jsou policejní důstojníci, když na sobě neměli uniformu. Byli mladí. Nebyli u sboru dlouho. Ale hloupí nebyli.

„Ne, pane!“ odpověděli jednohlasně a skoro přešli do pozoru, i když ne úplně.

Celluci skryl úsměv. „Někoho hledám. Ženu. Jmenuje se Vicki Nelsonová. Je soukromá vyšetřovatelka z Toronta. Dělá pro nějaké lidi, kteří vlastní ovčí farmu na sever od města. Řekl bych, že tohle dobou se už musela spojit s policií. Když ne z jiného důvodu, tak aspoň kvůli informacím. Můžete mi pomoct?“

Colin přikročil k autu a snažil se pod maskou neutrálního výrazu skrýt znepokojení. „Promiňte, pane, ale proč ji hledáte? Má problémy?“

Jackpot hned na první pokus. Nejspíš přiměla tohohle nebohého chlapce, aby se pro ni vloupal do policejních záznamů. „Jsem její přítel. Mám informace o muži, se kterým cestuje.“

„O Henrym?“ Obavy vyšly na povrch. Informace o Henrym mohly představovat problém.

Barryho tón znepokojil, ale přikročil blíž, připraven pro případ, že by ho Colin potřeboval.

„Vy ho *znáte*?“

„Jo, to teda znám.“ Barryho změna v Colinově hlase trochu překvapila, a ještě více ho překvapilo, když pokračoval: „Já jsem Colin Heerkens. Henry a Vicki jsou na farmě patřící naší rodině.“ A hned mu poskytl podrobný popis cesty. Co Barryho znervózňovalo nejvíc, byl pobavený podtón v Colinově celkovém přístupu.

Jakmile auto odjelo, Colin se hlučně rozesmál a plácl Barryho po zádech. „Pojď,“ otevřel prudce dveře od auta a vlezl dovnitř, „o tohle určitě nechceš přijít!“

„Přijít o co?“

„Co se bude dít, až dorazí na farmu.“

„A co se bude dít?“

Colin obrátil oči v sloup. „Kristepane, Barry, já vím, že tvůj nos za moc nestojí, ale nevěřím, že jsi vůbec nic necítil. Ten chlápek byl prakticky zelený žárlivostí.“ Natáhl se a otevřel dveře na straně spolujezdce. „Kdyby ses naučil číst nonverbální signály, byl by z tebe lepší policajt.“

„Jo?“ Barry se vyhoupl do auta. „Kdybych chtěl sloužit u psí jednotky, tak bych se tam přihlásil.“ Uvelebil se na měkkém sedadle a zapnul si bezpečnostní pás. „Pořád bych rád věděl, co se bude dít, až se dostane na farmu.“

„To opravdu netuším.“ Colin se na něj zazubil a vyjel na ulici. „Ale rozhodně to bude zajímavé.“

„Ty si myslíš, že je to docela pěkná sranda, že?“

„My si myslíme, že pěkně srandovní je většina lidí. K popukání.“

„Ovcomile.“

„Žluťáku.“

„Víš, Coline, tvůj strýc pravděpodobně nebude nadšený, že jsi toho chlapíka poslal na farmu.“ Barry zabubnoval prsty na palubní desku a pohlédl na parťáka. „Chci říct, ty a tobě podobní nejste moc společenští ani normálně, a za těchto okolností…“

Colin se zamračil. „Víš co, máš pravdu. Řekl bych, že jsem v té situaci reagoval na jeho pach. Strejda Stuart mi skočí po krku.“ Zhluboka se nadechl skrz zuby. „Asi jsem moc nepřemýšlel.“

„To je tvoje nejslabší stránka.“ Kvůli které tě nikdy nepovýší, zůstaneš na ulici a věčně v uniformě. Barry pochyboval, že to Colin

dotáhne výš než na komisaře, a občas si říkal, jak to dlak asi zvládne, až povýší jeho.

„Barry, já ti to *vážně* chtěl říct.“

„Já vím. Zapomeň na to.“ A věděl, že Colin zapomene. Dlaci žili hodně přítomností. Jemu to bude trvat trochu déle.

Deset

To je směšné. Je 11:30. Vicki už nejspíš spí. Celluci seděl v autě a hleděl na temnou siluetu farmářské usedlosti. *Nebo je přinejmenším v posteli.* Rozhodl se myšlenku dále nerozvádět. *V kuchyni se svítí. Někdo je vzhůru. Alespoň bych se mohl ujistit, že je to ten pravý…* „Kristepane!“

Bílá hlava hledící do okénka na straně řidiče patřila největšímu psovi, jakého kdy v životě viděl. Zdálo se, že je zčásti vlčák, a zčásti malamut, a kdyby nevěděl, že je to nesmysl, byl by přísahal, že zčásti i vlk. Nevypadal, že by byl rozzuřený, jen zvědavý, a jeho oči… Nemohl se rozhodnout, jestli jsou jeho oči opravdu tak zvláštní, jak si myslel, nebo jestli je nějak nezkresluje sklo, tak otevřel okno natolik, aby se do něj vešla hlava, ale už ne ramena, a prst nechal na tlačítku pro případ, že by se na něj potvora vrhla.

Dovnitř, přes hranu okénka, nestrčilo zvíře ani vous, ale jeho vlhký černý čenich se několikrát zachvěl, jak z auta unikl do noci chladný vzduch.

Opravdu měl zvláštní oči, nebylo to jen sklem. Celluci si nebyl úplně jistý, v čem spočívá rozdíl, ale ještě nikdy neviděl psa žádné rasy, jehož oči by se tolik podobaly lidským.

Náhle se veliký pes otočil a se štěkotem uháněl k domu a jeho bílé tělo se na černém pozadí noci lesklo jako negativ.

Celluci si uvědomil, že rozhodnutí právě padlo i bez něj a vypnul motor. Byl ohlášený. Teď už mohl klidně vejít dovnitř.

„Vicki. No tak, Vicki. Probuď se.“

Vicki se snažila ignorovat jak hlas, tak ruku, která jí jemně lomcovala ramenem, ale její tělo ji navzdory veškeré snaze zradilo a začalo se probírat ze spánku. Nakonec to vzdala, zamumlala něco sprostého a sáhla po brýlích. Studené prsty ji uchopily za zápěstí a pomohly jí hledat. Vůbec se nenamáhala s otevíráním očí, dokud neměla brýle na svém místě – proč taky, stejně by nic neviděla.

V matném světle dopadajícím z chodby nezřetelně rozeznávala tmavší siluetu muže. Musel to být Henry, nejen proto, že to byl jediný dospělý muž v domě, který měl ve zvyku chodit oblečený. Prozradila ho také nízká teplota doteku.

„Henry, lichotíš mi, ale jsem úplně mrtvá. Zmiz.“

V jeho odpovědi byl slyšet úsměv. „Příště budu schopen odvést větší kus práce. Ale proto jsem tě nevzbudil. Máme společnost a myslím, že bys měla radši vstát.“

„Kolik je hodin?“

„11:33.“

Vicki digitální čas nesnášela, jen závodní koně a obhájci u soudu potřebovali mít čas života změřený na sekundy. „Právě jsem usnula. Nemohlo by to počkat do rána?“

„Myslím, že ne.“

„Tak dobře.“ Povzdechla si a vytáhla nohy zpod deky. „Kdo je to?“

„Detektiv-seržant Michael Celluci.“

„Řekni to ještě jednou!“

„Detek…“

„Já tě slyšela hned napoprvé. Zavři dveře a rozsviť.“

Udělal, co po něm chtěla, a zakryl si oči před náhlým prudkým světlem.

Šaty, které měla na sobě odpoledne, musely stačit. Celluci už ji viděl vypadat hůř. „Jsi si jistý?“

„Naprosto. Mrak auto zkontrolovala hned, jak přijelo. Řekla, že cítí pistoli, tak jsem to rychle omrkl. Je to Michael Celluci. Vzhledem k okolnostem, za jakých jsme se seznámili, na něho jen tak nezapomenu.“

Vicki na setkání Henryho a Celluciho moc vzpomínek neměla, ale vzhledem k tomu, že byla v tu chvíli vyčerpaná, krvácela a byla na nejlepší cestě stát se obětí pro démona, nebylo na tom nic překvapivého. „Co *ten* tady k čertu dělá?“

„Nevím.“ Henry se opřel o zeď, počkal, až si natáhne přes hlavu tričko, a pak pokračoval. „Ale myslel jsem, že bys u toho možná chtěla být, až to zjistíme.“

„Možná?“ Nazula si nohy do sandálů, a než aby hledala kartáč, prohrábla si vlasy prsty. „Jeho vysvětlení bych si nenechala ujít za žádné peníze, a jestli se nestalo něco fakt vážného, co bych *musela* vědět okamžitě – a ať se propadnu, jestli vím, co by to mohlo být – budu mu k tomu taky chtít říct pár slov.“

Protože Henry rozhodně zamýšlel žít dalších čtyři sta padesát let, nechal si první odpověď, která mu přišla na jazyk, pro sebe.

„Detektiv-seržant Michael Celluci, madam. Je tady Vicki Nelsonová?“

„Ano, je tady. Henry ji šel vzbudit.“

„To není nutné.“ Henry ho musel vidět přicházet k domu a poznat ho. *Jestli je to opravdu tak, má oči jako sova. Já neviděl ani vlastní nataženou ruku, je zamračeno.* „Je pozdě. Můžu se vrátit zítra, když vím, že jsem tu správně.“

„Nesmysl.“ Žena mu ustoupila z cesty a pokynula do kuchyně.

„Jedete sem až z Toronta, tak to už tu chvíli počkejte. Hned bude dole.“

Jestli ji šli vzbudit, opravdu neměl na vybranou. Jediné, co bylo horší než nechat Vicki vytáhnout z postele, bylo nechat ji vytáhnout z postele a pak bez vysvětlení odejít. Zastrčil odznak a průkaz zpátky do kapsy a následoval ženu do kuchyně, přičemž nespouštěl z očí obrovitého bílého psa, který jej sledoval z protější strany místnosti. *To je směšné. Jedna noc navíc nic nezmění.* A rozhodně nebude mít radost z toho, že ji vzbudil.

Přišel ještě červený pes a posadil se vede bílého. Nevypadal moc šťastně, že ho vidí. Taky vypadal ještě větší, čemuž bylo vzhledem k

velikosti prvního těžké uvěřit. Trochu se zavrtěl na židli. „Co, ehm, co je to za psy?“

„Pocházejí z nějakého obskurního evropského loveckého plemene. Nejspíš jste o něm nikdy neslyšel.“

„Něco jako vlčák?“

„Něco takového, ano.“ Přitáhla si židli, posadila se a upřela na něj podivně pronikavý pohled. „Jmenuji se Nadine Heerkensová-Wellsová a tuhle farmu vedeme s manželem. Vicki pro nás v současné době pracuje. Je tu něco, co bych měla vědět, detektive?“

„Ne, madam. Vás se to netýká.“ Popravdě měl problémy vyrovnat se se skutečností, že by tato žena a muž, za kterého Henryho Fitzroye považoval, mohli být přátelé. I když byla po fyzické stránce velmi atraktivní, s rovnými vlasy a takřka exotickými rysy, z okolního prostředí vyplývalo, že je chudá jako kostelní myš. Její zmačkané šaty bez rukávů vypadaly, že je právě zvedla z podlahy a hodila na sebe. *A kolem se válí tolik oblečení, že by se do něj mohlo obléct půl tuctu lidí. Tedy za předpokladu, že jim na eleganci moc nesejde.* Žádný kus nábytku nevypadal, že by byl méně než deset let starý, v každém koutě se povalovaly chomáče chlupů a celá kuchyně působila ošuntělým dojmem, který naznačoval, že peněz nemají právě nazbyt.

Samozřejmě, veškeré peníze, co ušetřili, mohli klidně utratit za krmení pro psy.

Uslyšel na schodech kroky, vstal ze židle a otočil se ke dveřím vedoucím na chodbu.

„Tak dobře, Celluci. Co se děje?“ Vicki se zastavila sotva na šířku dlaně od jeho hrudníku a upřeně se mu zadívala do obličeje. „Doufám, že někdo umírá…“ Tón jejího hlasu dodával: …*protože jestli ne, tak bude.*

„Co se ti sakra stalo s hlavou?“

„S čím? Jo, tohle. Měla jsem odpoledne autonehodu. Myslím, že jsem se uhodila o palubní desku.“ Zabubnovala prsty ve vzduchu nad fialovozeleným otokem. „V nemocnici mi řekli, že je to jen boule. Vypadá hrozivě, ale skutečné zranění to není.“ Zúžila panenky a při tom pohybu jí brýle sjely dolů. „Jsi na řadě.“

Henry, stojící mezi dveřmi do kuchyně, skryl úsměv. Vicki si zjevně myslela, že Celluci má právo o nehodě vědět. Když mu o ní říkala, ztratil její postoj i hlas vyzývavý charakter. Jakmile skončila, byl zpátky. Celluci zhluboka nabral vzduch do plic a pomalu vydechl.

„Můžeme si promluvit v soukromí?“

„V soukromí?“

Letmo jí pohlédl přes rameno na Henryho. „Jo. V soukromí. To jako, že bych s tebou chtěl mluvit o samotě.“

Vicki se zamračila. Tenhle výraz už viděla. Přeloženo do zdvořilého jazyka znamenal, že se chystá někoho zatknout. Proč by se měl tak dívat na Henryho… „Půjdeme do tvého auta.“

„Já myslel, že potmě nevidíš.“

„Vím, jak vypadáš.“ Popadla ho za loket a táhla ho ke dveřím, a než odešli, řekla všem v místnosti: „Dlouho se nezdržím.“

V okamžiku, kdy se ocitli mimo dům, se Petr protáhl a řekl:

„Zajímalo by mě, proč nechtěla použít obývák.“

Henry se zazubil. „Kde bys slyšel každé jejich slovo?“

„No…“

„Vicki má poměrně slušnou představu o tom, jak dobře dlaci slyší.“ Přistoupil k oknu a zahleděl se přes trávník k Celluciho vozu. „A *ví*, jak dobře slyším já.“

„Takže?“

Poklepal prsty na volant. Kde jen začít? „Jde o tvého přítele, pana Fitzroye.“

Vicki si odfrkla. „Nepovídej.“

„Trochu jsem se šťoural v jeho biografických údajích…“

„*Co žes udělal?*“

Ignoroval její přerušení a pokračoval: „…a narazil jsem na pár nesrovnalostí, o kterých bys, myslím, měla vědět.“

„Předpokládám, že jsi měl pro tohle zneužití policejní pravomoci *důvod!*“ Napětí v čelisti jí tlačilo na spánek, vyostřovalo bolest a šířilo ji po celé lebce, ale Vicki neměla odvahu povolit. Jestli Celluci

objevil Henryho tajemství, musela o tom vědět. Nemohla si dovolit ztratit se v zuřivé hádce. *Později.*

Celluci slyšel v jejím hlase potlačený zlobný tón a viděl, jak se v bledém oválu její tváře semkly rty. Neměl tušení, proč se snaží ovládnout temperament, věděl však, že to dlouho nevydrží, takže by měl čas, který má, radši využít.

„Ten důvod, Celluci."

„Myslíš, že to, k čemu došlo na jaře, jako důvod nestačí?"

„Ne. Jestli jsi začal pátrat až teď, nestačí."

„Co tě vede k představě, že jsem začal až teď?"

Všiml si, jak jí přes rty přelétl lehký úsměv. Nevypadal ani trochu přátelsky.

„Jedeš sem až z Toronta, vpadneš do cizího domu o půl dvanácté v noci, necháš mě vytrhnout ze spánku a vyvléct z postele, a ještě chceš, abych věřila, že jde o informaci, kterou máš už měsíce? Kápni božskou, Celluci, důkazy svědčí proti tobě."

„Podívej," otočil se k ní, „tvůj přítel není to, za co ho máš."

„Za co ho mám?" To neznělo dobře.

„To já nevím." Celluci zvedl ruce k nebesům. „K čertu, jasně že vím. Myslíš si, že je to exotický týpek z červené knihovny, který tě bude zvát na večeře u vína a nabídne ti romantické noci ve světle měsíce…"

Vicki cítila, jak jí poklesla čelist.

„…ale v jeho minulosti jsou takové díry, že by jimi projel náklaďák. Všechno ukazuje k jedinému závěru. Určitě je hluboce zapletený do organizovaného zločinu."

„Do organizovaného zločinu?" Její hlas byl plochý a bez sebemenšího zabarvení.

„To je jediné řešení, které odpovídá všem skutečnostem."

Vyprskla. Jednoduše si nedokázala pomoci. Už to prostě nedokázala déle zadržovat.

Celluci se naklonil dopředu a snažil se číst v jejím výrazu tváře. Až překoná počáteční šok, bude chtít slyšet, co vypátral.

Vicki se podařilo zopakovat slova *organizovaný zločin*, než se přestala ovládat.

Díval se, jak se směje, a uvažoval, jestli by ji neměl praštit. Vždycky se mohl vymluvit na hysterický záchvat.

Nakonec se jí podařilo získat sebekontrolu.

„Jsi připravená poslouchat?“ otázal se skrz zaťaté zuby.

Vicki zavrtěla hlavou, natáhla ruku, shrnula mu z čela dlouhou loknu černých vlasů – na to, aby věděla, že tam je, ji vidět nepotřebovala. „Když ponechám pro tento okamžik tvé důvody stranou, víc už se mýlit nemůžeš. Věř mi, Miku, Henry Fitzroy do organizovaného zločinu zapletený není. Na žádné úrovni a do žádného druhu.“

„Ty s ním spíš, viď?“

Tolik k jeho důvodům. Pod otázkou a skrze ni rezonovalo *jsi moje*. Bohužel nemohla jeho zastaralý způsob uvažování konfrontovat hned, představoval pro Henryho příliš velké potenciální nebezpečí. „Co to s tím má společného?“

„Že nebudeš ochotná věřit…“

„Blbost! Jsem dokonale ochotná věřit, že jsi šovinistický, majetnický hajzl, a spím s tebou taky.“ Tak to bychom měli dobré úmysly.

Neměl v úmyslu křičet tak hlasitě, ale jeho hlas prakticky zaburácel v těsném prostoru auta ozvěnou. „Vicki, já ti povídám, že mimo jakoukoli pochybnost nemá Henry Fitzroy… Co to k čertu bylo?“

„Co bylo co?“ Vicki mžourala skrz okno, tmou ale proniknout nedokázala. Posunula si brýle na nose. Nepomohlo to.

„Něco proběhlo kolem. Mohl to být jeden z velkých psů. Vypadal, že je možná zraněný.“

„Do prdele!“ Než stačila doznít poslední slabika, byla venku z auta a na půli cesty k domu. Okolo ní panovala absolutní tma, až na matný čtverec světla, který představoval kuchyňské okno. *Je to velký dům. Jak bych ho mohla minout?* Pak si vzpomněla, jak ji Henry první noc varoval, že se pěšina stáčí. Příliš pozdě. Zakopla, upadla a zabořila ruce do kypré půdy zahrady.

„Pojď.“ Celluci ji zvedl na nohy a pevně ji držel za ruku. „Jestli je to tak důležité, budu tvýma očima.“

Společně vběhli do kuchyňských dveří – právě včas, aby viděli, jak mohutné červenohnědé tělo kleslo na podlahu a po srsti na hrudi se mu rozlévá tmavší rudá skvrna věštící smrt.

„Na Hroma je moc velký," vydechla Vicki a snažila se vyškubnout z Celluciho sevření. „To musí být…"

A pak se veškeré pochybnosti rozptýlily, protože obrysy těla trochu zmatněly a pak už krev tryskala z ošklivé rány táhnoucí se přes pravou stranu Donaldových žeber.

Vicki a Nadine klesly vedle zraněného dlaka zhruba v tom samém okamžiku. Nadine, která předtím popadla z kredence lékárničku, zkušeně tiskla k sobě roztrhnuté okraje tkáně a převazovala je.

„Většinu felčařiny si děláme sami," řeka v odpověď na Vickiinu nevyslovenou otázku.

Vzato kolem a kolem to dávalo smysl. Přítomnost doktora Dixona neznamenala mnoho ve srovnání s dějinami, kdy lékaře neměli. „Nevypadá to na střelnou ránu." Společně převázali obvaz Donaldovi kolem krku. „Vypadá to, jako by ho zasáhl letící kus kamene."

Nadine si odfrkla. „To je útěcha."

„Myslela jsem," zabručela Vicki, zatímco držela váhu Donaldova těla, aby ho Nadine mohla obvázat, „že jste všichni souhlasili, že se budete od polí držet dál."

„Není snadné překonat teritoriální pudy."

„Ustát kulku ráže .30 taky není snadné."

„O čem to vy dvě k čertu *mluvíte*?" Celluci udělal krok dopředu. „Co se to tu *k čertu* děje?"

„Později, Miku. Myslím, že bude muset do nemocnice."

„Myslím, že máte pravdu. Mraku!"

K Cellucimu úžasu velký bílý pes vyběhl z místnosti. „Co asi udělá? Zavolá 911?"

„Ano," odsekla Vicki a posunula si hřbetem zkrvavené ruky brýle na nose.

Henry vyrazil přes kuchyň. Někdo si bude muset vzít na starost Michaela Celluciho, a i když po tom nijak netoužil, zdálo se, že to bude muset být on. *Není důvod k obavám, detektive, jsou to jen*

vlkodlaci. Násilí bude bezpečnější řešení než vysvětlování, vyvleče ho ven a bude se mu hrabat v mysli tak dlouho, až si nebude vůbec jistý, co vlastně viděl.

Bohužel, než se stačil Henry dostat přes čtyři metry, které ho od Celluciho dělily, situace se znovu změnila.

Stuart, který uviděl na konci ulice parkovat cizí auto, popadl v kůlně kalhoty a proměnil se, než vešel do domu. Při neplánované konfrontaci mohly často hrát hlavní roli hlas a pár rukou, ale teď si přál, aby si ponechal zuby a drápy. Příslušník jeho smečky ležel na zemi a pach krve byl tak silný, že ho nutil cenit zuby.

„Co se děje?“ zavrčel.

„Trefili Donalda. Vicki si myslí, že to byla odražená kulka. Sanitka už je na cestě,“ vychrlila ze sebe Nadine, aniž vzhlédla.

„Proměnil se?“

„Když upadl do bezvědomí.“

Stuart se otočil tváří v tváří cizinci, uši těsně přitisknuté k hlavě. „A tenhle to viděl?“

„Jo, *tenhle to viděl*.“ Celluci vysunul bradu v nebezpečném úhlu. „A chci vysvětlení toho, co jsem viděl – a chci je hned.“

„Jen klid, detektive.“ Henry viděl, že Stuart balancuje na hraně a čelí Celluciho agresi stejně, jako by čelil výzvě dominantního samce vlastní rasy.

„Nepleťte se do toho, Fitzroyi!“ Celluci sevřel ruce v pěst a střetl se pohledem s mužem ve dveřích. Už toho bylo pro dnešek dost. Psi se *neproměňují* v lidi. „Chci odpovědi *hned*.“

Vrčení vyjadřovalo varování a cosi v Celluciho zadním mozku mu porozumělo. Jenže Celluci ho neposlouchal. „No? Já čekám!“

Nemusel čekat dlouho. Jeho otřesené vidění světa upadlo a roztříštilo se na tisíc kusů, když muž strčil palce za lem šortek, ty sklouzly na podlahu a po krku se mu vrhla veliká černá bestie, samý zub. Pak ho něco odstrčilo stranou a Henry se začal s tím zvířetem válet po zemi.

Henry se vrhl proti útoku zdravým ramenem a podařilo se mu strhnout Stuarta v srstnaté podobě k zemi. Ovšem pouze jednou rukou ho tam nebude moci udržet a nezranit ho. *Aspoň se mu podařilo přesměrovat jeho hněv.*

Celluci věděl, že člověk se nedokáže pohybovat tak rychle, jak se pohyboval Henry Fitzroy. Zvíře udělalo výpad a Fitzroy byl někde jinde. V jediném okamžiku. Nebo tak blízko významu toho slova, že to nehrálo roli. Znovu. A znovu. A znovu. Prodleva mezi jednotlivými pohyby by stačila sotva k jednomu úderu srdce. A do toho všeho hluboké hrdelní vrčení vydrážděného zvířete, které s každým novým útokem získávalo na divokosti.

Taneček se smrtí, uvědomil si Henry, když tesáky klaply naprázdno těsně vedle jeho boku. Věděl, že i s jednou zraněnou rukou by dokázal dlaka přinutit, aby se vzdal – měl větší sílu i rychlost, ale co potom? Porazit dominantního samce a stát se vůdcem smečky. *Ne, děkuji*, pomyslel si, zatímco se vyhýbal dalšímu výpadu. Ale cítil, že i on reaguje na pach, zvuky a hněv, a uvažoval, jak dlouho se dokáže ovládat. *Musel existovat způsob, jak z toho ven…*

A náhle už nešlo o jeho problém.

Jelikož Donald ležel v bezvědomí, musel červený útočící dlak být jedině Hrom. Henry rychle vycouval, zatímco se ti dva váleli po zemi, vrčeli a chňapali po sobě, pak od sebe odskočili, zakroužili kolem sebe a znovu současně zaútočili.

„Dost!“ Celluci poklekl na jedno koleno a vytáhl z pouzdra na kotníku pistoli. Nedalo se říct, že by uvažoval zrovna jasně, ve skutečnosti neměl představu, po čem bude vlastně střílet – *vždyť jsem v něčí kuchyni, proboha!* – ale s těžkou pistolí v ruce se cítil více pánem situace.

Pak Hrom zakňučel, převrátil se na záda a vystrčil všechny čtyři nohy do vzduchu, jedno ucho natržené. Kolem hrdla se mu sevřely dlouhé bílé zuby.

Celluci pozvedl zbraň.

Pak panující chaos proťalo vysoké, pronikavé zavytí a všichni ztuhli. Vypadlo to, jako by hráli hloupou hru na sochy. Načež se všichni skoro současně otočili. Ve dveřích na chodbu seděl s pozdviženým čenichem Stín a jeho hrdlo pulzovalo, jak vyluzovalo táhlý truchlivý tón kolísající nahoru a dolů napříč stupnicí. Trvalo to necelou minutu, vytí se odráželo od stěn, vibrovalo v kostech a krvi a nedalo se ignorovat. Pak se vytratilo do sekvencí škytavých vzlyků.

Jako první zareagovala Nadine. Nechala Donalda s Vicki a chvátala přes kuchyň, aby vzala Stína do náručí. Přitiskl se k ní a snažil se schovat hlavu pod její prsa. Zvedla mu hlavu a s úzkostí mu pohlédla do očí. „Co je, děťátko? Co se děje?“

Když ho vybídla, aby promluvil, a tudíž mu dovolila, aby se proměnil, vykoukl Daniel zpoza jejího ramene a zakvílel: „Ten pán chce střelit tátu!“

Všichni otočili hlavy po směru Danielova ukazováčku – všichni kromě Hroma, kterého strýc tiskl obrovitou tlapou k zemi, zatímco mu důkladně lízal pokousané ucho.

Vicki se posadila na paty s jednou ruku lehce přitisknutou na silné podušce gázy převázané kolem Donaldova hrudníku, monitorujíc jeho těžký dech konečky prstů. Zvrátila oči a povzdechla si: „Kristepane, Celluci, dej tu náhražku penisu pryč.“

V tu chvíli zazněla ode dveří nečekaná reakce v podobě výbuchu smíchu. Všichni se znovu otočili a viděli, že do kuchyně vcházejí Colin a Barry a Colin říká: „Říkal jsem ti, že přijdeme o to nejlepší, když se zastavíme pro benzín.“

„Přísahala bych, že jsem podobnou scénu viděla ve filmu bratří Marxových,“ zamumlala Vicki víceméně sama pro sebe. „Tak co, lidi, myslíte, že bychom se dokázali dát trochu do pořádku, než dorazí sanitka?“

Colin přeletěl pohledem kuchyň, registroval přitom chvějícím se chřípím všechny rozličné pachy, a pak uviděl ležet na podlaze bezvládné tělo. „Táto!“ Vrhl se na kolena a odstrčil Vicki stranou. „Co se stalo otci?“

„Odražená kulka. Náš odstřelovač minul.“

„Je…?“

„Minimálně zlomené žebro a potrhané svaly. Nevím, jestli nemá vnitřní zranění.“

„A proč tu jen tak leží? Musíme ho dostat do nemocnice!“ Vsunul ruce otci pod ramena.

Vicki je odsunula. „Uklidněte se, sanitka už jede.“

„Jestli se po vás střílí už i v lidské podobě, budeme to *muset* nahlásit,“ poznamenal Barry a lehce položil Colinovi ruku na záda.

„Tak to není," řekla Vicki a postavila se. „Proměnil se, když se dostal do domu. Vy musíte být Barry Wu."

„Ano, madam."

„Chci s vámi mluvit."

„Ano, madam. Později. Ehm, pokud se proměnil v domě, pak…" Jeho pohled zamířil k Cellucimu a zpátky.

Vicki si povzdechla. „Ano, viděl to." Otočila se k Cellucimu a otřela si zakrvácené prsty do šortek. „Dej tu pistoli prosím pryč, Miku."

Celluci těžce oddychoval a díval se na svou zbraň, jako by ji viděl poprvé.

„Dej ji pryč, Miku."

Pohlédl na ni a svraštil obočí do hlubokého V. „To je šílené," řekl.

„Existuje pro to dokonale jednoduché vysvětlení," řekla mu a přesunula se blíže k němu. Jestli to bude nutné, byla připravená na něj skočit. S trochou štěstí chvíli zaváhá, než po ní vystřelí, a jí by se mohlo podařit ho odzbrojit.

„Dobře." Pohodil hlavou, aby si smetl kudrlinu z čela. „Tak sem s ním."

Vicki hodila pohledem po Nadine, která pokrčila rameny.

„Jen do toho," řekla. „Jestli si myslíte, že to zvládne."

Vicki si pomyslela, že nemá na vybranou, přinejmenším dokud ho nepřinutí vrátit pistoli tam, kam patří.

„To tvé jednoduché vysvětlení," vybídl ji Celluci.

Narovnala se v ramenou, podívala se mu do očí a tak nenuceně, jak jen dokázala, řekla: „Vlkodlaci."

„Vlkodlaci," zopakoval bezvýrazně, pak se předklonil, zasunul osmatřicítku do pouzdra, a než se narovnal, znovu ji zakryl nohavicí. Podíval se na Stína, který se třel o srst svého otce, na Hroma a Mrak, kteří dělali víceméně to samé, a pak na Henryho.

„Vy taky?" otázal se.

Henry zavrtěl hlavou. „Ne."

Celluci přikývl. „Dobře." Zhluboka se nadechl a pak začal klít. Italsky. Vydržel to skoro tři minuty a podařilo se mu vybavit si i

slova a fráze, jež nepoužil od dětství. Většinu z nich ječel na Vicki, která trpělivě čekala, až mu dojde dech.

Henry, který mluvil plynulou, byť poněkud archaickou italštinou, přikývl. Udělalo na něj slušný dojem, že se Celluci opakoval jen v případě, kdy chtěl vulgarismus zpestřit vhodným přídavným jménem.

Jeho slovní zásoba se vyčerpala právě ve chvíli, kdy se na cestě objevil maják sanitky.

Jakmile ho zahlédli, převzala kontrolu nad situací Nadine. „Mraku! Vezmi Stína nahoru a dohlédni na to, ať tam zůstane – on i dvojčata. Hrome, ty zůstaň v srstnaté podobě, krvácí ti ucho. Pírko, hoď na sebe nějaké oblečení.“

Pírko? opakovala tiše Vicki, zatímco se Stuart soukal do tepláků. *Stuart se v srstnaté podobě jmenuje Pírko?*

„Coline,“ pokračovala Nadine, když zavírala dveře za Mrakem a Stínem, „jeď za nimi do města pro případ, že by potřeboval krev. Vicki, mohla byste jít do sanitky? Jestli se probudí…“

„Bez problémů.“

Ostatním přikázala, co mají dělat, ale Vicki požádala – zaregistroval poněkud pobaveně Henry.

Když zdravotníci odnesli Donalda na nosítkách, popadl Celluci Vicki za loket a odtáhl ji stranou.

„Pojedu za vámi. Musíme si promluvit.“

„Už se na to těším.“

„Dobře.“ Vycenil zuby v parodii úsměvu. Nikdo z přítomných, včetně upíra a dlaků, by to nesvedl lépe.

Jedenáct

„Protože nemocnice musí střelné rány hlásit, to byste měl vědět.“

Colin hodil pohledem po Barrym a dvou důstojnících Ontarijské provinční policie stojících a hovořících u stolku sester. „Říkala jste, že jde o odraženou kulku.“

Vicki převrátila oči. „Coline…“

„Tak jo, omlouvám se. Já jen, no, co jim mám říct?“

„Vy jim nebudete říkat nic.“ Dlaní zdusila zívnutí. „Řeknu jim to já. Věřte mi. Už to dělám déle než vy. Vím, co chce policie slyšet a jak to chce slyšet.“

„Vicki.“ Celluci se předklonil a poklepal jí na rameno. „Hrozně nerad ti beru iluze, ale jsi nejspíš nejneschopnější lhářka, jakou znám.“

Otočila se k němu čelem a posunula si brýle po nose. „Lhát policii? To by mě ve snu nenapadlo. Každé slovo, které vypustím z úst, bude čistá pravda.“

„Takže si někdo dělá z našich lesů už nějakou dobu střelnici?“

„No, nejsem si jistá, že se tři rány dají nazvat tímto termínem, komisaři.“

„Stejně se měly nahlásit, madam. Jestli někdo střílí v chráněné oblasti z lovecké pušky, měli bychom to vědět.“

„Naše rodina si myslí, že je to jen tím, že je Arthur Fortrin mimo město,“ vložil se do toho Colin.

S trochou usměrnění šly Colinovi polopravdy náramně dobře. *Ale na druhou stranu mu jít musí,* uvědomila si Vicki. *Když se nad tím jeden zamyslí.*

Důstojník OPP se tvářil pochybovačně. „Nemyslím, že nepřítomnost hajného s tím má něco společného. A *vy* byste měl mít víc rozumu.“ Zaklapl zápisník. „Řekněte rodině, že nám mají okamžitě zavolat, až příště uslyší výstřel. Možná najdeme jeho auto.“

„Já to vyřídím…“ pokrčil rameny Colin.

„Jo, já vím, ale poslechnou vás?“ Komisař si povzdechl a hodil pohledem po Vicki. Neměl velkou radost z toho, že se mu po lesích potlouká soukromá vyšetřovatelka z Toronta, i když jí policejní minulost dodávala na důvěryhodnosti. Když se jí podíval do očí, zmrzlo mu varování, ať si dá pozor, na rtech. Vypadala jako někdo, kdo se o sebe umí postarat – případně o cokoliv, co jí zkříží cestu. „Takže,“ obrátil se zpátky ke Colinovi, „má to něco společného s odjezdem vaší tety Sylvie?“

Colin si odfrkl. „No, myslím, že to byla poslední kapka.“

„Nezamířila náhodou na Yukon?“

„Jo, její bratr, můj strýc Robert, žije nedaleko Whitehorse. Říkala, že tady už začíná být příliš moc lidí.“

„Váš strýc Jason odešel nedávno také, že?“

„Jo, otec obvinil tetu Sylvii, že začala exodus, a hrozil, že zamkne Petra, Rózu a mě v domě, dokud se situace neuklidní.“

„No, upřímně řečeno, překvapovalo mě, že tu vůbec vydržel tak dlouho. Chlap potřebuje vlastní barák.“ Komisař OPP dloubl tužkou Colina do žeber. „Kdy se odstěhujete vy?“

„Až mé sebevražedné tendence zesílí natolik, že si budu chtít sám vařit.“

Oba muži se zasmáli a diskuse se stočila k obecnému tématu jídla.

Vicki si uvědomila, že dlaci nejsou možná tak izolovaní, jak si původně myslela. Když Colin opustil farmu a našel si práci, získali si tím pozornost policie, když už nic jiného. Policie měla naštěstí ve zvyku se o svoje lidi starat. Co se střílení týče, věděla, že s tím OPP nic moc nenadělá. Mohla jedině doufat, že když se bude v oblasti pohybovat o pár hlídek víc, získá čas vypátrat toho cvoka dřív, než

zabije někoho dalšího. Dlaci budou muset prozatím vzít na vědomí, že jsou teď víc na očích, a dávat si při proměnách větší pozor. To bylo to nejmenší, co pro sebe mohli udělat.

„…no, Donald je v pořádku. Nemocnice ho propustila do péče doktora Dixona – ten tedy umí být přesvědčivý – a nejspíš se bude moci zítra vrátit domů. To, že ho střelili v jedné podobě a on se pak proměnil, očividně zabránilo nebezpečí infekce. Colin už je na cestě zpátky, ale myslela jsem, že bych vám měla zavolat a informovat vás. Ještě jedna věc, Nadine, dnes v noci přespím ve městě.“

„Vysvětlování?“

„Jo, jo.“

„Věříte mu?“

„Svěřila bych Miku Cellucimu život.“

„To je dobře. Protože mu svěřujete ty naše.“

Vicki se pootočila, aby viděla na Celluciho, který se opíral o zeď nemocnice naproti telefonům. Vypadal unaveně, ale klidně, všechny bariéry profese měl pevně na svých místech. „Bude to v pohodě. Můžu mluvit s Henrym?“

„Vydržte.“ Nadine předala sluchátko upírovi. „Měl jsi pravdu,“ řekla mu, když si ho vzal. Nevypadal, že by ho informace nějak zvlášť potěšila. Jestli se Celluci tvářil klidně, pak Henry byl jako z kamene. „Vicki?“

„Ahoj. Myslela jsem, že bych ti měla říct, že dnes v noci zůstanu ve městě. Potřebuji být chvilku sama.“

„Sama?“

„No, spíš pryč.“

„Nemůžu říct, že by mě to překvapilo. Máte si toho s panem Cellucim hodně co říct.“

„To mi povídej. Uděláš pro mě něco?“

„Cokoli.“ Dříve než mohla něco říct, znovu to zvážil. „Skoro cokoli.“

„Drž se dnes v noci u domu.“

„Proč?“

„Protože je 3:40 ráno a slunce vychází kolem šesté.“

„Vicki, já už se úsvitu vyhýbám pěkně dlouho. Nepoučuj mě.“

Dobrá. Možná si to zasloužila. „Podívej, Henry, je pozdě, máš jen jednu zdravou ruku – přinejlepším jednu a půl – a já měla pěkně těžký den, který ještě neskončil. Prosím, dopřej mi pomyšlení, že mám příštích pár hodin méně starostí aspoň o jednu osobu. Víme, že ten chlápek chodí až k domu, a nevíme, kde přesně střelil Donalda.“

„Ty ses ho nezeptala?“

„Neměla jsem příležitost. Podívej,“ opřela se o zeď, „jednoduše předpokládejme, že se farma nachází ve stavu obležení, a chovejme se podle toho, ano?“

„Žádáš mě o to pro svůj klid duše?“

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Neměla právo žádat ho o takovou věc z podobného důvodu. „Ano.“

„Tak dobře. Budu tiše sedět v kuchyni a pracovat na osnově nové knihy.“

„Děkuji ti. A udrž doma i dlaky. I kdybys musel zatlouct dveře hřebíky.“ Zasunula pod okraj brýlí palec a ukazováček a poškrábala se na kořeni nosu. „Kolikrát jim mám ještě říkat, aby se od polí drželi dál?“

„Nepřítel, kterého nevidí a necítí, pro ně není skutečný.“

Odfrkla si. „Zato smrt skutečná je. Uvidíme se zítra v noci.“

„S tím počítej. Vicki? Myslíš, že ti bude dělat potíže?“

Vrhla další kradmý pohled na Celluciho, který se pokoušel skrýt mohutné zívnutí. „Jako potížista nemá sobě rovného, ale obvykle ho dokáže přivést k rozumu, když ho pořádně praštím.“

Poté co zavěsila, opřela si na chvíli hlavu o studený plastový kryt telefonu. Nevzpomínala si, kdy se jí naposledy chtělo tak strašně spát.

„Pojď.“ Celluci jí provlékl paži pod ohbím lokte a nasměroval ji k parkovišti, kde je jako vlhká a napůl pevná stěna zasáhla vlna horka. „Vím o jednom levném, čistém motelu vedle letiště, kde nezáleží na tom, v kolik hodin přijdeš, pokud platíš hotově.“

„Jak se ti k čertu podařilo najít takové místo?“ Zívla tak široce, až se bála, že si roztrhne hlavu vedví, a po jejím zhmožděném spánku se začala v okovaných botách procházet bolest. „Zapomeň na to. Nechci to vědět.“ Vklouzla do auta a nechala klesnout hlavu na opěradlo

sedadla. „Vím, že umíráš touhou zahájit výslech, tak co abych to vzala od začátku a řekla ti to svými slovy?“ Dostat niklák, kdykoli řekla tuhle větu nějakému svědkovi, byla by bohatá.

Se zavřenýma očima začala vyprávět, jak se v Henryho bytě setkala s Rózou a Petrem. Když dojeli k motelu, právě skončila u toho, jak postřelili Donalda. Jediné, co vynechala, byla Henryho přirozenost. To jí nepříslušelo.

K jejímu překvapení bylo jedinou Celluciho odpovědí: „Počkej v autě. Půjdu sehnat pokoj.“

Jelikož neměla v úmyslu hýbat se víc nebo častěji, než opravdu musela, ignorovala jeho tón a čekala. Klíče, se kterými se vrátil, naštěstí patřily k pokoji v přízemí. Tou dobou už pochybovala, že by byla schopná vyjít do schodů.

„Proč je tu takové ticho?“ zeptala se nakonec, zatímco opatrně uléhala na svou polovinu postele. „Čekala jsem přinejmenším další brilantní ukázku hysterického záchvatu po italsku.“

„Přemýšlím.“ Posadil se na druhou stranu postele, odepnul si pouzdro s pistolí a opatrně ho položil na noční stolek. „Vím, že na něco takového nejsi moc zvyklá.“

Až na to, že nevěděl, *co* si má vlastně myslet. Byla tu spousta věcí, o kterých mu Vicki neřekla, a únava způsobila, že se události minulé noci zdály být tak vzdálené, jako by se staly někomu jinému. Nemohl uvěřit, že opravdu vytáhl zbraň. To už bylo snazší věřit ve vlkodlaky.

„Vlkodlaci,“ zamumlal. „Co přijde příště?“

„Spánek?“ navrhla Vicki s nadějí v hlase.

„Má to něco společného s tím, co se stalo na jaře?“

„Spánek?“ Něco jí na tom nedávalo smysl, ale nedokázala přimět mozek, aby se s tím nějak vypořádal.

„Zapomeň na to.“ Sundal jí brýle a položil je vedle své zbraně, načež ji rychle svlékl. Nechala ho. Spánek v šatech nesnášela a na to, aby se svlékla sama, už neměla sílu.

„Dobrou noc, Vicki.“

„Dobrou, Miku. Nedělej si starosti.“ Bojovala s vlastním jazykem, aby vyslovil ještě poslední slova. „Ráno to bude všechno dávat smysl.“

Naklonil se a přetáhl jí přes ramena přikrývku. „Z nějakého důvodu o tom pochybuji," řekl jí jemným hlasem, i když měl podezření, že už ho neslyší.

Henry stál, hleděl do noci a snažil se přijít na to, co vlastně cítí. Žárlivost byla emoce, s níž se příslušníci jeho rasy museli naučit vypořádat velmi rychle, jinak dlouho nepřežili. *Patříš mně!* znělo sice velmi dramaticky, obzvlášť v doprovodu vířícího pláště a hrozivé hudby, ale ve skutečném životě to tak jednoduše nefungovalo.

Problém tudíž musel spočívat v Cellucim. „Ten chlap hází svůj život druhým do tváře jako rukavici," zamumlal Henry. Vůbec ho nepřekvapilo, že Stuart detektiva napadl – dominantní samci většinou nešli pro ránu daleko. Také jeho neustálá přítomnost nejspíš nepomohla. Ačkoli měl Henry v rámci rodiny zvláštní postavení, zůstával Stuart neustále ve střehu, protože jeho instinkty trvaly na tom, že jeden by se měl podřídit tomu druhému. Chránit smečku bylo povinností alfa samce a jeho frustrace ohledně toho, že musel požádat o pomoc někoho zvenčí, Stuartovu stabilitu nepochybně nahlodala ještě víc.

Vzhledem k Celluciho chování a Stuartovu duševnímu rozpoložení byl konflikt nevyhnutelný. Naproti tomu Hromův zásah všechny zúčastněné naprosto překvapil, včetně Hroma samotného. Mrak už to musí mít velmi blízko, že se její dvojče chová tak iracionálně.

Což ho víceméně znovu přivedlo k Vicki.

Henry se zazubil. Kdyby byl Celluci dlak, občůral byl kolem ní kruh a sdělil tak světu: *To je moje!* Načež by se Vicki zvedla a vystoupila by z něj ven.

„Nežárlím na něj," řekl do noci a v okamžiku, kdy to vyslovil, si uvědomil, že je to z větší části lež.

„Můžeme milovat?" Proces přeměny započal, ačkoli ještě nedosáhl závěrečné fáze.

Christina se k němu otočila a její oči se skryly za závojem ebenového vějíře řas.

„Ty o tom pochybuješ?“ otázala se a vklouzla mu do náruče.

Ve stoletích, která následovala, miloval asi půltuctukrát a pokaždé to v temnotách jeho života zazářilo jako maják.

Dělo se to znovu? Nebyl si jistý. Jediné, co věděl, bylo, že chce říct Cellucimu: „Den je tvůj, ale noc je *má*.“

Že s takovým rozdělením bude Celluci souhlasit, bylo stejně nepravděpodobné, jako že s ním bude souhlasit Vicki.

„Nesmíš si ošklivit to, co dělají za bílého dne.“ Christina si položila jeho hlavu na ňadro a jemně se mu probírala ve vlasech. „Protože když to budeš dělat, uhnízdí se ti to v srdci a pokřiví tvou přirozenost. Pak se staneš jedním z temných tvorů, kterých se po právu obávají. Strach je to, co nás zabíjí.“

Až budou dlaci v bezpečí, možná že ji požádá: „Věnuješ mi své noci?“ Možná.

Chtěl se jí dotýkat, držet ji v náručí… ne… chtěl ji popadnout, mrštit s ní na lože a potvrdit svůj nárok na ni. Síla té touhy ho zarazila a vyděsila. Seděl zmateně na okraji postele, díval se, jak spí, a poslouchal, jak její tichý dech hraje kontrapunkt s hučením větráku levné klimatizace.

Nikdy neměli výlučný vztah. Oba měli v minulosti jiné partnery. *Ona* měla i jiné milence.

Mike Celluci se přinutil položit ruce volně na holá stehna a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Od doby, kdy se na scéně objevil Henry Fitzroy, se mezi ním a Vicki nic nezměnilo.

Náhle se neubránil myšlenkám na prvních osm měsíců poté, co odešla od sboru. Dokud nebyla pryč, nikdy si neuvědomil, jak důležitou součást jeho života tvořila. A nebyl to sex, co mu chybělo. Chyběly mu jejich rozhovory a hádky – dokonce i přesto, že většina

jejich rozhovorů se vyvinula v hádky – a taky mu chyběl někdo, kdo měl smysl pro humor. Přišel o nejlepšího přítele a sotva se jakž takž naučil s tou ztrátou žít, svedl je osud znovu dohromady.

Něčím takovým by neměl být nikdo nucen procházet dvakrát.

Ale Fitzroy ji přece nikam neodváděl.

Nebo ano?

„Podívej, jestli si myslíš, že se po včerejší noci vrátím pokorně do Toronta, tak se pleteš. Odvezu tě zpátky na farmu. Nastup si.“

Vicki si povzdechla a vzdala to. Bezpečně poznala tón Celluciho hlasu, který říkal: *Tady se toho děje víc, než se zdá, a já tomu přijdu na kloub – bez ohledu na to, jak se cítíš.* Bylo jednoduše příliš horko na to, aby se s ním dál hádala. Kromě toho, když ji neodveze on, bude pro ni muset přijet někdo z farmy, a to jí nepřipadalo tak docela fér.

A o dlacích už stejně věděl, tak co by se mohlo stát, když byl Henry bezpečně zamčený?

„Takže,“ nastartoval motor a zapnul klimatizaci na maximum, „jaká je pravděpodobnost, že mi tvůj chlupatý přítel skočí zase po krku?“

„Přijde na to. Jaká je pravděpodobnost, že se budeš chovat jako osel?“

Zamračil se. „Já se choval jako osel?“

Vicki potřásla hlavou. *A já už si myslela, že není schopen vůbec žádné sebereflexe…* „No,“ řekla nahlas, „otevřeně jsi zpochybnil Stuartovu autoritu v jeho vlastním domě.“

„Byl jsem trochu podrážděný, vlkodlaci jsou pro mě nová záležitost. Nebyl jsem ve své kůži.“

„Rozhodně ses choval jako vždycky,“ opravila ho Vicki s úsměvem. „Ale myslím, že za normálních okolností se s tím Stuart bude umět vypořádat.“

Zastavili se na snídani v hotelu u cesty a Vicki dovolila Cellucimu, aby z ní během jídla vytahal informace o případu, přičemž jen jednou znervózněla servírku, když právě ve chvíli, kdy pokládala talíře na stůl, vykřikla: „…a ustřelit mu na takovou dálku

vršek hlavy, to teda byla trefa jako hrom!“ Jestli si Celluci všiml, že se vyhýbá zmínkám o Henryho úloze, nic neříkal. Nemohla se rozhodnout, zda se jedná z jeho strany o takt, nebo o záludnost.

„Uvědomuješ si,“ řekl Celluci, zatímco vidličkou honil po talíři poslední zbytky bramborové kaše, „že jsou tam dva? Jeden s brokovnicí a druhý s loveckou puškou?“

Zavrtěla hlavou a s poněkud přehnaným bouchnutím postavila prázdný hrnek od kávy na stůl. „Nemyslím. Nese to všechny známky akce jediného člověka. Já vím, já vím,“ zvedla ruku a uťala jeho protest v zárodku. „Henry to koupil dvakrát.“ Henryho zranění byla v průběhu hovoru silně bagatelizována. „Ale i jeden člověk zvládne dvě pušky a pro účast další osoby zatím nesvědčí žádné důkazy.“

Celluci si odfrkl. „Jsou pro to sakra všechny důkazy, které si můžeš přát. Tečka.“

„Ale ty stopy, strom, způsob střelby, to vše ukazuje na osamělou, posedlou osobu. Myslím, že on,“ Celluci povytáhl obočí, a tak rozhodila ruce, „nebo ona, prostě měli po ruce brokovnici pro případ, že by se k němu nebo k ní někdo dostal příliš blízko.“

„Jako třeba tvůj přítel *spisovatel*.“ Z jeho tónu bylo dokonale jasné, co si myslí jak o Henrym, *tak* o Henryho toulání se lesem a hraní si na velkého detektiva.

„Henry Fitzroy se o sebe dokáže postarat.“

„To teda jo.“ Vstal a hodil na stůl dvacetidolarovku. „Proto se nechal střelit. Dvakrát. Stejně mě překvapuješ, že si tam necháš v noci poflakovat amatéra – vzhledem k tomu, jak nebezpečné to je.“

„O brokovnici jsem nevěděla,“ namítla, když opouštěli bufet, ale v okamžiku, kdy ta slova vypustila z úst, si přála, aby je mohla vzít zpátky. „Henry je dospělý člověk,“ zamumlala, když nastupovala do auta. „Já mu nemůžu nic *zakazovat*.“

„To je překvapení.“

„Nehodlám se s tebou o něm bavit.“

„Říkal jsem snad, že se o něm chci bavit?“ Vycouval z parkoviště a zamířil na sever. „Zapletla ses se smečkou vlkodlaků, Vicki. Vedle toho zatím vypadá i organizovaný zločin poněkud neškodně.“

„Henry *není* zapletený do organizovaného zločinu.“

„Dobře. Fajn. Tak vedle toho vypadá neškodně všechno, do čeho by zapletený být mohl.“

Vicki si posunula brýle na nose a rozvalila se na sedadle. *To jsi celý ty,* pomyslela si. Poznala způsob, jakým Celluci vysouval bradu, a věděla, že i když dlaci dočasně rozptýlili jeho pozornost, nehodlal se svých podezření ohledně Henryho vzdát. *Fajn. S tím se Henry umí vypořádat. Je tu už čtyři sta padesát let a určitě to nezažil poprvé.* I když neměla v úmyslu připlést se do jejich výměny názorů, byla dokonale ochotná omlátit jim hlavy o sebe v případě, že to bude nutné.

„Podívej,“ řekla těsně předtím, než se dostali na Highburskou třídu. „Jestli se tady hodláš motat, mohl bys taky dělat něco užitečného.“

Podezřívavě se zamračil: „Jako třeba co?“

„Zahni doprava. Navštívíš místo mě služebnu OPP.“ Musela vzdát hold jeho inteligenci, důvod návštěvy pochopil okamžitě.

„Nemáš seznam majitelů registrovaných střelných zbraní, viď? Jak to, že ne?“

„Víš…“ Vicki párkrát zašťourala v nastavení ventilů klimatizace. „Měla jsem s OPP takové drobné nedorozumění.“ Byla hrozně nerada, že to musí přiznat i v tak odlehčené verzi, protože věděla, že to Celluci nafoukne do obludných rozměrů.

„To se vsadím,“ zabručel a k jejímu překvapení to nechal plavat.

Když o dvacet minut později vyšel ze stanice, plně si to vynahradil.

„Malé nedorozumění?“ Práskl dveřmi od auta a zpražil ji pohledem. „Vicki, je docela možné, že sis zabouchla dveře ke spolupráci s místními orgány. Možná jen prozatím, možná už navždycky. Co jsi jim k čertu řekla?“

Pověděla mu to.

Zavrtěl hlavou. „Udivuje mě, že tě seržant nechal odejít živou.“

„Chápu to tak, že ten seznam nemáš.“

„Přesně tak, Sherlocku. Zato se mi dostalo důkladné přednášky o policejních předpisech.“

„Sakra. Já ten seznam potřebuji.“

„Na to jsi měla myslet, než jsi utrousila tu poznámku o jeho matce.“ Celluci zastavil u výjezdu z parkoviště. „Kudy?“

„Doleva.“ Vicki počkala, dokud nedokončil zatáčku a nezařadil se do pruhu, a pak dodala. „Potřebuji, abys vyzvedl na Ymce seznam členů.“

„Ty sis znepřátelila taky?“

Usoudila, že vzato kolem a kolem má na tu otázku právo. „Ne, ale já nemám právo od nich ten seznam chtít, a oni nemají důvod mi ho dávat. Jenže ty jsi policajt.“ Šťouchla ho do bicepsu. „Milí lidé jako ti z Ymky jsou zvyklí policii důvěřovat. Jestliže je požádáš o jejich prvorozené dítě *ty*, klidně ti toho fakana vydají.“

„Chceš, abych kvůli tobě lhal?“

Vicki se na něj usmála s vyceněnými zuby. „Pořád se chvástáš, jaký jsi v tom borec.“

Ukázalo se, že ti milí lidé z YMCA jsou přesně tak ochotní, jak Vicki naznačovala, a když se Celluci vrátil do auta, mohl jí hodit seznam členů klubu fotografů do klína.

„Ještě něco?“ zabručel a nastartoval.

„Ty ses rozhodl tady tvrdnout,“ podotkla Vicki, přejela seznam očima a hledala známá jména. Nikdo jí nepřišel povědomý, tak seznam složila a schovala ho do kabelky. „To je pro dopoledne všechno. Jedeme na farmu, umírám touhou se převléknout.“ I když si dopřála příjemnou, dlouhou sprchu za zamčenými dveřmi motelové koupelny, přece jen si musela zase obléct včerejší šortky a tričko a oboje už bylo značně nepoužitelné.

„Já jsem si říkal, co to tu tak smrdí.“

„Sklapni, Celluci. Jsi si jistý, že se dokážeš vymotat z města?“

Dokázal, i když se kvůli tomu musel vrátit zpátky k policejní stanici.

Nějakou dobu jeli mlčky, Vicki napůl podřimovala, dívajíc se z okna na ubíhající pole a stromy a stromy a pole a…

Náhle se narovnala. „Myslím, že jsme přejeli tu odbočku.“

„O čem to mluvíš?“

„Nepamatuji si, že bych tu zřícenou školní budovu už někdy viděla.“

„Jen proto, že jsi ji neviděla…“

„Podívej se, já už tudy jela třikrát. Dvakrát," řekla důrazně, aby zamezila komentářům, „za denního světla, kdy vidím. Myslím, že jsme odbočku minuli."

„Možná máš pravdu," připustil, zatímco přejížděl očima okolní krajinu a hledal záchytné body. „Mám to otočit hned, nebo zahnout při nejbližší příležitosti na východ?"

„No, venkovské cesty jsou obvykle rozložené v jednoduché čtvercové síti. Dokud jedeme na jih, mělo by nám odbočení na první křižovatce stačit."

„Takže na příští k východu."

Vicki sklouzla po sedadle níž a opřela se koleny o palubní desku. Oba věděli, že by bylo smysluplnější otočit to hned a poohlédnout se po správné křižovatce, ale Vicki se poprvé po několika dnech cítila pohodlně a uvolněně a nemyslela si, že by pár minut navíc znamenalo rozdíl. Mikovi Cellucimu rozuměla. Začal pro ni představovat vše přirozené tváří v tvář nadpřirozenému, což znamenalo, že si před ním mohla dovolit otevřít se způsobem, který byl před dlaky i Henrym nemyslitelný. Kdyby to otočili hned, skončila by tato malá mezihra o chvilku dřív.

Ani se neodvažovala hádat, jaké důvody k další jízdě tímto směrem může mít Celluci.

Vedlejší silnice, na kterou odbočili, skončila asi po šesti kilometrech na dvoře farmy. Farmář, který se ani nenamáhal skrýt pobavení, je nasměroval, zatímco jim jeho pes označkoval zadní kolo. Jižní odbočku předtím minuli proto, že ji považovali za obyčejnou polní cestu.

„V téhle cestě je více děr než na Spadinské třídě," zabručela Vicki, zatímco se snažila zabránit stropu, aby ji mlátil do hlavy. „Myslíš, že bys mohl zpomalit?"

„Hlavně se dívej po červené stodole."

Červená stodola už buď spadla, nebo vybledla, ale na každý pád nebyla tam, kde farmář říkal, že bude. Nakonec zahnuli na druhé křižovatce k východu, což je po necelých dvou kilometrech navedlo po dlouhém oblouku mezi kopci zpátky k jihu.

„Takhle skončíme za chvíli zase v Londýně."

Celluci si povzdechl. Copak tady nikdy neslyšeli o dopravním značení? „Támhle je nějaká budova. Schválně jestli nám tentokrát někdo vysvětlí cestu trochu srozumitelněji.“

Na příjezdovou cestu k domu odbočili dřív, než Vicki stačila bílou farmu poznat.

„Zase bloudíte, paní Nelsonová?“ Carl Biehn přistoupil k autu ze strany spolujezdce a oklepával si ruce od hlíny.

Vicki se na něj usmála. „Tentokrát ne, pane Biehne.“ Ukázala palcem přes rameno. „Řídil *on*.“

Carl se předklonil, aby viděl do auta, a kývl Cellucimu na pozdrav. Ten jeho gesto opětoval a řekl: „Zdá se, že jsme někde špatně odbočili.“

„To se na venkově stane snadno,“ odpověděl starší muž a narovnal se.

Vicki napadlo, že vypadá unaveně. Kolem očí měl fialové kruhy a vrásky v koutcích úst se prohloubily. „Nějaké potíže se zahradou?“ otázala se a udivilo ji, proč tak nadskočil.

„Ne. Žádné potíže.“ Seškrábl si kousek zaschlé hlíny z okraje palce a dál si třel jednu ruku o druhou.

„No to se podívejme. Snad zase nebloudíte, paní Nelsonová?“ Slova byla téměř totožná, ale tón hraničil s urážkou. „Myslím, že se budeme muset smířit se skutečností, že někteří lidé se pro život na venkově nehodí.“

Vicki zvažovala, že mu oplatí úsměvem stejně falešným, jaký věnoval on jí, ale pak se rozhodla, že se nebude namáhat. Neměla ho ráda a bylo jí jedno, jestli to ví, nebo ne.

Protlačil se kolem strýce a naklonil se do auta s jednou rukou opřenou o spodní okraj otevřeného okénka. „Koukám, že se vám podařilo svést na scestí i někoho jiného.“ Natáhl přes Vicki do auta pravou ruku. „Mark Williams.“

„Celluci. Michael Celluci.“

Krátce si potřásli pravicemi. Vicki shledala, že je v pokušení se do té opálené paže zakousnout. Ovládla se, čas strávený ve společnosti dlaků očividně ovlivnil její myšlení. *Kromě toho je tu slušná pravděpodobnost, že bych chytila něco ošklivého.*

„Co se vám stalo s hlavou?“ Znělo to, jako by měl o ni starost.

„Měla jsem nehodu.“ A jemu do toho nic nebylo.

„Nestalo se vám nic vážného?“ Carl se na ni podíval přes rameno synovce a svraštil obočí.

„Jenom boule,“ ujistila ho Vicki. Spokojeně přikývl a střelil po Markovi pohledem, který ho varoval před dalším vyptáváním.

„Snažíme se dostat na farmu Heerkensových.“ Celluci se tvářil neutrálně – ani přátelsky, ani nepřátelsky. Vicki měla v repertoáru podobný výraz. Jen se s ním nenamáhala.

„Žádný problém. Tři nebo čtyři kilometry po téhle cestě a pak na první odbočce vlevo. Je odtud asi dva kiláky.“ Kamarádsky se zasmál. Jeho dech byl cítit mátou a šířil se do celého auta. „A pak asi ještě dva kiláky po polní cestě, jakmile se na ni dostanete.“

„Na troše soukromí není nic špatného,“ řekl Celluci mírně.

„Zhola nic,“ přitakal druhý muž. Narovnal se a rozhodil paže. Na slunci se zatřpytily zlaté chloupky na jeho předloktí. „Sám si na ně nedám sáhnout.“

To se vsadím, pomyslela si Vicki. *A to já bych se zase hrozně ráda podívala na ta malá špinavá tajemství, která se ve tvém soukromí skrývají. Nejspíš jich tam je tak na pět, možná deset let…*

„Paní Nelsonová?“ Carl si přestal čistit ruce od hlíny, ale pořád se zdál být rozrušený. „Budete bydlet u Heerkensových ještě dlouho?“

„Doufám, že ne.“

„To znělo skoro jako modlitba.“

Povzdechla si. „Možná že ano.“ Hodlala tu zůstat tak dlouho, dokud nedopadne toho hajzla s puškou, ale kdyby jí v tom mohla pomoci modlitba, nic by proti ní neměla. Posunula si brýle na nose a zamávala mu, zatímco Celluci otáčel tříbodovým manévrem vůz na příjezdové cestě a pak zamířil zpátky na hlavní silnici.

Carl zvedl ruku k rezervovanému pozdravu, ale Mark, který moc dobře věděl, že jemu gesto rozloučení rozhodně nepatřilo, odpověděl rozevlátým pohybem paže.

„Takže?“

„Takže co?“ Pootočil se k ní a povytáhl obočí. „Ty se mě ve skutečnosti neptáš na můj názor, nebo snad ano?“

„Celluci.“

Našpulil rty a otočil se znovu čelem k silnici. „Toho staršího něco žere, nejspíš ten mladší – škoda, že příbuzné si jeden nevybírá. Z toho, co jsi mi řekla při snídani a čeho jsem si sám právě všiml, mé brilantní dedukční schopnosti vyvozují, že se ti pan Biehn zamlouvá, a opravdu musím uznat, že vypadá na slušného člověka, ale že pana Williamse ráda nemáš.“

Vicki vyprskla. „Netvrď mi, že ty jo.“

„Mně tak špatný nepřipadal. Hej! Nemlať za jízdy řidiče.“

„Tak si nech ty kydy.“

Celluci se zašklebil. „Cože? Ty chceš, aby ti někdo potvrdil tvůj názor? Tak to musí být poprvé.“

Vicki čekala. Věděla, že si nenechá ujít příležitost, aby jí řekl, co si myslí.

„Já myslím,“ pokračoval, jako by nedošlo k žádnému přerušení, „že Mark Williams by prodal i vlastní matku, kdyby měl pocit, že na tom vydělá. Garantuji ti, že má něco za lubem, to mají tihle týpci vždycky.“

Vicki sáhla prstem po brýlích, i když jí seděly pevně na kořeni nosu. V den, kdy se Mark Williams naučí disciplíně potřebné k tomu, aby se stal střelcem stejného kalibru jako ten, který zabíjí dlaky, bude v pekle sněžit.

Carl Biehn se odvrátil v okamžiku, kdy vůz opustil příjezdovou cestu. V minulosti vždy dokázal nalézt ve své zahradě klid duše, ale dnes ráno mu unikal. Pořád slyšel, znovu a znovu, nářek tvora, jehož dnes v noci zranil. Nešlo o tvora Božího, takže by jeho bolest neměla mít sílu jej dojmout, přesto nedokázal křik vypudit ze své mysli a srdce.

Pán ho zkouší, jestli je jeho odhodlání dostatečně silné.

Zlo nesmí být litováno, je nutné je vykořenit.

„Dva poldové.“ Mark Williams zamyšleně našpulil rty. „Zdá se, že si zavolala posily.“ Velká škoda, že včerejší nehoda jejich problém nevyřešila, ale jak sám vždycky říkal, kdo nehraje, nevyhraje. I kdyby kamarád paní Nelsonové přijel jen proto, aby

nehodu vyšetřil, on si dal velký pozor, aby nenechal na autě stopy, které by ho mohly usvědčit.

Na druhou stranu by s tím teď měl raději pohnout, nebo se tihle dva šmejdilové a jeho střelbymilovný strýček postarají o to, aby z jeho hezkého plánečku nic nezbylo.

„Budeš se zase prát s mým tátou?“

„Ne, pokud se on nebude prát se mnou.“

Daniel se otočil a pohlédl na Stuarta, který právě za tichého hrdelního vrčení vstal, protože do místnosti vešla Vicki s Cellucim. „Tati?“

Stuart ho ignoroval. Oba muži se do sebe zaklesli pohledy.

„Tati? Můžu ho pro tebe kousnout?“

Stuart sebou trhl a podíval se na syna. „Jestli můžeš udělat co?“

„Můžu ho pro tebe kousnout?“ Daniel vycenil drobné bílé zoubky.

„Danieli, nemůžeš jen tak kousat lidi. To jsme tě přece neučili.“

Nejmladší dlak zúžil zorničky. „Ale ty jsi chtěl,“ podotkl.

„To je něco jiného.“

„Proč?“

„To pochopíš, až budeš starší.“

„Co pochopím?“

„No…“ Vrhl bezradný pohled na Celluciho, který rozhodil rukama, protože se mu rovněž nedostávalo slov. „To je taková… chlapská záležitost.“

Daniel si odfrkl. „Mě nikdy nenechají nikoho kousnout,“ postěžoval si, kopl do síťových dveří a odkráčel na dvůr.

I když by smích mohl zapůsobit jako jiskra, od které chytne stodola, nedokázala si Vicki pomoci. Sesula se na prosezenou pohovku, držela se za boky a lapala po dechu. „Chlapská záležitost,“ podařilo se jí ze sebe konečně vypravit a začala sípat hůř než předtím.

Oba muži pohlédli na ni a pak na sebe navzájem. Oba měli ve tváři tentýž výraz.

„Stuart Heerkens-Wells.“

„Michael Celluci.“

„Ona patří k vám?“

„V životě jsem ji neviděl.“

Když se Vicki vrátila dolů, poté co se byla nahoře převléknout, byla v kuchyni jen Nadine.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se, posunula si brýle na nose a položila kabelku na podlahu.

„No, moje dcery šly chytat krysy do kůlny a syn doufám vyčerpává energii honěním se za frisbee…“

Vicki vykoukla z kuchyňského okna a ke svému překvapení uviděla Celluciho, jak hází Stínovi létající disk. „Co *ten* tu ještě dělá?“

„Myslím, že čeká na vás.“

Vicki si povzdechla. „Víte, když mě sem zavezl, poděkovala jsem mu za pomoc a řekla mu, aby se ztratil. Zajímalo by mě, proč jsem si myslela, že mě poslechne.“

„Je to muž. Myslím, že od něj očekáváte příliš mnoho. No nic, Róza a Petr se právě oblékají, aby vás zavezli zpátky do města, a Pírko šel zkontrolovat stádo.“

Což Vicki připomnělo něco, na co se chtěla zeptat. „Pírko? Moc jako Pírko nevypadá.“

„Teď už možná ne,“ souhlasila Nadine, „ale byl nejmladší a nejmenší z trojčat a myslím, že tenkrát se to na něj hodilo.“

„Nejmenší?“

Nadine se široce usmála. „Ano. Trochu od té doby vyrostl.“

Právě v tu chvíli vešel do kuchyně Celluci, zanechav Stína ležet s vyplazeným jazykem na trávníku s frisbee bezpečně uloženým mezi předními packami. „Jsi připravená, to je dobře. Tak pojďme, je skoro poledne. Slyšel jsem, že Henry Fitzroy je ještě v posteli.“ Podařilo se mu neušklíbnout, ale jen tak tak.

„Měl rušnou noc.“

„A kdo z nás ne?“

Pak jí to došlo. „Pojďme kam?“

„Zpátky do města. Potřebuješ si promluvit s mechanikem – tedy pokud nechceš, aby Petra obvinili z řízení nezpůsobilého vozidla – dále někde musí existovat někdo, kdo ví, kdo je schopen střílet tímhle způsobem, takže navrhuji, abychom se po něm poohlédli, a taky je potřeba vyzvednout Donalda a odvézt ho domů.“

„Jo? A co?“ Založila si ruce na hrudi. „Co má cokoliv z toho společného s tebou?“

„Rozhodl jsem se, že se tu zdržím.“ Naklonil hlavu k Nadine. „Bez příplatku.“

Vicki skousla *Jdi se vycpat!* dříve, než jí splynulo ze rtů. Skoro se tím udusila, ale její hrdost neznamenala ve srovnání se životy dlaků vůbec nic. Na druhou stranu neměl Celluci monopol na pravdu, i když si to myslel, a už vůbec neměl právo se sem vnucovat.

„Co se děje?“ Petr vešel do kuchyně v těsném závěsu za sestrou a teď těkal pohledem z Vicki na Celluciho a chřípí se mu chvělo. Vzduch byl plný divných pachů.

„Vicki se právě rozhoduje, kdo bude cestou do města řídit,“ řekla mu Nadine.

„Róza,“ řekl okamžitě Petr. „Já mám ještě trauma po včerejšku.“

Róza obrátila oči. „Chceš sedět s hlavou vystrčenou z okna.“

Zazubil se. „To taky.“

„Řídit budu já, protože pojedeme mým autem.“

Obě dvojčata se jako jeden obrátila na Vicki.

Měla bych mu říct, aby jel domů, a tentokrát na tom trvat, i kdybych kvůli tomu musela polámat pár kostí. Jeho milostivou pomoc tady nikdo nepotřebuje.

Když Petr viděl její nerozhodnost, přistoupil o krok blíž a ztišil hlas. „Ehm, Vicki, co se *jeho* týče, pochybuji, že by s tím Henry souhlasil.“

Zúžila zorničky do tenkých štěrbinek. Co s tím měl co dělat Henry? Popadla kabelku a zamířila ke dveřím. „Co tu tak stojíš?“ vyštěkla, když míjela Celluciho. „Myslela jsem, že chceš řídit.“

Celluci si změřil Petra tázavým pohledem a pak ji následoval.

„Co to mělo znamenat?“ divil se Petr, když obě dvojčata spěchala za nimi. „Proč se teta Nadine rozesmála?“

„Ty to vážně nevíš?“

„Ne, opravdu to nevím.“

Róza si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Petře, ty jsi vážně někdy pěkně natvrdlý.“

„To nejsem.“

„Ale jsi.“

Byli by se hádali celou cestu až do Londýna, kdyby jim Vicki nepohrozila, že jim dá oběma náhubek.

Dvanáct

„A tady máme ten váš problém.“

Vicki hleděla dolů do motoru Henryho BMW. Žádné zjevné závady neviděla. „Kde je ten problém?“

„Tady.“ Mechanik ukázal šroubovákem, který držel v ruce. „Přívod brzdové kapaliny, tady nad hlavním válcem.“

„Něco je v nepořádku s přívodem brzdové kapaliny?“

„Jo. Je děravý.“

„Co tím myslíte, děravý?“

Mechanik si povzdechl. Výraz v jeho tváři říkal: *Ženská!* stejně výmluvně, jako by to slovo pronesl nahlas. „Děravý. To jako ne neporušený.“

„Někdo do něj udělal díru?“ Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co by to znamenalo. Někdo právě zvedl sázky? Začal si být vrah vědom jejího působení a rozhodl se s tím něco udělat? Zamračila se, to neodpovídalo zavedenému vzorci. Vzduch v dílně, už tak nasycený pachem železa, oleje a benzínu, náhle zhoustl ještě víc a stal se nedýchatelnějším.

„Neříkal jsem, že to někdo udělal. Vidíte tady tohle?“ Nadzvedl černou gumovou hadičku koncem šroubováku. „Třelo se to o tenhle kus kovu. Přesně mezi těmihle žebry, dokud se to neprodřelo.“ Pokrčil rameny a nechal ji zase klesnout. „To se stává. Brzdy ještě chvíli fungují, ale ztrácejí kapalinu. A když jí ztratí příliš…“ přejel si umaštěným prstem přes hrdlo.

„Ano, já vím.“ Vicki se narovnala. „Byla jsem tam. Takže policii řeknete…?“

„Nehoda. Smůla. Ničí chyba.“ Znovu pokrčil rameny, otočil se a potřásl hlavou nad zničeným bokem auta. „Těžko uvěřit, že všichni odešli po svých. Klika.“

A pořádná, uvědomila si. Unikla smrti ani ne o půl metru, a kdyby Róza seděla za spolujezdcem, nepřežila by. Vicki si přidržela brýle na nose a znovu se sklonila nad přívodem brzdové kapaliny. Něco jí tam nehrálo.

„Proč by někdo sakra vyráběl auto tak, aby se hadička přívodu brzdové kapaliny o něco třela?“

Skoro slyšela, jak mechanik pokrčil rameny. „Možná je to tím, že je to staré auto. Vyrobené v roce ’76, něco se mohlo pokazit. Mohlo jít o závadu na výrobní lince. Žádná dvě auta nejsou stejná.“

Tak dobře, to dávalo smysl, byla to čirá smůla a nic jiného, co způsobilo, že ona, Róza a Petr seděli v tomhle autě právě ve chvíli, kdy se drobná chybička zúročila. Kristepane, když už se nemůžete spolehnout ani na BMW…

Jenže… na obou stranách praskliny byla dvě místa, kde žluté značky na hadičce svítily světlejší žlutou, místa, kde mohly nahromaděnou špínu setřít čísi prsty, když té drobné závadě malinko pomáhaly. Opatrně, aby se nedotkla gumy, přejela Vicki prstem po vystouplém kousku kovu, který poškození způsobil. I když nebyl přímo ostrý, hranu rozhodně měl.

„Řekněme, že byste chtěl někomu proděravět přívod brzdové kapaliny a udělat to tak, aby to vypadalo jako nehoda,“ ukázala dolů do motoru, „jak dlouho by vám trvalo tohle napodobit?“

Mechanik se zatvářil zamyšleně. „Dlouho ne.“

Seděli v restauraci hodinu a půl. Spousta času.

Zaujat myšlenkou sáhl dolů do auta. „Tady bych to chytil…“

„Nesahejte na to!“

Ucukl rukou, jako by ho píchla vosa. „Snad si nemyslíte…“

„Myslím, že nechci nic riskovat. Potřebuji, abyste zavolal policii. Mám číslo na policistu, který u toho byl, jestli vy ne.“

„Ne. Mám ho.“

„Dobře. Řekněte mu, že máte podezření na manipulaci s brzdami. Když už nic jiného, měli by aspoň vzít otisky prstů.“ Měla vlastní soupravu, nic složitého, ale na sejmutí otisků prstů z mastné hadičky by rozhodně stačila. Ovšem pokud měla příležitost využít policejních technologií, tím líp.

„Proč nezavoláte vy?“

„Protože vy jste tu expert.“

Chvíli se na ni mračil, pak si povzdechl a řekl: „Tak jo, madam. Vyhrála jste. Zavolám.“

„Hned,“ navrhla.

„Dobře. Hned. Na nic nesahejte, dokud se nevrátím.“

„Fajn. A vy na nic nesahejte, dokud sem nedorazí policejní specialista a nedodělá svou práci.“

Znovu se zamračil. Ušel dva kroky, zastavil se a ohlédl. „Někdo se vás pokusil zabít, co?“

„Možná.“ Nebo Petra. Nebo Rózu.

Potřásl hlavou a jeho výraz osciloval někde mezi respektem a znechucením. „Vsadím se, že to není poprvé.“ Vykročil ke kanceláři, aniž by čekal na odpověď.

Vicki si přejela pravým palcem po tenkých jizvách na levém zápěstí, znovu spatřila nelidský úsměv a slyšela démona, jak říká: *„Takže ty máš být oběť.“* Mezi ňadra jí skanul pramínek potu, který neměl s horkem v garáži nic společného, a ucítila, jak se jí rozbušilo srdce. Tenkrát se ocitla tak blízko smrti, že její stín zůstal patrný ještě dlouho poté, kdy nebezpečí samo už pominulo. Zkušeně vzpomínku zaplašila a hodně hluboko pohřbila.

Svět mimo tu vzpomínku vypadal chvíli zvláště, pak potřásla hlavou a přinutila se vrátit do současnosti. Venku vedle auta vykládala Róza Cellucimu nějakou historku, která zjevně vyžadovala značné mávání rukama, přičemž jí u boku ochranářsky stál Petr. Když se Celluci zasmál něčemu, co Róza říkala, Vicki si všimla, že Petrovi ztuhla ramena.

„Petře! Mohl bys prosím přijít sem?“

Neochotně, ale přišel.

Kývla k autu. „Jaká je pravděpodobnost, že bys dokázal zachytit pach, který někdo nechal na gumové hadičce přívodu brzdové kapaliny?“

Petr pohlédl dolů na motor a nakrčil nos. „Dost malá. Pach brzdové kapaliny je sám o sobě hodně silný. Proč?“

Vicki neviděla důvod, proč mu lhát. Dlaci už věděli, že jim hrozí smrt. „Myslím, že včerejší nehodu někdo zařídil úmyslně.“

„Páni. To Henryho dožere.“

„Henryho?“

„No, zrušili mu přece auto.“

„A nás skoro zabili,“ připomněla mu Vicki.

„No, to jo.“

Dveře od kanceláře se otevřely a do dílny se vrátil mechanik. Nevypadal zrovna nadšeně. „Dobře. Tak jsem tam zavolal. Řekl mi, že se tu někdo staví. Později.“ Upřel pohled na auto a pak na Vicki. „Říká, že s vámi chce mluvit. Nemáte opouštět město.“

„To by mě nenapadlo ani ve snu. Díky, moc jste mi pomohl.“

S úšklebkem její úsměv opětoval a ostentativně se sklonil k práci na modrém saabu, který už měl lepší dny za sebou.

Vicki poznala, že byla právě vypoklonkována. A protože tam už stejně neměla co dělat, dokonce se rozhodla nechat. „Pojď, Petře.“

Petr ji následoval ven z dílny a zamyšleně se při tom mračil.

„Co je?“ zeptala se ho, když přešli parkoviště a došli k Celluciho autu.

„Nejspíš to nic nebude, ale když jste mluvila s panem Sunshinem, očichal jsem si okraje kapoty. Jestli se někdo vrtal v brzdách, musel přece nejdřív otevřít kapotu, ne?“ Zhluboka se nadechl. „Na vteřinu jsem měl pocit, jako bych poznával pach, který jsem tam zachytil. Pak to bylo pryč. Je mi líto.“

„Myslíš, že bys ho znovu poznal?“

„Asi jo.“

„Tak dobře, jestli na něj narazíš, hned mi to řekni. Ten chlápek je nebezpečný.“

„Hej,“ zaprotestoval. „Já vím. Vždyť mi postřelil tátu.“

Vicki uvažovala, jestli mu má říct, že člověk, který postřelil jeho otce, a člověk, který manipuloval s Henryho autem, nejspíš nebyla

jedna a táž osoba – obě činnosti se od sebe až příliš lišily – a podle jejích zkušeností byla nová hrozba mnohem nebezpečnější, protože tu nebyl vzorec, díky němuž by se dala předvídat. Nakonec se rozhodla, že to neudělá. K čemu by to bylo?

Celluci se díval, dokud Petr s Rózou nezmizeli uvnitř, pak vycouval z příjezdové cesty k domu doktora Dixona a zamířil do centra. „Je těžké si je neoblíbit, že?“

„Co je na nich špatného?“

„A to říká žena, která kdysi tvrdila, že by postavila puberťáky mimo zákon?“

„No, nejsou to zrovna typičtí puberťáci, nebo ano?“

Celluci na ni pohlédl koutkem oka. „Tak dobře, co tě žere? Tuhle náladu máš od doby, kdy jsme odjeli ze servisu.“

Vicki si posunula brýle na nose a povzdechla si. „Jen jsem tak přemýšlela…“

„Tak to bylo poprvé.“

Ignorovala ho. „…že jestli si někdo dal tu práci a pokusil se mě zabít, tak musím vědět něco, čeho si nejsem vědoma. Vrah si myslí, že se už dostávám příliš blízko.“

„Nebo jsi nebyla jeho cíl ty, ale Róza s Petrem. Ty ses k tomu dostala jen náhodou.“

„Ne, on už má na zabíjení dlaků zavedený systém. Proč by ho měnil? Přece pořád funguje. Mám pocit, že tohle bylo namířeno proti mně.“

„Předtucha?“

„Říkej tomu, jak chceš, ale jestli to nazveš ženskou intuicí, vyškrábu ti oči.“

Jelikož neměl v úmyslu činit tak zjevně sebevražedná prohlášení, hrozbu ignoroval. „Tak si pojďme projít, co už víš.“

„To by nemělo trvat dlouho.“ Vicki si opřela kolena o palubní desku a začala odpočítávat na prstech. „Vím, že to neudělal Barry Wu. Vím, že to neudělal doktor Dixon. Vím, že to neudělal Arthur Fortrin. Mohl to udělat *kdokoli* jiný, včetně kteréhokoli náhodného známého, jemuž se někdo z těchhle lidí chlubil u baru. Jakmile mi

Barry řekne, kdo z lidí žijících kolem Londýna dokáže tak dobře střílet, pak budu moci začít porovnávat seznamy lidí, kteří do chráněné oblasti chodí pravidelně. Doufejme, že nás stopy přivedou až k jeho bytu dřív, než zase vyrazí do práce.“

Celluci chňapl po kusu papíru, který měla rozložený na klíně, letmo ho přejel očima a hodil ho zpátky. Měl naprostou důvěru ve svou schopnost vyznat se v okolí, navzdory ranní okružní jízdě po okolní krajině. „A jestli to Barry neví?“

„Někdo to vědět bude. Najdu ho.“ Uhladila si mapu na koleni. „Jo, a taky to není Frederick Kleinbein.“

„Kdo?“

„Technicky vzato by se dal, myslím, nazvat jejich nejbližším sousedem. Informoval mě, že Heerkensovi mají jedno hluboké, temné tajemství.“ Zazubila se. „Jsou to nudisti, kdybys nevěděl.“

„Nudisti?“

„To mi řekl. Místní zjevně věří raději v nudisty než ve vlkodlaky.“

Věnoval jí kyselý pohled. „Na tom není nic překvapivého. Co mě překvapuje, je, že to nepřilákalo zástupy mladíků vyzbrojených teleobjektivy.“

„Já měla dojem, že o tenhle problém se postarali *psi*.“

Celluci, který už měl příležitost podívat se jednomu z těch psů pěkně zblízka do tlamy, chápal, že by to mohlo příležitostné šmíráky poněkud odradit.

Vicki si jeho zabručení vyložila jako souhlas a pokračovala. „Jediní další lidé, se kterými jsem mluvila, jsou Carl Biehn a Mark Williams.“

Chvíli mu trvalo, než si jména zařadil. „Ti dva chlápci z dnešního rána?“

„Právě ti.“

„Tak to možná budou oni.“

„Nepravděpodobné,“ odfrkla si. „Dovedeš si představit, že by někdo jako Williams byl ochoten vynaložit tolik času a úsilí, aby se stal odstřelovačem? Ne, ne. Pokud ho dobře čtu, tak ho nezajímá nic, co nepřináší okamžitý zisk.“

„A ten starší pán? Jeho strýc?“

Vicki si povzdechla. „Je to vegetarián.“

„On dlaky přece nejí, Vicki, on je jen zabíjí.“

„A je to hluboce věřící člověk.“

„Stejně jako spousta naprostých magorů. To se navzájem nevylučuje.“

„A miluje svoji zahrádku.“

„*A* tobě se zamlouvá.“

Znovu si povzdechla a s klapnutím otevřela a zase zavřela ventil klimatizace. „Jo. A mně se zamlouvá. Mám pocit, že je to z gruntu slušný člověk.“

„Další pocit?“

„Sklapni, Celluci.“ Ze společného působení ostrého slunce, včerejšího zranění a nedostatku spánku ji začínala příšerně bolet hlava. „To, že má někdo za synovce odporného slizouna, zdaleka nepředstavuje důvod k jeho obvinění z mnohonásobné vraždy. Na druhou stranu ovšem hodlám Barryho požádat, aby se podíval, jestli pan Williams nemá něco v rejstříku – jen pro všechny případy. Jestli chceš nějak pomoci i *ty*, a pokud bude vítr foukat správným směrem, můžeš strávit dnešní noc hlídáním stromu.“

„To ti pěkně děkuju. Přesně po tomhle jsem vždycky toužil, strávit noc někde v lese a nechat se zaživa sežrat komáry.“ *Zatímco si ty a Henry budete pěkně lebedit uvnitř. To zrovna.* Hodil po ní pohledem a znovu se věnoval řízení. „Kdo říká, že se tam vrátí?“

„Je to součást vzorce, když vane vítr od pole.“

„Tak proč ten strom neporazíš?“

„Už mě to napadlo.“

„Zatímco o tom budeš ještě přemýšlet, mám pro tebe další nápad. Pokud víš, že se k tomu stromu pořád vrací, proč si tam na něj nepočíháš *sama*?“

„Jak? *Ty* víš moc dobře, že po setmění nevidím vůbec nic. Kromě toho tam šel Henry…“

„Poslala jsi tam civilistu!“

„Přihlásil se dobrovolně!“ odsekla Vicki, ignorujíc skutečnost, že mezi civilisty teď patří i ona sama.

„Přihlásil se dobrovolně i o tu ránu z brokovnice?“

„Henry je dospělý chlap. Ví, jaká jsou rizika.“

„Dospělý chlap. Jasně. A další věc: podle řidičáku je Fitzroyovi pouhých čtyřiadvacet let.“ Zvedl oči od silnice právě na tak dlouho, aby ji mohl zpražit pohledem. „Jsi skoro o osm let starší než on, nebo to snad… co je tady k smíchu?“

Přestože vibrace rozpoutaly uvnitř její hlavy pravé peklo, neubránila se Vicki záchvatu smíchu. *Celých osm let. Dobrý bože.* Nakonec si uvědomila ledové ticho na druhé straně auta a podařilo se jí ovládnout. *Celých osm let.…* Sundala si brýle a otřela si uslzené oči do ramene trička. „Miku, nemáš ani ponětí, jak málo na tom záleží.“

„Očividně ne,“ procedil Celluci skrze zaťaté zuby.

„Hej! Stíháme někoho, nebo co? Právě jsi zrychlil na žlutou.“ Vicki stačil jediný pohled na jeho sevřenou čelist, aby usoudila, že je na čase změnit téma. „Co bych tak mohla vědět, že to někomu stojí za vraždu?“

Nebyl to zrovna nejelegantnější způsob, jak změnit směr hovoru, ale Celluci se ho chopil. Najednou ani *nechtěl* vědět, čemu se tak smála. Henryho zasraného Fitzroye převyšoval věkem o celých dvanáct let a neměl pocit, že by to jeho ego uneslo. „Být tebou, nechal bych si Carla Biehna a jeho synovce předvolat k výslechu.“

„Na základě čeho?“

„Někdo si myslí, že se začínáš dostávat příliš blízko, a tihle dva jsou jediní lidé, se kterými jsi mluvila a nebyla schopna je vyloučit.“

„No, ty nejsi já.“ Vicki si poškrábala komáří bodnutí na zadní straně lýtka. „A pro případ, že ti to až doteď unikalo, tohle nejen že není policejní případ, ale policii do něho vůbec tahat nesmíme.“

„Už do něho zatažená je. Nebo jsi zapomněla na tu včera nahlášenou střelnou ránu?“

„Ulice Queen. Tady zahni. Barry bydlí v čísle 321.“ Posunula si brýle na nose a dodala: „Policie si jen myslí, že na tom pracuje. Ve skutečnosti nemají ponětí, co se vlastně děje.“

„A nemyslíš, že na to přijdou?“ zeptal se, zatímco zatáčel širokým obloukem za roh, aby se vyhnul malému klukovi na kole.

Vicki rozhodila rukama. „Jak by na to mohli přijít? Máš v úmyslu jim to říct?“

„Budou vyšetřovat.“

„Jasně že budou. OPP bude v chráněné oblasti pár týdnů hlídkovat trochu častěji, dokud se neobjeví něco důležitějšího, než je náhodná rána z pušky, načež bude muset přesměrovat normohodiny tam.“

„Ale tohle žádná náhodná rána nebyla,“ poznamenal Celluci, který se zoufale snažil udržet temperament na uzdě. „To ale *policie* neví.“ Vicki se přinutila ke klidu. Skřípání zubů jí jen zhoršovalo bolest ve spánku a na paličáka sedícího vedle ní stejně nijak nepůsobilo. „A ani to nezjistí.“

„No, až zjistíš ty, kdo je ten zabiják, tak se do toho budou muset vložit. Nebo,“ pokračoval sarkasticky, „jsi snad naplánovala taky nějakou nehodu, která by se o všechno postarala?“

„Támhle.“ Ukázala. „Tři dvacet jedna. Je tam nápis, že parkoviště pro hosty je za domem.“

Ticho kolem těch slov mluvilo výmluvnou řečí.

„Ježíši Kriste, Vicki. Ty nemáš v úmyslu postavit ho před soud, že?“

Prohlížela si špičky bot.

„Odpověz mi, zatraceně!“ Dupl na brzdy a skoro ještě předtím, než auto zastavilo, ji popadl za ramena a otočil čelem k sobě.

„Soud?“ Vyškubla se mu. Bože, ten je někdy natvrdlý. „A co se stane s dlaky u soudu?“

„Zákon…“

„Oni nechtějí zákon, Celluci, oni chtějí spravedlnost, a jestli vrah půjde k soudu, žádné se jim nedostane. Víš stejně dobře jako já, že oběť jde před soud společně s obžalovaným. Jakou šanci by dlaci asi měli? Když nejsi bílý nebo jsi chudý nebo, Bože chraň, když jsi dokonce žena, vidí tě systém jako podřadného člověka. Dlaci vůbec *nejsou* lidi! Jak si myslíš, že bude systém pohlížet na ně? A jaký život asi budou mít, až s nimi skončí?“

Nemohl věřit tomu, co slyší. „Snažíš se tady přesvědčit mě, nebo spíš sama sebe?“

„Sklapni, Celluci!“ On ji nechápal úmyslně. *Jeho hezky uspořádaný svět se trochu zašmodrchá a on se nedokáže přizpůsobit. Není to moje chyba.*

Zesílil hlas, aby se vyrovnal jejímu. „Nehodlám tady jen tak stát a dívat se, jak zahazuješ všechno, čemu jsi tak dlouho věřila.“

„Tak odejdi!“

„Jsi ochotná být soudcem i porotou – a kdo bude katem? Nebo hodláš dělat i *tohle*?“

Chvíli na sebe hleděli, pak Vicki zavřela oči. Bušení jejího srdce se změnilo ve výstřely z pušky a na vnitřní straně víček uviděla krvácejícího Donalda a pak i ostatní členy smečky, ležící tam, kde je zastihly kulky. Srst měli potřísněnou krví a zbyla jen ona, kdo je mohl oplakávat. Nabrala do plic dlouhý, přerývaný dech, pak ještě jeden a nakonec otevřela oči.

„Já nevím,“ řekla tiše. „Udělám, co budu muset.“

„I když to bude znamenat vraždu?“

„Nech to být, Miku. Prosím. Řekla jsem, že nevím.“

S úsilím si zajel rukama do vlasů a udržel za zuby většinu věcí, které jí chtěl říct, až na jednu. Dokonce se mu podařilo udržet hlas rozumně klidný. „Kdysi jsi to věděla.“

„Život býval o hodně jednodušší. Kromě toho,“ odepnula si bezpečnostní pás, a když otevírala dveře, zasmála se roztřeseným a naprosto nepřesvědčivým smíchem. „S tímhle chlebem si budeme dělat starosti, až přijde na jeho krájení.“

Celluci ji následoval do domu, kde bydlel Barry Wu, a v hlavě se mu zhruba stejným dílem mísily starosti a hněv. *Život býval o hodně jednodušší.* Tak proti tomu rozhodně neměl co namítnout.

„Především potřebujete dobrou sadu nožů.“

„Nože mám.“

„Cha. Nových nožů. Čepele z továrny jsou na hovno.“

„Dnes odpoledne si je nechám nabrousit.“

„Cha.“ Postarší chlap vytáhl z bince na kuchyňském stole roztrženou obálku a načmáral na její rub adresu. „Zajděte tam,“ přikázal, když ji podal svému hostu, „poslední místo ve městě, kde by ještě mohli odvést slušnou práci.“

Mark Williams složil papírek na dvě poloviny a zasunul si ho do peněženky. Pár otázek ohledně obchodu s kožešinami ho přivedlo až

za tímhle dědkem. Padesátka mu vynesla několikahodinovou instruktáž. Vzhledem k tomu, kolik mu kůže hodí, považoval ty peníze za výhodnou investici.

„Dobře. Poslouchejte. Projdeme si to ještě jednou. Když to budete dělat pomalu, neměl byste mít potíže. Váš první řez povede podél břicha – tam je skoro takový šev – potom…“

„Problém je v tom, že tu nikdo další není. Vlastně musím říct, že si nejsem jistý, jestli bych takhle dokázal střílet já sám. V noci ne.“ Barry vystrčil hlavu z ložnice, kde se oblékal do práce. „S optikou jsem moc nepracoval.“

„A co lidi z útvaru rychlého nasazení?“

Povytáhl obočí. „Máte na mysli policistu?“

Celluci si povzdechl. Podle jeho názoru vypadali mladí lidé vždycky nedůtklivě, když se snažili mračit. „Chcete mi tvrdit, že se v Londýně nikdy nevyskytl špatný polda?“

„No… to ne… ale s takovým Torontem se nemůžeme srovnávat.“ Znovu zmizel v ložnici a o chvíli později se vynořil s rozepnutou košilí a botami v rukou. „Myslím, že bych se mohl poptat,“ nabídl a usadil se na okraj poslední volné židle. Trochu se mu nedostávalo nábytku, ale jak televizor, tak hudební věž byly prvotřídní kvality. „Ale upřímně řečeno, pochybuji, že by to dokázal někdo z těchhle chlapíků.“ Zhluboka se nadechl. „Vím, že to zní jako chvástání, ale i když vezmeme v potaz můj nedostatek zkušeností s prací s optikou, nemůže se mi žádný z nich rovnat.“

Vicki zvedla z čestného místa na televizi fotku z promoce na Barryho policejní škole. Pouze jediná upřímně se usmívající tvář na ní patřila zjevnému příslušníku národnostní menšiny, Barrymu Wu samotnému. *Plus pět žen a jeden vlkodlak. To je mi směska.* Všechny ženy byly bělošky. Technicky vzato byl běloch i vlkodlak. *A to se policie diví, proč se vztahy mezi ní a komunitami hroutí.* Popravdě musela přiznat, že police moc dobře věděla, proč se vztahy mezi ní a komunitami hroutí, jen nedokázala najít pro tento dlouhodobý problém řešení, které by se líbilo všem. Bohužel fráze „to chce čas“

nebyla přijatelnou odpovědí v situaci, kdy se jim právě času nedostávalo.

„Překvapuje mě, že vás ještě nepřetáhli kluci od SWAT.“ Opatrně vrátila fotku na místo. Pořád pro ni bylo zvláštní uvažovat o sobě a *policii* jako o dvou oddělených jednotkách.

Trochu příliš sebevědomě se pousmál. „Už mě varovali, že jakmile se vrátím z olympiády se zlatem, jsem jejich.“ Když se předklonil, aby si zavázal boty, jeho úsměv pohasl. „Tak to abych si je radši prověřil, že?“

„No, kdyby se vám podařilo zjistit, co dělali nejlepší odstřelovači v ty noci, kdy došlo k vraždám, dost by nám to pomohlo.“

„Jo.“ Povzdechl si. „Škoda, že jsme v ty noci neměli velkou akci na záchranu rukojmích, která by jim poskytla alibi.“

„Škoda,“ přikývla Vicki a skryla zcela nepatřičný úsměv. Tenhle kluk – mladý muž – mluvil naprosto vážně.

„Já prostě nemůžu uvěřit, že by někdo mohl střílet po Colinově rodině. Tím chci říct,“ posadil se, začal si zapínat košili a prsty se mu přitom třásly rozhořčením, „jsou to nejspíš ti nejpohodovější lidi, které znám.“

„Vás nezneklidňuje, že se proměňují ve zvířata?“ otázal se Celluci.

Barry ztuhl. „Oni se neproměňují ve zvířata,“ vyštěkl. „To, že v jedné ze svých podob mají srst, z nich nedělá zvířata. Většina zvířat, která jsem poslední dobou potkal, chodila po dvou nohou! A navíc, Colin je skvělý polda. Jak jednou zachytí pach podezřelého, má to ten všivák spočítané. Lepšího parťáka, který by vám kryl záda v ošklivé situaci, byste si nemohl přát. A co víc, dlaci prakticky vynalezli koncept týmové spolupráce.“

„Mě jen zajímalo, jestli vás to neznepokojuje,“ řekl Celluci mírným hlasem.

„Ne.“ Barry si prudce zastrkal košili do kalhot a trochu zrudnul. „Teda už dávno ne, chtěl jsem říct. Vždyť přece jakmile někoho opravdu poznáte, nemůžete ho nenávidět jen proto, že je vlkodlak.“

Moudrá slova do dnešních časů, pomyslela si Vicki. „Zpátky ke střílení…“

„Jo, myslím, že znám někoho, kdo by vám mohl pomoci. Bertie Reidová. Je to opravdový nadšenec, jeden z těch, kteří vás dokáží zasypat fakty a čísly za posledních padesát let. Jestli je v téhle oblasti někdo, kdo dokáže takhle střílet, ona ho bude znát. Nebo to aspoň dokáže zjistit.“

„Ona taky střílí?“

„Příležitostně z malých zbraní, ale z velkorážních už dávno ne. Musí jí být přes sedmdesát.“

„Znáte adresu?“

„Ne, to neznám, a její číslo není v seznamu – slyšel jsem, jak se o tom jednou na střelnici zmínila – ale najít ji nebude těžké. Většinu odpolední tráví ve Sportovním klubu na ulici Grove, vysedává v klubovně, popíjí čaj a kritizuje každého, kdo si přijde zastřílet.“ Zvedl oči od kusu papíru, na který jim psal adresu klubu. „Mně říkala, že mám moc napnutou přední ruku.“ Protáhl si zmíněnou končetinu a dodal: „Měla pravdu.“

„Proč necvičíte na policejní střelnici?“ zeptal se ho Celluci.

Barry se tvářil trochu nesměle, když jim adresu podával. „Občas tam zajdu. Ale vždycky to skončí tak, že je kolem spoustu čumilů. A navíc, no, všechny terče tam vypadají jako lidé. To se mi nelíbí.“

„Mě to taky nikdy nijak zvlášť nebralo,“ řekla mu Vicki a uložila si složený kousek papíru do kabelky. Možná byly realistické – všechno, po čem bude policista kdy střílet, bude mít tvar člověka – ale každoroční střelecké testy v ní vždycky zanechaly lehký pocit studu, že jí to tak jde.

Doprovodili Barryho na parkoviště a sledovali, jak se souká do kožené bundy – „Radši se budu potit, než abych nechal lokty na dlažbě.“ – nasazuje si helmu s reflexním oranžovým pruhem na zadní části, opatrně ukládá čepici pod sedadlo motorky a s řevem ujíždí pryč.

Vicki si povzdechla a opatrně se opřela o horký kov Celluciho vozu. „Prosím tě, řekni mi, že jsem nebyla tak zapálená.“

„Takhle ne,“ vyprskl Celluci. „Byla jsi horší.“ Otevřel dveře a opatrně se usadil na vinylový potah sedadla. Na parkovišti nebyl žádný stín, ve kterém by se dalo zaparkovat. Ne že by si toho všímal, vzhledem k rozhovoru, který spolu při příjezdu vedli. Tiše zaklel,

když se loktem otřel o rozpálené opěradlo sedadla, odemkl Vickiiny dveře, a než nasedla, zapnul klimatizaci.

V autě doznívala ozvěna jejich poslední hádky. Ani jeden z nich nemluvil, aby nezačala nanovo. Celluci nijak netoužil vést monolog na téma nebezpečí morálních úsudků a věděl, že Vicki považuje téma za uzavřené. *Ale jestli si myslí, že odjedu, než to tady skončí, tak se šeredně plete.* Nemusel se vrátit do práce až do čtvrtka, a jestli bude muset, vezme si nemocenskou. Teď už šlo o víc než jen o Henryho Fitzroye. Vicki potřebovala zachránit sama před sebou.

Prozatím budou dodržovat příměří.

„Je skoro půl třetí a já umírám hlady. Co takhle někde zastavit na něco k snědku?“

Vicki zvedla oči od adresy, kterou Barry naškrábal na kus papíru, a vděčně nabídku ke smíru přijala. „Jenom v případě, že se najíme cestou v autě.“

„Fajn.“ Vyjel na ulici. „Ale nesmí to být kuře. V tomhle vedru by auto nasáklo pachem plukovníka z Kentucky a už bych se ho nezbavil.“

Zastavil u prvního rychlého občerstvení, na které narazili. Celou dobu, kdy seděl v autě, pojídal hranolky a čekal, až se Vicki vrátí z toalety, nemohl Celluci odtrhnout oči od černozlatého džípu zaparkovaného na protější straně ulice. Věděl, že už ho někde viděl, ale nevybavoval si kde, jen to, že vzpomínka měla neurčitě nepříjemný nádech.

Řidič ho zaparkoval před stařičkou opravnou obuvi. Vybledlý nápis na polovině oken, která Celluci viděl, hlásal: *Není správný chlap, kdo obouvá starý kŕáp.* Udiveně přemítal nad kouskem vzpomínky, dokud z dílny nevyšla odpověď.

„Mark Williams. Žádný div, že jsem z toho měl divný pocit.“ Williams měl k životu přístup, jaký Celluci vysloveně nesnášel. Kdyby si měl vybrat on, dal by vždycky přednost upřímné protivnosti před povrchním šarmem. Zašklebil se s plnou pusou hamburgeru. *Což rozhodně vysvětluje můj vztah s Vicki.*

Williams s veselým pohvizdováním obešel auto, otevřel dveře na straně řidiče, a než nasedl, hodil na sedadlo spolujezdce objemný balík v hnědém papíru.

Kdyby byl ve vlastním okrsku, možná by si s ním šel Celluci popovídat, čistě z principu, aby ten chlap věděl, že je pod dohledem, a pokusil by se zjistit, co v balíku je. Zastával názor, že před lidmi Williamsova typu je třeba udržovat náskok. Ale takhle mohl jen sedět a dívat se, jak odjíždí.

Když džíp odjel, zahlédl ve výloze obchodu druhý nápis.

Brousíme nože.

„Bertie Reidová?“ Muž středního věku sedící za stolem se zamračil. „Pochybuji, že už je tady, ale…“ Zazvonil telefon, muž zvedl sluchátko a obrátil oči v sloup, když odpovídal: „Sportovní klub na ulici Grove. Ano, přesně tak. Zítra večer na pistolové střelnici. Ne, madam, v průběhu večírku se střílet nebude. Děkuji. Doufám, že vás tam uvidíme. Zatracené telefony,“ pokračoval poté, co zavěsil. „Alexander Graham Bell měl dostat cementové boty nadměrné velikosti a měli ho hodit z pevninského šelfu. Kde jsme to přestali?“

„U Bertie Reidové,“ napověděla mu Vicki.

„Pravda.“ Mrkl na hodiny na zdi. „Jsou teprve tři, Bertie se tu ukáže nejspíš až za hodinu. Jestli se můžu zeptat, co chce dvojka torontských soukromých vyšetřovatelů po Bertie?“

Vicki, kterou nemálo pobavil předpoklad, že její průkaz zahrnuje i Celluciho, mu věnovala nejlepší profesionální úsměv určený k získání důvěry veřejnosti. „Sháníme informace o sportovních střelcích a Barry Wu nám řekl, že paní Reidová je naše nejlepší volba.“

„Vy znáte Barryho?“

„Základem naší práce je co nejtěsnější spolupráce s policií.“ Celluci neměl problém s tím, že je vnímán jako Vickiin partner. Bylo to lepší než mávat po Londýně služebním odznakem – čímž by si u nadřízených v Torontu popularitu zaručeně nezískal.

„Naší taky.“ Jeho hlas se stáhl do defenzivy. „Členové střeleckého klubu zacházejí se svými zbraněmi zodpovědně. Každá zbraň, která překročí práh klubu, je registrována jak u OPP, tak u místní policie, a žádnou munici zde nepřechováváme. Jestli někdo střílí v restauracích a ve školách, nebo omylem odbouchne strýčka Ralpha, když se chlubí novou hračkou ráže .30, jsou to ti hajzlové, kteří si myslí, že puška je – s prominutím – nadupaným nástavcem na jejich vocas, ne členové našeho klubu.“

„Ne že by bylo lepší být střelen úmyslně, ne náhodou,“ poznamenala Vicki jízlivě. Přesto mu musela dát za pravdu. Když už nešlo nacpat koncept palných zbraní zpátky do Pandořiny skříňky, bylo lepší sejmout z nich veškeré pozlátko a udělat z nich jen další nástroj či zálibu. Osobně by ovšem dala přednost natolik přísné a celosvětově platné legislativě kontroly zbraní, že by to jak výrobci, tak spotřebitelé tváří v tvář hromadě papírování radši vzdali. Rovněž trest za použití zbraně při spáchání zločinu by měl být přiměřenější… na každého takového hajzla by měli vzít jeho vlastní zbraň a pak ji pohřbít spolu s jeho tělem. K téhle filozofii dospěla, když viděla, co dokáže brokovnice udělat s tělem sedmiletého kluka.

„Nebude vám vadit, když tu na paní Reidovou počkáme?“ otázal se Celluci, než se muž za stolem stačil rozhodnout, jestli Vicki mínila svá slova jako souhlas, nebo útok. Měl za to, že dnešní příděl vášnivých slovních přestřelek už vyčerpal.

Muž se lehce zamračil a pokrčil rameny. „Myslím, že to nebude vadit, když vás posílá Barry. Je chloubou a potěšením našeho klubu, víte, nikdo z ostatních se mu nemůže ani zdaleka rovnat. Pojede na příští olympiádu – a jestli je na světě spravedlnost, přiveze domů zlato. Zatraceně!“ Zatímco sahal po telefonu, ukázal jim ke schodům. „Klubovna je ve druhém patře, můžete na Bertie počkat tam.“

Klubovna byla vybavena několika hnědými či zlatými rozložitými pohovkami a křesly, párem slušně velkých stolů a skříňkou na trofeje. V malé kuchyňce v rohu se nacházel kávovar, několik sklenic instantní kávy, elektrická varná konvice a čtyři konvičky různých velikostí. Ve tři hodiny odpoledne byl jediným

obyvatelem místnosti malý šedý kocour stočený na výtisku *Střelecké bible.* Vicki a Cellucimu věnoval jediný pohled a od té doby je ignoroval.

Za velkými okny v severní stěně bylo slyšet střelbu z pušek.

Celluci se podíval ven, pak si vzal z jednoho stolu dalekohled a nasměroval ho k terčům. „Pokud se nás nesnaží chytře svést ze stopy, tak ani jeden z těch dvou není odstřelovač, kterého hledáme.“

Vicki postavila dalekohled zpátky na místo a ani se nenamáhala ho použít. „Podívej, Celluci, není důvod, abychom tu oba tvrdli až do čtyř. Co kdybys zajel k doktoru Dixonovi, odvezl dvojčata a jejich otce domů a pak mě přijel vyzvednout?“

„Zatímco ty budeš dělat co?“

„Trochu se tu poptám a pak si popovídám s Bertie. Nic, u čeho bys mi musel dělat chůvu.“

„Pokoušíš se mě zbavit?“ otázal se a opřel se o zeď z tvárnic.

„Jen se snažím jednat rozumně.“ Viděla, jak si založil ruce, a povzdechla si. „Podívej, vím, jak moc nesnášíš čekání, a pochybuji, že se tady bude dít tolik věcí, aby nás to oba hodinu zaměstnalo.“

I když hrozně nerad, musel uznat, že má pravdu. „Mohli bychom si povídat,“ navrhl nepřesvědčivě.

Vicki zavrtěla hlavou. Další povídání s Michaelem Cellucim bylo to poslední, co teď potřebovala. „Popovídáme si, až to tu skončí.“

Natáhl ruku a posunul jí brýle na nose. „Beru tě za slovo.“ Znělo to spíš jako hrozba než příslib. „Zavolej na farmu, až budeš chtít, abych vyrazil. Nemá smysl, abych sem přijel doprostřed rozdělané práce.“

„Díky, Miku.“

„Žádný problém.“

„Proč jsem to vlastně udělala?“ ptala se sama sebe, jakmile měla klubovnu jen pro sebe. „Vím přesně, co udělá.“ Křesla byla mnohem pohodlnější, než se zdálo, a ona se s vděčností zabořila do zlatého sametu. „Souhlasil s tím, že půjde pryč, jen aby mohl tahat z dlaků informace o Henrym, aniž bych se mu do toho pletla.“ Že by *chtěla,* aby se to o Henrym dozvěděl?

„Už v Henryho minulosti pátral,“ řekla kocourovi. „Bude lepší, když se to dozví za kontrolovaných podmínek než náhodou.“

Byl to dokonale přesvědčivý důvod a Vicki se rozhodla mu věřit. Jen doufala, že mu uvěří i Henry.

Třináct

„Je mi líto, právě jste se minuli. Vrátil se do postele.“

„Vrátil se do postele?“ Celluci se podíval na hodinky. „Je za deset čtyři odpoledne. Je nemocný?“

Nadine zavrtěla hlavou. „To zrovna ne, ale zhoršila se mu alergie, tak si vzal prášek a šel si nahoru lehnout.“ Položila složené prostěradlo do koše s prádlem a vryla si do paměti, že až ho tma konečně probudí, musí Henryho informovat, že se stal alergikem.

„Doufal jsem, že si s ním budu moci promluvit.“

„Říkal, že vstane kolem soumraku. Zdá se, že po setmění není hustota pylu v ovzduší tak vysoká.“ Zatímco mluvila, natáhla se, aby sundala ze šňůry další kus prádla, a ztratila rovnováhu. Okamžitě ji za loket zachytila Celluciho silná ruka. *Je skoro škoda, že není dlak,* pomyslela si. Poděkovala mu a současně vyklouzla z jeho sevření. *A je velmi dobře, že Stuart je právě ve stodole.* „Jestli zůstanete na večeři,“ pokračovala, „můžete si s Henrym promluvit později.“

Alergie. Henry Fitzroy nevypadal na člověka, kterého by mohla položit alergie. I když by Celluci hrozně rád věřil, že všichni spisovatelé – a tím spíše spisovatelé romantické literatury – jsou neschopní slaboši žijící ve světě fantazií, nemohl popřít auru síly, kterou ten muž vyzařoval. Stále byl více než z poloviny přesvědčen, že maska spisovatele jen kryje jeho spojení s organizovaným zločinem. Navíc, jak dlouho může trvat napsání takové knihy?

Určitě mu zbývala spousta času, kdy se mohl zabývat velkým množstvím nekalých záležitostí.

Bohužel tu nemohl čekat věčně.

„Děkuji za pozvání, ale…“

„Detektive?“

Otočil se za hlasem.

„Máte na telefonu paní Nelsonovou.“

„Pokud mě omluvíte…“

Nadine kývla. Bylo jí sotva vidět za záhyby lehce potrhaného prostěradla. Noční proměny ložnímu prádlu nesvědčily.

Zatímco se v duchu ptal, co se asi stalo, vešel Celluci do domu a následoval zrzavou puberťačku do malé pracovny hned vedle kuchyně. Šlo zjevně o pozůstatek místnosti, jejíž větší část byla obětována, když se do farmy zavedl rozvod vody a byla přistavěna koupelna.

„Děkuji ti, ehm…“ S mladším párem dvojčat se seznámil ani ne před patnácti minutami, když přišly pomoci Petrovi s Rózou dostat Donalda po schodech nahoru a do postele, ale neměl ani tušení, která z nich to je.

„Jennifer.“ Zahihňala se a setřásla si z tváře hřívu rudohnědých vlasů. „Já jsem ta hezčí.“

„Promiň,“ usmál se na ni Celluci. „Příště si to budu pamatovat.“

Znovu se zahihňala a utekla.

Stále s úsměvem na rtech zvedl staré černé sluchátko – nejspíš patřící k původnímu telefonu ještě z doby před třiceti lety, kdy sem byla zavedena telefonní linka. „Celluci.“

Vicki, která se učila slušnosti při telefonování na stejné škole jako Celluci, neměla s nedostatkem zdvořilostních frází problém. Sama je užívala málokdy. „Právě jsem se dozvěděla, že Bertie Reidová nepřijde dříve než v pět.“

„Hodláš tam na ni čekat?“

„Myslím, že nemám na vybranou.“

„Mám přijet?“

„Opravdu není potřeba. Zůstaň na farmě, abych se s tebou mohla spojit, a nenechej dla… Heerkensovy chodit na jižní pole.“

„Během dne by to mělo být poměrně bezpečné.“

„To mě nezajímá. Nikoho dalšího už nesmí střelit, i kdybych je měla všechny uvázat na vodítko.“

Zavěsila, aniž by se zeptala na Henryho. Cellucimu to přišlo divné. Jako by věděla, že nebude k zastižení. Taky mohla samozřejmě prokazovat neobvyklou dávku taktu, ale o tom pochyboval.

Zatímco si v hlavě probíral možnosti, vrátil se na dvorek k Nadine. „Vypadá to, že se tu ještě chvíli zdržím. Ta ženská, se kterou potřebuje Vicki mluvit, dorazí později."

„Žádný problém." Což sice nebyla tak docela pravda, ale podle Nadinina názoru potřeboval Stuart zapracovat na své schopnosti snášet nedlacké dominantní jedince. Detektiv z Toronta bude dobrý tréninkový model pro příště, až bude Stuart muset s někým spolupracovat. Posledně málem došlo ke katastrofě. Už tak bylo čím dal těžší udržet jejich existenci v utajení i bez toho, že by chtěl Stuart vyzývat každého alfa samce, s nímž se setká. A přestože si uvědomovala, jak těžké je pro jejího druha přijmout lidi zvenčí za ochránce smečky, už se stalo a on se s tím prostě bude muset naučit žít. *Nebo všichni zemřeme. Jako Stříbrná.* Podala Cellucimu hrst kolíčků na prádlo. „Dejte je prosím do košíku."

Celluci jí vyhověl. Trochu se zamračil nad jejím náhlým smutkem a uvažoval, jestli by neměl něco říct. A pokud ano, co?

„Mami?" Jako dokonalý obrázek šestileté sklíčenosti se zpoza rohu domu vyploužil Daniel a zhroutil se na schod. „Chtěl bych jít k rybníku, ale není tu nikdo, kdo by mě tam vzal. Taťka má strčenou hlavu v traktoru a říká, že Petr s Rózou musí spravit plot u cesty, a strejda Donald je nemocný a Colin šel do práce a Jennifer s Marií se starají o strejdu Donalda…" Nechal hlas vyznít do ztracena a hluboce si povzdechl. „A tak jsem si říkal…?"

„Teď ne, zlatíčko." Natáhla k němu ruku a shrnula mu vlasy z očí. „Možná později."

Daniel svraštil ebenové obočí. „Ale já chci jít hned. Je mi horko."

„Můžu ho vzít já." Celluci rozhodil rukama, Nadine se otočila a podívala se na něj. „Nic jiného na práci nemám." Což byla víceméně pravda. Taky ho napadlo, že děti jakéhokoli živočišného druhu často vědí víc, než dospělí tuší. Jestli Fitzroy patřil k rodinným přátelům, možná by mu mohl Daniel vyplnit některá z otravných prázdných míst.

„Umíte plavat?“ zeptala se po chvíli Nadine.

„Jako ryba.“

„Mami, *prosím*.“

Zvážila pohodlí svého dítěte oproti jeho bezpečnosti s tímhle v podstatě cizím člověkem. Popravdě mu nemohla mít události včerejší noci za zlé. Samci nenesou odpovědnost za to, co dělají, když se jim pění krev.

„Maminko!“

A díky té výzvě koneckonců získal ve smečce jakés takés postavení. „Tak dobře.“

Daniel jí zprudka objal nohy, vyrazil cosi, co se velmi podobalo radostnému zaštěkání, a rozběhl se pryč s jedním vzrušeným „Tak jdeme!“, mířeným k Cellucimu, který ho poněkud důstojnějším tempem následoval.

„Hej!“

Otočil se a tak tak se mu podařilo zachytit letící ručník, dřív než ho zasáhl do obličeje.

Nadine se zašklebila a malinko povyplázla jazyk zpoza velmi bílých zubů. „Tohle nejspíš budete potřebovat. A nenechte ho jíst žáby. Nevečeřel by.“

„Já nevím. Jezdí sem celý můj život.“

Překlad: tři nebo čtyři roky. „Jezdí sem často?“

„Jasně. V jednom kuse.“

„Máš ho rád?“

Daniel se otočil a šel dál pozpátku, upíraje na Celluciho oči zpoza hustého porostu rozcuchaných, prachově černých vlasů. „Jasně že mám. Henry mi vozí dárky.“

„Jaké třeba?“

„Akční figurky. Vždyť víte, superhrdiny a tak.“ Zamračil se. „Ale hrozně lehko se rozhryžou.“ Zakopl bosou patou o trs trávy a mávaje rukama jako větrný mlýn, dopadl na zadek. Zavrčel na drzou překážku, a když ji dostatečně varoval před dalšími pokusy podrazit mu nohy, přijal ruku, kterou mu nabízel Celluci.

„Jsi v pořádku?“

„Jasně.“ Rozběhl se kousek napřed, jen aby dokázal, že mu nic není. „Už jsem spadl z větší výšky.“

Celluci se ohnal po komárovi. „Je rybník daleko?“ Vytáhl rozmáčklý hmyz z chlupů na předloktí a otřel si umazanou ruku do kalhot.

„Néé.“ Po třech výskocích uznal, že převislá větev je pro něj zatím ještě příliš vysoko, a pokračoval dál.

„Patří k farmě?“

„Hm. Vykopal ho děda před godziliónem let. Když byla máma ještě malá,“ dodal jen pro případ, že by Celluci nevěděl, jak dlouhý je jeden godzilión.

„Chodíš plavat taky s Henrym?“

„Néé. V noci plavat nesmím, pokud tam nejsou všichni.“

„Henry tady nikdy není přes den?“

Daniel si povzdechl a hleděl na Celluciho, jako by byl naprostý idiot. „Jasně že je. Teď je přece den.“

„Ale on spí.“

„To jo.“ Jeho pozornost upoutal motýl, vyrazil za ním a pronásledoval ho, dokud nevyletěl vysoko na jeden z topolů, které lemovaly cestu.

„Proč tě nikdy nevezme plavat během dne?“

„Protože spí.“

„Zrovna když ty chceš jít plavat?“

Daniel nakrčil nos a zvedl oči od brouka, kterého právě zkoumal. „Ne.“

Hlídač ve Fitzroyově domě také Cellucimu říkal, že Henry podle všeho žije nočním životem. Lidé, kteří pracují v noci a během dne spí, nejsou zase tak vzácní, ale tato informace se připojila k dalším kouskům skládačky – přesněji k chybějícím kouskům skládačky – a jeho podezření rozhodně nerozptýlila. „Vozí někdy Henry někoho s sebou?“

„Jasně. Přivezl Vicki.“

„A ještě někoho jiného?“

„Néé.“

„Víš, co Henry dělá, když je doma?“

Daniel věděl, že nemá nikomu říkat, že Henry je upír, stejně jako nesměl nikomu říkat, že jeho rodinu tvoří vlkodlaci. To byla jedna z prvních věcí, které ho učili. Ale tenhle policista věděl o jejich srstnatých podobách a byl přítel Vicki a ona to o Henrym věděla. Takže to možná věděl taky. Daniel se to rozhodl zahrát na jistotu. „To nesmím nikomu říkat."

To znělo slibně. „Co nesmíš říkat?"

Daniel se zamračil. S tímhle dospělákem byla vážně nuda. Pořád by jenom mluvil, a to znamenalo, že se nemohl proměnit. S Vicki byla mnohem větší zábava, házela mu klacky, aby je honil. „Jste naštvaný na Henryho, protože je s vaší družkou?"

„Není to moje družka," vyštěkl Celluci, dříve než si stačil rozmyslet, jestli je moudré vůbec odpovídat. „Máte pach, jako by byla." Svraštil obočí. „Ale ona ne."

Musel se zeptat. „A jaký pach má ona?"

„Svůj."

Tohle není debata, kterou bych měl vést se šestiletým klukem, připomenul si Celluci, když je pěšina zavedla na malou louku, na jejímž vzdálenějším konci se v dolíku modrozeleně třpytil rybník.

„Páni! Kachny!" Daniel si strhl šortky a vyrazil za hlasitého štěkotu a zběsilého mávání ocasem přes louku. Půl tuctu kachen počkalo, až byl skoro u rybníka, a pak se vzneslo. Vrhl se za nimi a cákal a štěkal, dokud mu nezmizely z očí za stromy. Pak se posadil na mělčině, rychle se napil a s vyplazeným jazykem se ohlédl, jestli jeho společník viděl, jak zahnal nepřítele na útěk.

Celluci se zasmál a sebral pohozené šortky. „Dobrá práce!" zavolal. Když se kluk poprvé proměnil, ucítil v zádech pověrčivé mrazení, ale zbytek scény ustál. Když přešel louku, rozhodl se nechat Henryho po zbytek odpoledne být a jen si to užívat.

„Je tam hluboko?" otázal se, když dorazil k rybníku.

„Uprostřed asi tak, jak jste vysoký," odpověděl Daniel po chvíli přemýšlení.

Přes metr osmdesát bylo na takového človíčka hluboko víc než dost. „Umíš plavat?"

Daniel si olízl z nosu kapku vody. „Jasně že jo," prohlásil dotčeně. „Umím čubičku."

„Myslíš, že to do oběda doděláme?“ zeptala se Róza a otřela si zpocené čelo.

„Myslím, že nám strejda Stuart nedal na vybranou,“ vydechl Petr a opřel se o palici. „Poslední dobou je pořádně nabručený.“

„Pokud jsi zapomněl, rodinu někdo napadl. Má dobrý důvod.“

„Jistě, ale kvůli tomu přece nemusí bručet na mě.“

Róza pokrčila rameny a začala udusávat hlínu kolem kovového kůlu. Nesnášela množství šatstva, které musela mít při práci na sobě – boty, rifle, košili – ale v letních šatech se plot opravovat nedal, zvláště když se všechny jeho části očividně usnesly, že každá si bude vydržovat alespoň jeden ostružinový keř.

„Tím chci říct,“ Petr uštípl z klubka dvacet centimetrů drátu a začal ke kůlu připevňovat spodní část plotu, „že ať uděláš cokoli, pořád na tebe jen vrčí.“

Cokoli uděláš ty, chtěl jsi říct. Róza si povzdechla, ale neřekla nic. Sama se cítila poslední dobou tak divně, že rozhodně neměla v úmyslu dvojče kritizovat.

Zamžoural do slunce žlutobíle žhnoucího na odpoledním nebi a potlačil nutkání vypláznout jazyk. „To je den na práci venku jako dělaný. Horko k neuvěření.“

„Ty aspoň můžeš pracovat bez košile.“

„Ty můžeš taky.“

„Ne hned u silnice.“

„Proč ne?“ zazubil se. „Tady stejně nikdy nic nejezdí, a kromě toho je máš tak malý, že by si jich nikdo nevšiml.“

„Petře!“

„Petře!“ zopakoval jako ozvěna, když se po něm ohnala. „Dobře, když se ti tenhle nápad nezamlouvá, co kdybys nám zaběhla domů pro trochu vody?“

Róza si odfrkla. „Jasně. Zatímco ty se tu budeš opírat o plot a koukat, co kde lítá.“

„Ne.“ Ohnul se a zvedl křovinořez. „Zatímco já vyčistím bordel kolem dalšího sloupku.“

Přejela pohledem od sloupku k bratrovi a vykročila k domu. „Ať to máš hotové…“ varovala ho přes rameno.

„Nebo co?“

„Nebo… nebo ti ukousnu ocas!“ Zasmála se, když se Petr po téhle oblíbené dětské hrozbě schoulil, a pak se dala do běhu. Celou dobu, než se dostala z pole na cestu k farmě, cítila v zádech jeho pohled.

Petr se zatahal za lem riflí. Byly příliš těsné, příliš svíraly a bylo v nich horko. Chtěl… už ani nevěděl, co vlastně chce.

„To teda bylo léto,“ zamumlal a přesunul se podél plotu. Stýskalo se mu po tetě Sylvii a strejdovi Jasonovi. Teď, když byli dva starší dlaci pryč, měl pocit, že on a Róza nemají na vybranou a musí zaujmout jejich místo mezi dospělými.

Náhle se mu chtělo výt, ale místo toho si vybil část frustrace ničením křovinového porostu. Možná by si měl zařídit život mimo smečku tak jako Colin. Zavrhl ten nápad takřka ve stejném okamžiku, kdy mu přišel na mysl. Colin neměl dvojče a Petr si neuměl život bez Rózy po boku představit. Jedenáctý ročník na škole skoro nezvládli, protože se kvůli rozvrhu hodin skoro celý den neviděli. Výchovná poradkyně neměla ponětí, jak těsně unikla pokousání, když rozvrh odmítla změnit. Prý nastal čas, aby se od nezdravé emoční závislosti oprostili. Petr sťal křovinořezem několik kopretin. *Kdyby jen tušila. Možná by na světě nebyl takový chaos, kdyby si trochu emoční závislosti vyvinuli i lidé.*

Zvuk blížícího se auta jej přiměl přelézt na druhou stranu plotu, odkud se mohl lépe podívat na řidiče. Když se černozlatý džíp dostal až k němu, zpomalil, zastavil o pár metrů dál a pak ve sprše štěrku začal couvat. Byl to tentýž džíp, který parkoval na konci cesty k jejich farmě toho nedělního rána, kdy šel k poštovní schránce vyzvednout Stína. Se zježenými chlupy na krku odložil křovinořez. Bylo na čase zjistit, proč se tu ten chlapík potlouká.

Mark Williams nemohl věřit svému štěstí. Nejenže narazil na osamělého vlkodlaka hned u cesty, kde se k němu mohl dostat, ale navíc to byl jeden z těch zrzavých. Jeden z mladých zrzavých. A z vlastní zkušenosti věděl, že mladí jakéhokoli druhu se dají snadno zmanipulovat k impulzivnímu, neuváženému jednání.

Dokonce i v riflích a teniskách se stvoření pohybovalo s jistou vlčí elegancí, a když Mark viděl, jak přeskočilo plot a vydalo se k autu, byl přesvědčen, že se jedná o jinou verzi zvířete, které viděl včera sedět u poštovní schránky. Posazení hlavy, výraz zvědavé ostražitosti, to vše bylo s přihlédnutím k odlišnostem daným velikostí identické.

Stáhl okénko. Už se rozhodl, jakým způsobem náhodného setkání využije. Vždy byl přesvědčen, že nejlepších výsledků dosahuje při improvizaci. „Ty jsi jeden z Heerkensových?“

„Jo. A co má být?“

„Možná sis mě tady poslední dobou všiml.“

„Jo.“

Mark držení těla poznal. Tenhle tvor se chtěl stát hrdinou. *No, nech kalhoty na sobě, tvoje šance ještě přijde.* „Trochu jsem se podíval na ten váš, ehm, malý problém.“

„A jaký problém to má být?“

Ukázal prstem a řekl: „Prásk. Slyšel jsem, že jste tenhle měsíc přišli už o dva členy rodiny. Mám, ehm…“ Zarazil ho náhlý zvuk. Pak si uvědomil, o co se jedná. Tvor začal vrčet, zvuk vznikal kdesi hluboko v hrdle a ven se dral jako jasná hrozba. Mark vtáhl ruku do auta a položil prst na ovládání okénka. Nemělo smysl zbytečně riskovat. „Mám informaci, která by vám mohla pomoci chytit viníka. Máš zájem?“

Svraštění rudohnědého obočí. „Proč to říkáte mně?“

Mark se usmál, ale dával si velký pozor, aby neukázal zuby. „Vidíš tu snad někoho dalšího, komu bych to mohl říct? Myslel jsem, že bys s tím možná rád něco udělal.“

Vrčení ztichlo a ustalo. „Ale…“

„Nevadí.“ Mark pokrčil rameny. *Teď opatrně, už skoro zabral…* „Jestli bys raději seděl v bezpečí domova, zatímco tvou rodinu zachraňují ostatní…“ Začal vytahovat okénko.

„Ne! Počkejte! Řekněte mi to.“

Je můj. „Můj strýc, Carl Biehn…“

„Ten trávožrout?“

Znechucení, se kterým mu skočil do řeči, se nedalo přeslechnout. Mark skryl úsměv. Zrovna se chystal říct, že jeho strýc něco zahlédl

dalekohledem, když pozoroval ptáky, ale urychleně přepsal scénář, aby využil předsudku dravce vůči vegetariánovi. I když tím předhodil strýce vlkům. Takříkajíc. „Jo. Ten trávožrout. Je to on. Ale nikdo ti neuvěří, když jim to jen *řekneš*, takže se sejdeme dnes po setmění v jeho staré kůlně a já ti dám důkaz.“

„Nevěřím vám.“

„Jak je ctěná libost. Ale čistě pro případ, že by ses rozhodl, že ti rodina za trochu času stojí, budu na tebe v kůlně po setmění čekat. Myslím, že to můžeš svým… lidem říct tak jako tak.“ Hluboce si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ale ty *víš* moc dobře, že bez důkazu ti neuvěří – ten trávožrout? Ha! – o nic víc než ty mně, a když nepřijdeš, propásneš jedinou příležitost. Já bych si to tedy na svědomí nevzal.“

Mark vytáhl okénko a odjel, dříve než si tvor stačil dát dohromady, co poslední věta znamenala, a položit mu další otázky. Na plánu mohla nevyjít spousta věcí, ale on si byl jistý, že zvíře odhadl správně a riziko je přijatelné.

Pohlédl do zpětného zrcátka a uviděl, že tvor stále stojí na kraji silnice. Hodně brzy přesvědčí sám sebe, že ať už tím cizí člověk míní cokoli, neuškodí se na důkaz podívat. A jak to mají mladí ve zvyku, nebude se obtěžovat někomu to říkat, ne dřív, než si bude jistý.

„Tak pojď zachránit svět. Buď hrdina. Udělej dojem na holky.“ Mark poklepal na hromadu nášlapných pastí na sedadle spolujezdce. „Udělej ze mě boháče.“

Róza se vrátila k plotu se džbánem vody, sotva za odjíždějícím autem začal usedat prach. Viděla, že Petr s někým mluvil, ale neviděla ani necítila, o koho šlo.

„Hej!“ zavolala. „Stojíš na té cestě z nějakého důvodu?“

Petr sebou trhl.

„Petře? Co se děje?“

„Nic.“ Otřepal se a vrátil se za plot. „Nic se neděje.“

Róza se zamračila. *Tohle* byla lež jako věž. Právě mu to chtěla vytknout, když si vzpomněla, co jí radila teta Nadine, když se jí zmínila o Petrově současné náladovosti. *„Dej mu trochu prostoru,*

Rózo. Kluci v tomhle věku to mají těžké.“ Nikdy dřív před sebou tajnosti neměli, ale možná měla teta Nadine pravdu.

„Na.“ Podala mu džbán vody. „Možná ti to spraví náladu.“

„Možná.“ Ale pochyboval o tom. Pak se jejich prsty setkaly a on ucítil, jak se mu letmý dotek propaluje paží a rezonuje celým jeho tělem. Svět zmizel kdesi v zapomnění, jak nasával její pach, pižmový, teplý a tak blízký. Zapotácel se. Cítil, jak mu džbánek vyklouzl z vláčných prstů, a pak se mu po hlavě a trupu rozstříkla sprška ledově chladné vody.

Róza se snažila potlačit smích. Tvářil se rozzuřeně, ale s tím žít dokázala. „Myslela jsem, že každou chvíli omdlíš,“ nadhodila a o krok ustoupila.

„Kdybychom se mohli proměnit,“ zavrčel Petr, potřásl hlavou a pokropil ji vodou z vlasů, „hnal bych tě až do sousedního okresu, a až bych tě chytil, tak bych…“

„Tak bys co?“ dráždila ho, hbitě mu unikajíc z dosahu. Náhle ji zaplavilo vědomí zvláštní síly. Kdyby na sobě neměla tolik oblečení…

„Tak bych…“ Pramínek vody si našel cestu za lem jeho kalhot. „Tak bych… sakra, Rózo, to studí! Ukousl bych ti ocas, to bych udělal!“

To už se rozesmála, nebylo zbytí, a ten okamžik byl pryč.

„Pojď.“ Zdvihla ze země palici a zamířila k plotu. „Radši to doděláme, než nám strejda Stuart ukousne ocasy oběma.“

Petr popadl klubko drátu a šel za ní. „Jsem celý mokrý,“ mumlal a utíral si hrudník, na který mu crčela voda z vlasů.

„Přestaň si stěžovat. Ještě před chvilkou ti bylo horko.“

Zvedla palici nad hlavu a Petra zaplavila vlna pachu jejího potu. Cítil, jak mu rudnou uši, a náhle se rozhodl. Dnes večer do stodoly Carla Biehna půjde.

Pohrával si s myšlenkou, že o tom řekne strejdovi Stuartovi, ale pak ji zavrhl. Mohl by reagovat dvojím způsobem: buď by informaci o trávožroutovi okamžitě zamítl a chtěl by vědět, o co tomu člověku šlo, nebo by jí uvěřil a chtěl by důkaz získat sám. Tak či onak, on, Petr, by zůstal mimo hru. A *to* nehodlal připustit.

Strejdovi Stuartovi o tom řekne, až důkaz bude mít. Předloží mu ho jako hotovou věc. To starším dlakům ukáže, že mají před sebou někoho, s kým je nutno počítat. Už žádné dítě. Petrovu hlavu zaplavily představy, jak vyzývá alfa samce a vítězí. Jak vede smečku. Jak získává právo na spáření.

Rozšířily se mu nosní dírky. Jestli se vrátí s informací, která zachrání celou rodinu, určitě tím Rózu pořádně ohromí.

„Vy jste ta mladá dáma, která tu na mě čeká?“ Vicki se s trhnutím probudila a podívala se na hodinky. Bylo 6:10. „Zatraceně!“ zamumlala a posunula si brýle na nose. V puse ucítila chuť útrob kanálu.

„Tady máte, možná vám to pomůže.“

Vicki hleděla na šálek čaje, který se jí náhle objevil v ruce, a pomyslela si: *Proč ne?* Odpověď se dostavila vzápětí.

Protože nesnáším čaj. Proč jsem to udělala?

Velmi opatrně postavila šálek na stůl a nutila otupělý rozum k činnosti. *Tohle je klubovna Sportovního klubu. Takže tahle drobná stará paní v modrých riflích musí být…*

„Bertie Reidová?“

„Ta osoba jsem já. Nebo aspoň to, co z ní zbylo.“ Starší žena se usmála, ukazujíc kompletní řadu zubů tak pravidelných, že nemohly být pravé. „A vy musíte být Vicki Nelsonová, soukromá vyšetřovatelka.“ Usmála se ještě víc, až se jí na obličeji kolem úst vyrýsovala hustá síť drobných vrásek. „Slyšela jsem, že potřebujete mou pomoc.“

„To jo.“ Vicki se protáhla, omluvila se a sledovala, jak Bertie opatrně usedá do jednoho ze zlatých sametových křesel se šálkem čaje postaveným na koleni. „Barry Wu mi řekl, že jestli mi v tomhle městě dokáže někdo pomoci, jste to vy.“

Vypadala, že ji to potěšilo. „Vážně to řekl? To je zlatíčko. Hodný kluk, tenhle Barry. Z příští olympiády určitě přiveze medaili.“

„To říkají všichni.“

„Ne, všichni říkají, že přiveze zlatou. Já ne. Nechci mu přinést smůlu, dřív než tam odjede, a ani nechci, aby se cítil špatně, kdyby

přijel domů jen se stříbrnou. Kdo je druhý nejlepší na světě, ten se nemá proč cítit špatně, a všichni tihle gaučoví atleti, co se ušklíbají nad druhým místem, by zasloužili pořádný kopanec do zadku.“ Zhluboka se nadechla a pořádně si přihnula čaje. „Takže co jste to chtěla vědět?“

„Je v okolí Londýna někdo – a nemyslím tím jen členy klubu – kdo se blíží Barrymu Wuovi v přesnosti střelby?“

„Ne. Ještě něco?“ Vicki zamrkala. „Ne?“ zopakovala. „Aspoň co já vím. Ó ano, je tu pár kluků, kteří by se mohli vypracovat na slušnou úroveň, kdyby trénovali, a jeden či dva staří veteráni, kteří občas ukážou záblesk toho, čím kdysi bývali, ale lidé, kteří mají Barryho schopnosti a dost sebekázně na to, aby je získali, jsou vzácní.“ Zazubila se a pozvedla šálek k pozdravu. „Proto se také uděluje jen jedno zlato.“

„Do háje!“

Starší dáma chvíli zkoumala výraz ve Vickiině tváři, pak odložila šálek, opřela se v křesle a přehodila si jednu nohu přes druhou. Zářivě zelené tkaničky jejích kotníkových tenisek tvořily nejjasnější ostrůvek barev v místnosti. „Kolik toho víte o sportovní střelbě?“

„Nic moc,“ přiznala Vicki.

„Tak mi řekněte, proč mi tuto otázku kladete, a já vám řeknu, jestli je to správná otázka.“

Vicki si sundala brýle a promnula si tvář dlaněmi. Nic se jí tím neprojasnilo. Vlastně si v okamžiku, kdy si tím pohybem napnula kůži na zhmožděném spánku, uvědomila, že to byla pěkná hloupost. Narazila si brýle zpátky na nos a zašátrala v kabelce po práškách, které jí dali v nemocnici. *Bývaly doby, kdy bych se bez problémů dokázala milovat s upírem, odejít po svých z vážné autonehody, odvézt klienta do nemocnice, zůstat vzhůru celou noc a ještě strávit den hádáním se o etice s Cellucim. Asi už stárnu.* Jedinou alternativou byl další doušek čaje a na to se opravdu necítila.

„Nakřápla jsem si hlavu,“ vysvětlila, když hodila malou lékovku zpět do tašky.

„Při výkonu služby?“ otázala se Bertie se zájmem.

„Dalo by se to tak říct,“ povzdechla si Vicki. Z nějakého důvodu v průběhu posledních minut dospěla k závěru, že Bertie má pravdu.

Bez větších znalostí o sportovním střílení ani *nemohla* vědět, jestli se ptá správně. Tichým hlasem, aby ji nezaslechl jediný další obyvatel klubovny, jí předložila upravenou verzi událostí, které ji přivedly do Londýna.

Bertie tiše pískla nad jejím popisem výstřelů, které zabily „dva z rodinných psů“, a pak řekla: „Takže jestli tomu dobře rozumím, pět set metrů na pohyblivý cíl, v noci, z výšky šesti metrů usazený na borovici?“

„Maximálně pět set, přinejmenším tři sta.“

„Přinejmenším tři sta?“ vyprskla Bertie. „A oba psy zabila naprosto stejná jediná rána do hlavy? Pojďte.“ Odložila šálek a vstala z křesla. Světle modré oči se jí za rozdělenou čočkou silných brýlí zvláštně leskly.

„Kam jdeme?“

„Ke mně. Jedna taková rána mohla být jen klika, náhoda, nic víc. Ale dvě, to už ukazuje na pěstěný talent a takové schopnosti se nezískají přes noc. Jak už jsem řekla, na světě je zatraceně málo střelců, kteří by dokázali něco takového, a váš odstřelovač nevyskočil v celé své krásе z Diovy hlavy. Myslím, že vám ho můžu pomoci najít, ale musíme to udělat u mne. Mám tam všechny referenční materiály. Tahle banda by nepoznala knihu, ani kdyby je kousla do zadku.“ Mávla rukou po klubovně. Čtyřicátník, který seděl za stolem a hladil kocoura, se zatvářil trochu vylekaně a zamával v odpověď. „Střelecké časopisy, nic jiného nečtou. Pořád jim říkám, že potřebují knihovnu. Nejspíš jim odkážu svoji, až zemřu, a ona tu bude bez užitku ležet, zapadat prachem a ztrácet na aktuálnosti, až ji nakonec vyhodí. Přijela jste autem?“

„Ne…“

„Ne? Já myslela, že všechna soukromá očka jezdí červenými sexy kabriolety. No nic. Pojedeme mým. Bydlím blízko.“ Její pozornost upoutala sprška výstřelů a přivábila ji k oknu. „Ha! Říkala jsem mu, aby si tu winchestrovku nekupoval, jestli chce na podzim soutěžit. Bude mu trvat měsíce, než si na dalekohled zvykne. Blázen. Měl mě poslechnout. Roberte!“

Muž za stolem se zatvářil ještě polekaněji, když ho oslovila přímo. „Ano?“

„Jestli přijde Gary nahoru, vyřiď mu, že jsem mu to říkala.“

„Ehm, jistě, Bertie.“

„Má manželku dole na pistolové střelnici,“ řekla Bertie Vicki důvěrným tónem, když vycházely ze dveří. „Chodí sem skoro každý večer po práci. On nenávidí zbraně, ale miluje svou ženu, takže dospěli ke kompromisu. Ona střílí jen do terčů a on se nedívá.“

Bertie měla obrovskou starou polododávku Country Squire, bílou, s přístrojovou deskou v barvě dřeva. Sotva vyjely na dálnici, všech osm válců zařvalo a vůz dosáhl stálé rychlosti pětasedmdesát kilometrů za hodinu.

Vicki se snažila nekňourat nad jejich rychlostí – či spíše jejím nedostatkem – ale ubíhající čas jí drásal nervy. Doufala, že Donaldovo zranění dlakům připomene, proč by se měli po setmění držet poblíž domu, ale příliš s tím nepočítala. Dokud dlaci trvali na právu pohybovat se po každém západu slunce volně po svých pozemcích, představoval každý další večer, každý další den, který strávila řešením případu, nebezpečí, že se některý z nich ocitne ve smrtelném ohrožení. Jestli je nedokáže přesvědčit, aby se drželi stranou – a zatím v tomto ohledu zaznamenala pozoruhodný nedostatek úspěchu – bude muset toho chlápka vypátrat, jak nejrychleji to bude možné.

Prosvištělo kolem nich další auto a troubilo přitom na klakson.

„Chtěla jsem si sehnat nálepku na nárazník s nápisem ‚Zatrub na mě a já ti prostřílím pneumatiky‘, ale kamarád mi to rozmluvil.“ Bertie si povzdechla. „Takhle rychlá jízda je plýtvání ztenčujících se přírodních zdrojů.“ Zatímco mluvila, zpomalila o dalších pět kilometrů v hodině, aby demonstrovala, co má na mysli.

Vicki si také povzdechla, ale z poněkud odlišných důvodů.

Čtrnáct

Bertie Reidová bydlela v malém bungalovu deset minut jízdy od střelnice.

Deset minut, kdyby řídil kdokoli jiný, povzdechla si tiše Vicki, když vystoupila z auta a následovala starou paní do domku. „Můžu si od vás zavolat? Radši bych měla dát vědět svému – *sakra, za co Celluciho vlastně mám?* – řidiči, kde jsem."

„Telefon je tady." Ukázala do obýváku. „Já jen postavím vodu na čaj. Pokud ovšem nechcete raději kávu."

„Popravdě, ano."

„Mám jenom instantní."

„To nevadí. Děkuji." Vicki nebyla kávový snob a cokoli bylo lepší než čaj.

Telefon, bílý, tlačítkový, ležel na hromádce novin vedle masivního křesla s květinovým potahem a malým stolkem ve stejném stylu. Za stolem se tyčila stojací lampa se třemi nastavitelnými rameny. Na širokém opěradle ležel dálkový ovladač televize, částečně pohřbený pod otevřeným televizním programem.

Na první pohled velitelské stanoviště. Vicki nacvakala číslo Heerkensových, a zatímco čekala, až to někdo zvedne, rozhlédla se po pokoji. Místnost doslova přetékala knihami. Byly na poličkách, na zemi, na různých kusech nábytku. Klasická literatura, červená knihovna – zahlédla dvě knihy od Elizabeth Fitzroyové, což byl Henryho pseudonym – záhady, literatura faktu. Vicki už viděla lecjaká knihkupectví s méně eklektickou skladbou titulů.

„Haló?“

„Rózo? Tady Vicki Nelsonová. Je tam ještě Mike Celluci?“

„Jo, jo. Teta Nadine ho pozvala na večeři. Zavolám ho.“

Večeře. Vicki potřásla hlavou. To bude určitě zajímavé – malé divadýlko alfa samců nad párky v rohlíku. Slyšela v pozadí hlasy a pak se ze sluchátka ozvalo: „Skvělé načasování. Právě jsme si sedli. Hotovo? Mám tě přijet vyzvednout?“

„Ne, ještě ne. Paní Reidová dorazila později. Jsem teď u ní a nejspíš to chvíli potrvá. Neví, kdo střelec je, ale myslí si, že to zjistí.“

„Jak?“

„Kdokoli tak dobrý jako tenhle chlapík musel po sobě zanechat záznam, a pokud zanechal, ona říká, že určitě má kopii. Jenže,“ hodila rychlý pohled po místnosti. Nezdálo se, že by měla něco seřazeno podle nějakého systému, „může chvíli trvat, než to najde.“

„Chceš, abych přijel?“

„Ne.“ Čím méně času s ním stráví, tím menší bude pravděpodobnost, že naváže na jejich odpolední hádku, a tou se právě teď zatěžovat nechtěla. Dovolit Cellucimu, aby si na ní cokoli dokazoval, by nikomu neprospělo. Jejím úkolem bylo najít vraha, ne diskutovat o etice případu. „Budu radši, když tam zůstaneš a na všechno dohlédneš.“

„A co Henry?“

Co má být s Henrym? Uvažovala, jak mu asi vysvětlili jeho nepřítomnost. Celluci přísahal, že vždycky pozná, když mu lže, a proto volila slova velmi pečlivě. „Nemá žádný výcvik.“

„Kristepane, Vicki, tohle jsou vlkodlaci. Já taky nemám výcvik.“ Vnitřním zrakem viděla, jak si shrnul z čela loknu vlasů. „A to jsem na mysli neměl.“

„Poslyš, Miku, už jsem ti říkala, co si myslím o tvé teorii organizovaného zločinu, a abych ti foukala pohmožděné mužské ego, na to teď nemám čas. Vyřiďte si to s Henrym sami.“ Nejlepší obrana je dobrý útok – nevěděla, kde to rčení poprvé slyšela, ale dávalo smysl. „Zavolám ti, až tu skončím.“ Když zavěšovala, slyšela, jak mluví. Moc šťastně to neznělo. *Určitě mi to později zopakuje, takže jsem o nic nepřišla.*

Sluneční paprsky počínajícího podvečera natáhly do pokoje dlouhé, zlaté prsty. Do setmění zbývaly dvě a půl hodiny. Vicki se přistihla, že si přeje, aby mohla zatlačit pulzující zlatou kouli pod obzor a uvolnit tak Henryho ze sevření dne. Henry jí rozuměl, na rozdíl od Mika Celluciho, jenž se stále snažil držet pravidel hry, kterou už nikdo nehrál.

Copak jsem si právě neříkala, jak je hezké mít tu Celluciho a že propůjčuje celému případu auru normálnosti? Kdy se mi život vlastně tak zkomplikoval?

„Smetanu a cukr?“ zavolala z kuchyně Bertie.

Vicki potřásla hlavou ve snaze vymést z ní všechny pavučiny. „Jenom smetanu,“ řekla a zamířila za hlasem. Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat v práci a doufat, že se to nakonec rozuzlí.

Druhá ložnice byla před časem přeměněna v knihovnu s policemi knih kolem tří stěn a kartotékou podél čtvrté. Většinu prostoru ve středu místnosti zabíral ohromný stůl zavalený papíry. Ten Vicki zaujal.

„Říkám mu partnerský stůl.“ Bertie pohladila prstem jeho lesklý povrch z tmavě hnědého dřeva. „Jde vlastně o dva stoly v jednom kusu nábytku.“ Zvedla ze židle štos novin a vybídla Vicki, aby se posadila. „Je to už skoro pětadvacet let, kdy jsme ho s Ruth koupily. Když nepočítám auta nebo tenhle dům, je to nejdražší věc, jakou jsme si kdy pořídily.“

„Ruth?“ zeptala se Vicki a udělala si na stole místo na šálek s kávou.

Starší žena vzala z jedné knihovny zarámovanou fotografii, krátce se na ni usmála a pak ji podala Vicki. „Ruth byla moje partnerka. Žily jsme spolu dvaatřicet let. Zemřela před třemi lety. Infarkt.“ V jejím úsměvu se zračilo víc žalu než humoru. „Bez ní už nemělo smysl nějak zvlášť uklízet. Budete muset omluvit ten nepořádek.“

Vicki jí obrázek vrátila. „Je těžké ztratit někoho blízkého,“ řekla mírným hlasem a vzpomněla si, že když Nadine mluvila o dvojčeti, zračil se jí v očích stejný smutek. „A já jsem ta poslední, kdo by mohl něčí nepořádek kritizovat. Pokud dokážete najít věci, které potřebujete…“

„Tak jo…“ Bertie opatrně postavila fotografii Ruth zpátky na poličku a mávla rukou na řady a řady titulů jako *Historie střelectví*, *Střelba z pušky jako sport*, *Polohová střelba z pušky* a *Úplná kniha o střelbě na terč.* „Kde začneme?“

Vicki sáhla do tašky a vytáhla seznamy lidí, kteří často využívali chráněnou oblast – jak ptáčníků, tak fotografů přírody – a položila je na stůl. „Myslela jsem, že bychom začali odshora a porovnali tahle jména nejprve s kanadskými olympijskými týmy, pak s výherci regionálních soutěží a nakonec s výherci lokálních soutěží.“

Bertie se předklonila a prolétla oba seznamy očima. „Bylo by snadnější, kdybyste věděla, kdo z těchhle lidí vlastní registrovanou zbraň. Nemá OPP…?“

„Ano.“

Starší žena vypadala, že ji tón a napjaté svaly kolem čelistí poněkud zarazily, ale Vickiin výraz jí pomohl udržet zvědavost na uzdě. Po chvíli se otázala. „Pouze kanadská družstva?“

„Ano, pro začátek.“ Vicki si dala dlouhý doušek a uvažovala, jestli by se neměla omluvit. Byla to koneckonců její vlastní zatracená chyba, že seznam vlastníků registrovaných zbraní neměla.

„Jestli vyjdeme naprázdno, pustíme se do dalších zemí. Pokud máte…“

„Mám všechna olympijská střelecká družstva za posledních čtyřicet let, stejně jako americké národní soutěže, většinu regionálních a místních soutěží z Pensylvánie, Michiganu a New Yorku.“

Kanadská družstva zabírala sedm tlustých červených složek. I když nebrala v potaz veškerou statistiku, fotokopie novinových článků a celkové výsledky, rozbolela Vicki znovu hlava z ohromného množství jmen, kterými se musely probrat.

Kdybychom byli v televizním seriálu, našla bych na stromě kousek trička patřícího jedinému člověku, následovala by automobilová honička, souboj a oddechový čas, aby si lidi stačili zajít na záchod, to vše v úhledném balíčku zabírajícím necelou hodinu. Položila si seznam ptáčníků vedle první složky a posunula si brýle na nose. *Vítejte v reálném světě.*

Během večeře změnil Petr asi půltuctukrát názor na to, jestli má říct zbytku rodiny, co ví. A půltuctukrát si to zase rozmyslel. Měli právo to vědět. Ale kdyby jim *on* mohl předložit důkaz… tam a zpátky. Tam a zpátky.

Jedna jeho část chtěla hodit celou záležitost na starší dlaky a nechat je, ať se o to postarají, ale Rózino koleno, které pod stolem v nepravidelném rytmu naráželo do jeho, mu myšlenku pokaždé vyhnalo z hlavy. Skoro neokusil chuť ani jednoho sousta, protože pokaždé, když se nadechl, bylo jeho dvojče jediné, co cítil, a jediná věc, na kterou myslel, bylo, jak jí dokázat, že za něco stojí.

„Petře! Chleba?“

„Promiň, teto Nadine.“ Nevzpomínal si, že by ho o chleba už žádala, ale z jejího tónu bylo jasné, že ano. Když jí podával přes stůl krajíc velkého černého chleba, uvědomil si, že ať už se rozhodne jakkoli, tetě o tom říct nemůže. Říct: *Myslím, že možná vím, kdo zabil tvé dvojče,* aniž by měl důkaz, na základě kterého by mohla jednat, by bylo jen kňouráním nad ránou. Kromě toho si myslela, že je ještě štěně, a nejednala s ním o moc jinak než s Danielem. Musí jí dokázat, že je muž. Dříve si toho nevšiml, ale pach tety Nadine byl velmi podobný Rózinu.

Nemohl to říct ani otci. Jeho otec byl zraněný. Dokonce to nemohl s otcem ani probrat, protože otec nikdy neudělal nic, co by předtím neprobral se strejdou Stuartem.

Strejda Stuart. Když strejda Stuart přijal slánku, kterou mu podala Róza, zahryzl se Petr do kusu masa. *Nemusel se jí dotýkat. Myslí si, že je tak… tak ohromný frajer. Myslí si, že všechno ví. No tak teď vím něco, co on ne.*

„Proč jsi tak navztekaný, Petře?“

Petr zpražil mladšího bratrance pohledem. „Nejsem navztekaný.“

Daniel pokrčil rameny. „Máš pach, jako bys byl. Chceš zase skočit na tátu?“

„Řekl jsem, že *nejsem* navztekaný.“

„Petře.“ Stuart se naklonil přes Daniela, obočí svraštěné a zuby vyceněné.

Petr potlačil nutkání zaklonit hlavu a nastavit hrdlo. Uši měl přitisknuté k hlavě a okraj roztrženého mu pulzoval v rytmu bušícího

srdce. „Nic jsem neudělal!“ zavrčel, odsunul se a odkráčel od stolu. *Jen počkej*, pomyslel si, když se svlékl a proměnil. *Já ti ukážu.*

Róza chtěla vstát a jít za ním, ale Nadine se natáhla a zatlačila ji zpátky do židle. „Ne,“ řekla. Stuart si povzdechl a poškrábal se na jizvě nad obočím, jež byla výsledkem první výzvy, kterou vznesl jako dospělý samec. A tohle se muselo stát právě ve chvíli, když byl u rodiny cizí člověk. Pohlédl na Celluciho, který si právě s klidným výrazem ve tváři otíral kečup z lokte – Daniel zase trochu příliš nadšeně mačkal plastovou tubu – a pak na Nadine.

Oddělení Rózy od Petra budou muset připravit dnes večer. Déle už to odkládat nemohli.

Hrom se potloukal kolem stodoly a hledal krysy, na kterých by si zchladil žáhu. Žádné nenašel. To mu náladu nezlepšilo. Vyplašil hejno špačků, ale žádného se mu nepodařilo zakousnout. Svalil se do stínu za Celluciho autem a chvíli se zaobíral zacuchanou srstí na rameni.

Život stojí za houby, usoudil.

Do setmění zbývaly skoro dvě hodiny. Dvě hodiny do chvíle, kdy bude moci dokázat, zač stojí. Dvě hodiny do chvíle, kdy bude moci sevřít hrdlo toho člověka do čelistí a vytřepat z něj pravdu. Představil si reakci rodiny, zejména Rózy, až vejde do dveří a prohlásí: „*Vím, kdo je vrah.*“ Nebo ještě lépe, až vejde do dveří a hodí jeho tělo na podlahu.

Pak se k němu přes zápach benzínu, oleje a oceli donesl slabý závan povědomého pachu. Vstal. Na Celluciho autě, na straně spolujezdce, se podél hrany okénka nacházela oblast, která jasně páchla po muži v černozlatém džípu.

Zamračil se a nakrčil nos.

Pak si vzpomněl.

Pach, který zachytil včera v garáži na otevíracím mechanismu kapoty Henryho havarovaného auta, byl až na intenzitu shodný s pachem, který cítil tady a teď.

To měnilo situaci. Dnešní schůzka nemohla být nic jiného než past. Hrom zahrabal do země a zaskučel vzrušením. To bylo skvělé. Tohle samo o sobě všechny přesvědčí, že ho mají brát vážně.

„Petr?“

Nastražil uši. Byl to hlas strýce přicházející od domu. Nevolal ho, jen o něm mluvil. Hrom se opatrně plížil vpřed, dokud neviděl přes přední část Celluciho auta, aniž sám byl viděn. Špehování mu usnadnila skutečnost, že byl po větru.

Strýc seděl na zadní verandě s detektivem Cellucim.

„Je v pohodě,“ pokračoval Stuart. „Jen je, no, puberťák.“

Celluci si odfrkl. „Chápu. Puberťák.“

Oba muži zavrtěli hlavami.

Hrom tiše zavrčel. Takže jim stačilo jediné slovo a byli s ním hotovi, co? Řekli *puberťák*, jako by to byla nemoc. Jako by se tím všechno vysvětlovalo. Jako by byl pořád malé děcko. Zježily se mu chlupy na krku a rty se stáhly přes zuby, odhalujíce celou délku bíle se lesknoucích tesáků. On jim ukáže.

Dnes v noci.

„…samozřejmě až do počátku šedesátých let si většina střelců myslela, že v mezinárodní soutěži nikdo nedosáhne skóre vyšší než 1150 bodů, ale pak, v roce 1962, nastřílel chlapík jménem Gary Anderson ve volné pušce 1157. Ten den spadla pár lidem čelist a většina věřila, že nebude nikdy překonán.“ Bertie zavrtěla hlavou nad věcmi, kterým je většina lidí ochotna věřit. „Mýlili se, samozřejmě. 1150 bodů označovalo to, čemu se říká psychologická hranice, a jakmile ji jednou Gary prolomil, ostatní ji brzy rozstříleli na hadry. Doslova. Udělám zase konvičku čaje. Určitě už nechcete další šálek kávy?“

„Ne, díky.“ Od doby, kdy odešla od sboru, odvykla kofeinu a už teď cítila účinky tří šálků, které vypila. Nervy měla tak napnuté, že při každém pohybu skoro slyšela, jak drnčí. Nechala Bertie v kuchyni a spěchala do obýváku k telefonu.

Zatímco porovnávaly seznamy jmen, nevšimly si, že nastal večer. Nad obzorem se chvěl sluneční disk, tak obrovský, rudý a jasně

vykreslený na pozadí oblohy, až vypadal falešně. Vicki zkontrolovala hodinky. 8:33. Třicet pět minut do západu slunce. Třicet pět minut do Henryho.

Řekl, že dnes večer bude mít ruku uzdravenou, a tak možná bude společně s Cellucim moci pohlídat strom. Ona pak zavolá Petrovi, aby ji vyzvedl. Ušklíbla se představě, kterou v ní myšlenky vyvolaly, posadila se do křesla a rozsvítila jedno ze světel. Rozhodně vypila příliš mnoho kávy.

Příjmení jedenácti olympijských střelců se shodovala se členy místních klubů. Čas pro další krok.

„Haló, paní Scottová? Jmenuji se Terri Hanoverová, jsem spisovatelka a píšu článek o olympionicích. Říkala jsem si, jestli nejste náhodou spřízněná s Brianem Scottem, který byl členem kanadského střeleckého družstva v sedmdesátém šestém na olympiádě v Montrealu… To je velmi zajímavé, ale já bohužel musím mluvit se sportovci osobně.“ Vicki potlačila povzdech. „Promiňte, že jsem vás obtěžovala. Dobrou noc.“

Tak to byl jeden. Zbývá deset. Lží ku pravdě.

Ahoj, lidi. Jmenuji se Vicki Nelsonová a jsem soukromá vyšetřovatelka. Nestřílíte náhodou vy nebo nějací vaši příbuzní vlkodlaky?

Posunula si brýle na nose, a aniž by cítila skutečnou naději na úspěch, vyťukala další číslo.

Pro Henryho byl okamžik západu slunce jako okamžik mezi životem a smrtí. Nebo spíše mezi smrtí a životem. V jednu chvíli nebyl. V té příští počalo vědomí odkrývat smysly zpod rubáše dne. Ležel bez hnutí, naslouchal tepu svého srdce, dechu, šustění prostěradla o chlupy na hrudi, jak se mu naplňovaly a vyprazdňovaly plíce. Cítil zvlněnou látku pod sebou, matraci pod ní a postel pod obojím. Pach dlaků přehlušil všechny ostatní, dokonce včetně jeho vlastního pachu, ale to ho koneckonců nepřekvapilo. Když znovu ustavil identitu pro další noc, otevřel oči, posadil se a roztáhl smysly mimo své útočiště.

Vicki v domě nebyla. Mike Celluci ano.

Úžasné. Proč se ho nezbavila? A *kde* vlastně je?

Protáhl si ruku a prohlédl si kousek nové kůže na rameni. I když byla trochu citlivá a ve tkáni, kde se teprve musela vytvořit nová svalová hmota, se dělaly dolíčky, byla rána v podstatě zhojená. Den mu vrátil sílu a hlad se ztišil do pouhého šepotu, který mohl snadno ignorovat.

Zatímco se oblékal, uvažoval o detektivu-seržantovi Cellucim. Dlaci ho zjevně přijali, neboť Henry necítil kvůli přítomnosti smrtelníka strach ani hněv. I když si stále myslel, že nejbezpečnějším plánem by bylo vypálit Cellucimu z paměti všechny vzpomínky na dlaky a na proměnu, které byl svědkem, nemohl dospět k rozhodnutí, aniž by věděl, jak se věci během dne vyvinuly. Přál si vědět, z čeho jej ten člověk podezřívá, co řekl včera v noci Vicki a co mu na to Vicki odpověděla.

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit.“ Prudce otevřel dveře a vyšel na chodbu. Mike Celluci byl v kuchyni. Zajde za ním.

Těsně předtím, než slunce sklouzlo za obzor, přeskočil Hrom plot za stodolou, a kryje se za jeho spodní částí, začal se vzdalovat od domu. Kdyby ho uviděl strýc, zavolal by ho zpátky. Kdyby ho uviděla Róza, dožadovala by se vysvětlení, kam si myslí, že bez ní jde. Obojí by znamenalo katastrofu, takže využil každý trik, který se naučil při stopování kořisti, aby zůstal skrytý.

Nezáleželo na tom, jak dlouho mu to bude trvat. Člověk na něj počká. Tím si byl jistý. Přitiskl uši k hlavě a v očích mu zaplálo. Ten člověk dostane víc, než mu bude milé.

„Žádné štěstí?“

„Ne.“ Vicki si protřela oči a povzdechla si. „A já už toho mám pro dnešní noc akorát tak dost. Myslím, že se na ty seznamy nedokážu ani podívat, aniž bych se aspoň dvanáct hodin prospala.“

„Není důvod, proč byste měla,“ řekla jí Bertie, zatímco odnášela talíře od sendvičů. „Vždyť nehoří. Ti lidi určitě můžou držet své psy pár dní na řetězu.“

„To není tak jednoduché.“

„Proč ne?“

„Protože to není nikdy nic.“ Nemístné vysvětlení, ale lepší neměla. I kdyby o tom mohla mluvit, Vicki pochybovala, že by dokázala náležitě obhájit teritoriální pudy dlaků – ne v situaci, kdy je nutily k tak nebetyčně stupidnímu jednání jako dělat ze sebe živé terče. Podívala se na hodinky, vytáhla z kabelky další dva prášky proti bolesti a nasucho je spolkla. V jedenáct bude mít Colin po směně. Asi za hodinu za ním zajde na policejní stanici a nechá se odvézt na farmu. A mezitím…

„Jestli to se mnou ještě chvíli vydržíte, myslím, že bychom se měly pustit do nekanadských družstev.“

Bertie se zatvářila pochybovačně. „Mně to nevadí. Jestli si myslíte, že to zvládnete…“

„Musím.“ Vicki se vynořila z hlubin křesla, které se ji snažilo stáhnout zpátky. „Lidé, s nimiž jsem dnes večer mluvila, se o telefonátu pravděpodobně zmíní.“ Zvýšila hlas, aby se slyšela přes kapelu bubeníků, která se jí usadila v lebce. „Musím si pospíšit, než se náš odstřelovač vyplaší a začne se držet při zemi.“ Krátce potřásla hlavou ve snaze utřepat věci tam, kam patřily. K bicím sepřidaly žestě, jí se podlomila kolena a zoufale se zachytila nejbližší knihovny, přičemž tři knihy shodila z poličky na zem. Ohnula se, aby je zvedla, stále se opírajíc většinou váhy o knihovnu, a ztuhla.

„Jste v pořádku?“ Zdálo se, že Bertiin ustaraný hlas přichází odněkud z velké dálky.

„Jo. Nic mi není.“ Pomalu se narovnala a v ruce držela třetí knihu, která jí spadla k nohám. *MacBeth.*

Dnes ráno si Carl Biehn drhl ruce a pokoušel se z nich seškrábnout kus zaschlé hlíny. Jako lady MacBeth, pomyslela si, potěžkávajíc knihu a uvažujíc, co se asi stalo, že z toho měl starý pán takovou úzkost. Ale lady MacBeth si drhla ruce, protože ji tížil pocit viny, nikoli úzkost. Čím se cítil vinen Carl Biehn?

Něčím, co spáchal jeho slizký synovec? Možné to bylo, ale Vicki o tom pochybovala. Vsadila by se, že Carl Biehn je typ člověka, který vždy přebírá plnou zodpovědnost za své činy a totéž očekává

od ostatních. Jestli se cítil vinen, pak kvůli něčemu, co udělal on sám.

Vicki stále nemohla uvěřit, že by byl vrah. A také věděla, že její přesvědčení s tím nemá nic společného.

Většinu vražd spáchá někdo, koho oběť zná.

Silná náboženská víra ospravedlnila v dějinách spoustu krveprolití.

Neuškodí si ho prověřit. Jen pro jistotu.

V žádném kanadském družstvu nebyl, ale Biehn bylo evropské jméno a fakt, že mluvil bez přízvuku, mnoho neznamenal.

„Jste si *jistá*, že jste v pořádku?“ otázala se Bertie, když se k ní Vicki otočila čelem. „Vypadáte, no, trochu divně.“

Vicki založila výtisk *MacBetha* zpátky do police. „Potřebuji se podívat na střelecká družstva z Evropy. Němce, Holanďany…“

„Myslím, že byste si měla raději sednout a dát si studený obklad. Nemůže to počkat do zítřka?“

Nebyl žádný důvod, proč by nemohlo.

„Ne.“ Vicki se zarazila, než stačila zavrtět hlavou. V mysli se jí uhnízdila vize starého pána, jak si stále znovu a znovu myje ruce. „Myslím, že nemůže.“

Hrom zavětřil, zatímco se krčil na kraji lesa a sledoval farmu starého Biehna. Muž z černozlatého džípu byl v budově sám. Trávožrout zůstával v domě.

Nejpřímější cesta vedla přes pole, ale ani pod pláštěm tmy neměl Hrom v úmyslu se takto odhalit. Nedaleko směrem na jih vedly od lesa k silnici zbytky starého plotu a cestou procházely necelých dvacet metrů od kůlny. Roztroušená linie stromů a keřů táhnoucí se podél nich tříštila noc do nepravidelných vzorů. Čerpaje jistotu z vědomí, že i dlak by ho dokázal sledovat jen stěží, začal se Hrom rychle pohybovat koridorem rozhýbaných stínů.

Cestou vyplašil divokého králíka, a i když by se hrozně rád pustil do jeho pronásledování, ignoroval ho. Dnes lovil větší kořist.

Ani Východní ani Západní Němci žádného Carla Biehna ve střeleckém družstvu neměli. Vicki si povzdechla, když prohlédla složku se seznamy Holanďanů. Když zavřela oči, jediné, co viděla, byly malé černé tečky na bílém pozadí.

Při dnešní migraci může Biehn pocházet odkudkoli. Možná bych na to měla jít podle abecedy. Podle abecedy… S prázdným výrazem v očích hleděla na bílou stránku, aniž by ji viděla. Srdce se jí s nepřirozenou hlasitostí rozbušilo.

Před ní se prostíraly záhony květin a mužský hlas říkal: *„Všechno od A do Z.“*

Nevyslovil to jako Kanaďané, kteří říkají *zet*, ale po způsobu Američanů. Zí.

Natáhla se po složce obsahující informace o olympijských družstvech z USA a už nepochybovala o tom, co tam najde.

Henry stál ve stínech chodby v přízemí a poslouchal, jak Celluci trpělivě vysvětluje Danielovi, že na házení si s frisbee už je moc tma. Předtím nepovažoval smrtelníka za typ, který by měl rád děti, ale předtím si o něm vůbec nemyslel nic moc dobrého. Očividně to bude muset napravit.

Tento muž byl Vicki blízký, byl to její dobrý přítel, kolega a milenec. I když jen prostřednictvím Vicki, budou i nadále přicházet do kontaktu. Jejich vztah tedy musí být definován – kvůli bezpečí obou dvou.

Jako většina příslušníků jeho rasy dával Henry přednost co nejméně častým kontaktům se světem smrtelníků a snažil se, aby tyto kontakty proběhly v jeho režii. Mike Celluci nebyl typ, s nímž by se za normálních okolností stýkal. Byl příliš…

Henry se zamračil. Příliš čestný? Příliš silný? Takže až tak hluboko jako princ klesl, že se vyhýbal čestným a silným a vyhledával společnost slabochů a ničemů? Za svého života se těšil věrnosti mužů, jako byl tento. A ani teď nebyl o nic horší, než býval kdysi. Vešel do světla.

Mike Celluci neslyšel Henryho přicházet, ale ucítil cosi v zádech a otočil se. Na okamžik muže stojícího ve dveřích do kuchyně

nepoznal. Moc a síla osobnosti získané během staletí ho zasáhly téměř jako fyzický úder, a když se jeho pohled střetl s pohledem oříškově hnědých očí a spatřil v nich výraz uznání, musel potlačit iracionální nutkání pokleknout na jedno koleno.

Co se tady k čertu děje? Potřásl hlavou, aby si ji projasnil, poznal Henryho Fitzroye, a aby skryl zmatek, zavrčel: „Chci si s vámi promluvit.“

Zazvonil telefon a oba ztuhli, kde byli.

Okamžik na to vešla do kuchyně Nadine, přejela pohledem z jednoho na druhého a povzdechla si. „To je Vicki. Je trochu divná. Chce mluvit s…“

Celluci nechtěl slyšet jméno, ale i v okamžiku, kdy rázně vešel do kanceláře a hmátl po sluchátku, musel uznat, že kdyby mu Henry Fitzroy nedovolil hovor vzít, nedokázal by se bez Fitzroyova nevysloveného souhlasu ani pohnout. *Jestli je tenhle chlap jen nějaký pisálek červené knihovny, tak já jsem…* Nenapadlo ho dostatečně silné přirovnání. „Co je?“

„Kde je Henry?“

„Proč?“ Měl dost rozumu na to, aby si nevybíjel vztek na Vicki, ale stejně to udělal. „Chceš mu poslat po telefonu pusinku?“

„Jdi do prdele, Celluci.“ Z jejích slov bylo slyšet vyčerpání.

„Carl Biehn byl člen amerického střeleckého družstva na olympiádě v Římě v roce 1960.“

V rozhovoru už neměl hněv místo, tak ho ignoroval. „Takže jsi našla našeho odstřelovače.“

„Už to tak vypadá.“ Nezdálo se, že by z toho měla radost.

„Vicki, tuhle informaci musí dostat policie.“

„Dej mi Henryho. Nevím, proč vlastně mluvím s tebou.“

„Jestli to nenahlásíš ty, udělám to já.“

„Ne, neuděláš.“

Právě se chystal říct, že ani jejich přátelství, ani dlaci nemají přednost před zákonem, ale chladná nesmlouvavost v jejím hlase ho zarazila. Na okamžik pocítil strach. Pak už cítil jen únavu. „Podívej, Vicki, přijedu tě vyzvednout. Nebudeme dělat nic, dokud si nepromluvíme.“

Její odpověď přehlušil náhlý hluk z kuchyně a Celluci se se sluchátkem vraženým pod paží přesunul ke dveřím, aby je zavřel. Pak se zastavil. A poslouchal.

A věděl.

Dobří policisté se nikdy nevysmívají intuici, až příliš často je v sázce něčí život.

„Změna situace.“ Přerušil Vicki, aniž by slyšel, co říkala. „Budeš se sem muset dopravit sama. Petr zmizel.“

Posledních dvacet metrů otevřeného prostranství, které dělilo zbytek plotu od kůlny, se Hrom plížil tak těsně přitisknutý k zemi, až se srstí na břiše třel o trávu. Když dosáhl kamenné podezdívky stodoly, znehybněl.

Prkna byla stará a pokřivená a mezi většinou z nich byla vidět čára světla. Proměnil se – aby mu nepřekážel čenich, nikoli proto, že by v jednom těle viděl lépe než v druhém – a přiložil oko k mezeře.

Na jedné straně dlouhého stolu hořela petrolejová lampa a ozařovala profil muže z džípu. Stál zády ke dveřím a manipuloval s něčím, co Petr neviděl. O hranu stolu měl hned po ruce opřenou brokovnici.

Za pachem muže, pachem lampy a přetrvávajícím pachem zvířat, která byla ve stodole kdysi ustájena, bylo cítit silný pach naolejované oceli, silnější, než aby mohl pocházet jen ze zbraně. Petr se zamračil, proměnil se a tiše odklusal kolem velkých vstupních vrat. Jedno křídlo bylo lehce pootevřené – dost na to, aby se jím mohl protáhnout v kterékoli ze svých podob, ale v takovém úhlu, že nemohl vpadnout přímo do stodoly a vrhnout se na muže za stolem. Vycenil zuby a v hrdle mu zavibrovalo neslyšné vrčení. Ten člověk ho podcenil. Nikdo nezaslechne dlaka, který nechce být zaslechnut. Mohl se dostat dovnitř, zahnout za roh a zaútočit dávno předtím, než člověk stačí vůbec sáhnout po zbrani, nemluvě o míření a střílení.

Pohnul se vpřed. Pach naolejované oceli zesílil a hliněná podlaha se mu pohnula pod tlapami. Znehybněl. Pak uviděl pasti. Byly tři, rozmístěné v úhlu otevírání dveří v dírách vykopaných v podlaze a překrytých čímsi dost lehkým, aby to pasti nespustilo a ani jim

nebránilo v pohybu, jakmile čelisti sklapnou. Nebyl si jistý, ale páchlo to jako rašelinové hnojivo, které používala na zahradě teta Nadine.

Mohl je snadno přeskočit, ale rozrytá byla i půda za nimi a on si nemohl být jistý, kde začíná bezpečný prostor. Stejně tak se nemohl proměnit a zneškodnit pasti dřív, než se stane cílem pro pušku.

S nosem u stěny obešel budovu. Všechny možné vchody nesly stejný pach.

Všechny až na jeden.

Vysoko ve východní stěně, ukrytý za větvemi mladého ořešáku, se nacházel malý čtvercový otvor, užívaný k podávání balíků sena do horního patra v dobách, kdy se ve stodole choval dobytek. Dlaci z principu po stromech nelezou, ale to neznamená, že by to neuměli, a díky mozolům na rukou i na nohou mohou najít úchopy, které by obyčejná lidská ruka nejspíš nedokázala využít.

Petr otvor zkontroloval, opatrně přitom balancuje na nebezpečně tenké větvi. Žádné pasti nenašel a tiše vklouzl dovnitř. Mohl si gratulovat, jak nepřítele přechytračil.

Na patře to páchlo senem a prachem. Přikrčený klusal Petr po velikém čtyřhranném trámu, dokud nenašel místo, kudy viděl dolů. Ocitl se téměř přímo nad stolem, na němž kromě lampy ležel hnědý papírový balíček, zápisník a těžká plátěná zástěra.

Muž z džípu pohlédl na hodinky, zůstal stát a s nakloněnou hlavou naslouchal.

Celá situace byla past, past vymyšlená speciálně pro dlaka v srstnaté podobě.

Už o tom nemohlo být pochyb, tohle byl člověk, který zabíjel členy jeho rodiny. Muž, který je znal dost dobře na to, aby mohl správně usoudit, v jaké podobě dnes večer přijde.

Petr se zašklebil a oči se mu ve světle petrolejky zaleskly. Nikdy se necítil tak živý. Celé jeho tělo pulzovalo. Neměl v úmyslu muže zklamat. Chtěl dlaka v srstnaté podobě, měl ho mít. Padne za oběť zubům a drápům. Přesunul se na konec trámu, proměnil se a s vrčením se vrhl do prostoru. Dopadl všemi čtyřmi končetinami na záda muže pod sebou.

Společně se svalili k zemi.

Na jeden krátký okamžik byl Mark Williams potěšen, když viděl, jaké tělo seskočilo z horního patra. Reakce tvora odhadl správně do posledního detailu. Až na to, že nevzal v úvahu horní patro stodoly a neuvědomil si zcela přesně, čemu bude čelit.

Vyděšenější než kdykoli předtím v životě bojoval jako smyslů zbavený. Jednou viděl, jak vlčák zabil sviště tak, že ho popadl zezadu za krk a rozdrtil mu páteř. Nehodlal připustit, aby se totéž stalo jemu. Cítil, jak mu drápy trhají tenkou košili a zatínají se do kůže, cítil horký dech za uchem a podařilo se mu přetočit a vrazit jedno předloktí mezi rozevřené čelisti bestie, zatímco druhou rukou zoufale šátral po zemi a hledal upadlou brokovnici.

Hrom trhl hlavou dozadu, pustil paži a vrhl se po náhle odkrytém hrdle.

Mark viděl, jak se blíží jeho smrt. Pak pochopil, že dlak váhá.

Kurva, chlape. Nemůžu přece jen tak rozpárat někomu hrdlo! Co to dělám? Touha po krvi byla náhle ta tam.

Mark se zapřel nohama pod břichem bestie a vykopl.

Zcela dezorientovaný Hrom s těžkým žuchnutím dopadl na zem, ale hned se zase hrabal na nohy. Pod zadní prackou se mu pohnula podlaha. Ocelové čelisti se sevřely.

Klapnutí, bolestivé zakňučení a strach, to vše pomalu zvedlo Marka na kolena. Usmál se, když viděl velikého červenohnědého vlka, jak se zmítá v pasti, kroutí se a vrčí v panickém úsilí vyprostit se. Usmál se ještě víc, když viděl, že jeho boj postupně slábne, až nakonec zůstalo zvíře bezvládně ležet na zemi s vyplazeným jazykem.

Ne! Prosím, ne! Proměnit se nemohl. Ne dokud noha zůstávala uvězněná v pasti. *To bolí. Bože, to bolí.* Cítil pach vlastní krve a hrůzy. *Nemůžu dýchat. Ta bolest…*

Hrom si matně uvědomoval, že past představuje menší nebezpečí. Že člověk, který se k němu blíží s vyceněnými zuby, je mnohem, mnohem nebezpečnější. Zakňučel a zahrabal předními tlapami, ale nějak se mu nedařilo postavit. Jeho hlava byla náhle tak těžká, že ji nedokázal zvednout.

„Mám tě, hajzle.“ Jed fungoval dokonale. Mark s potěšením viděl, že dostal, co si zaplatil. Sykl a sáhl si přes rameno. Na ruce

měl krev. Zatímco se opatrně držel mimo dosah, plivl na podlahu vedle hlavy chyceného tvora. „Doufám, že to svinsky bolí.“

Možná… že mě uslyší… když zavyju…

Pak se dostavily křeče a už bylo příliš pozdě.

Patnáct

„…já nevím! On se poslední dobou chová tak divně!“

Stuart a Nadine si za Rózinými zády vyměnili pohledy. Nadine otevřela ústa, aby něco řekla, ale když viděla výraz svého druha, zase je zavřela. Teď nebyl pravý čas na vysvětlování.

„Rózo.“ Celluci vyšel z kanceláře a kráčel tiše přes kuchyň, dokud se nemohl podívat dívce přímo do obličeje. „Tohle je důležité. Kromě lidí z rodiny, Vicki, pana Fitzroye a mne, s kým dnes Petr mluvil?“

Něco ví, pomyslel si Henry. *Nikdy jsem ho neměl nechat hovor brát.*

Róza se zamračila. „No, mluvil s tím mechanikem v servisu, doktorem Dixonem, doktorkou Levinovou – to je ta, co zaskakuje za doktora Dixona a byla chvíli v jeho domě – ehm, paní Von Thomovou, sousedkou doktora Dixona, a s někým, kdo jel po silnici kolem něj, ale neviděla jsem, kdo to je.“

„Viděla jsi auto?“

„Jo. Bylo černé, z větší části, se zlatým pruhem a mělo falešné zlaté špice na kolech.“ Nakrčila nos. „Auto skutečného pozéra.“

Všimla si Celluciho reakce a její výraz se znovu změnil. „To je ten, na kterého jste čekal, že? Že?“ Přikročila k němu s vyceněnými zuby. „Kde je Petr? Co se stalo s mým bratrem?“

„Já myslím,“ řekl bez okolků Stuart a vyšel zpoza neteře, „že byste nám měl radši říct, co víte.“

Pouze Henry měl představu o tom, jakým vnitřním konfliktem Celluci prochází, a neměl pro něj pochopení. Otázka konfliktu zákona se spravedlností mohla mít jediné řešení. Sledoval, jak Cellucimu tuhnou svaly na zádech, a slyšel, jak se mu zrychlil tep.

Celý Celluciho výcvik říkal, aby jim dal vyhýbavou odpověď a odešel se o to postarat sám. Jestli vlkodlaci chtějí, aby se s nimi zacházelo jako se zbytkem společnosti, v rámci zákona, pak nemohu jednat mimo zákon. A pokud jediný způsob, jakým mohl konat povinnost, vyžadoval, aby se z tohoto domu probojoval… sbalil ruce do pěstí.

Ve Stuartově hrdle se začalo rodit hluboké vrčení.

Stejně jako v Rózině.

A Nadinině.

Henry vykročil. Už toho měl dost.

Pak začal kňourat Daniel. Vrhl se matce k nohám a ponořil jí tvář do sukně. „Zabijí Petra!“ Látka příliš netlumila vytí šestiletého dítěte, které chápalo jen malou část toho, co se dělo.

Celluci shlédl na Daniela, který znovu prokázal nevšední talent obrátit pozornost zpět k důležitým věcem, a pak k Róze. „Nemůžete mě nechat, abych se o to postaral?“ zeptal se jemným hlasem.

Zavrtěla hlavou, začala se jí zmocňovat panika. „Vy to nechápete. Vy to *nedokážete* pochopit,“ dodala Nadine a tiskla k sobě Daniela tak silně, až se začal v jejím sevření vrtět.

Celluci viděl v ženiných očích bolest, bolest, která se zařezávala a trýznila ji a která přetrvá déle, než by měl kdo být nucen snášet. Rózu možná mohlo od stejné bolesti zachránit jeho rozhodnutí.

„Carl Biehn byl olympijský střelec. Černozlatým džípem jezdí jeho synovec, Mark Williams.“

Róze se rozšířily panenky. „Jestli mluvil s Petrem dnes odpoledne…“ Zatočila se, šaty z ní spadly na podlahu a jako Mrak vystřelila z kuchyně a do noci.

„Rózo, ne!“ Henry, kterého nezdržovala nutnost se proměnit, se hnal za ní dřív, než se Stuart, stále chycen do výzvy s Cellucim, stačil pohnout.

Ježíši Kriste! Nikdo se nepohybuje tak rychle! Když Henry zmizel do noci, popadl Celluci Stuarta za předloktí. „Počkejte!“ vyštěkl. „Potřebuji, abyste mi ukázal cestu na farmu Carla Biehna.“

„Pusť mě, člověče!“

„K čertu, Stuarte, ten chlap je ozbrojený. Henryho už jednou dostal! Když tam jen tak vpadnete, dostanete každý po kulce. Mým autem se tam dostaneme dřív.“

„Na to nespoléhejte.“ Stuart se zasmál, ale žádný humor v tom zvuku nebyl. „A tohle je náš lov. Nemáte právo tam být.“

„Vezmi ho, Stuarte!“ Nadinin tón neponechával jejímu druhovi prostor pro debatu. „Mysli na to, co bude pak.“

Dlačí samec zavrčel, ale po chvíli se Cellucimu vyškubl a zamířil ke dveřím. „Tak pojďme.“

Pak? uvažoval Celluci, zatímco si to ti dva rázovali přes trávník. *Panno Marie, Matko Boží, oni po mně chtějí, abych vysvětlil to tělo…*

„Proč mu to tak trvá!“ Vicki si posunula brýle na nose a odvrátila se od kuchyňského okna. Teď, když slunce zapadlo, neviděla v něm vůbec nic kromě svého odrazu ve skle, ale to jí nebránilo přecházet po místnosti tam a zase zpátky a znovu vyhlížet z okna do tmy.

„Musí sem jet až z křižovatky ulic Adelaide a Dundasova,“ poznamenala Bertie. „To mu pár minut zabere.“

„Já *vím*!“ Povzdechla si a zhluboka se nadechla. „Omlouvám se. Neměla jsem právo se na vás tak utrhnout. Já jen, že… no, nebýt mých zatracených očí, mohla bych jet sama. Už teď bych měla půlku cesty za sebou!“

Bertie našpulila rty a zatvářila se zamyšleně. „Nedůvěřujete partnerovi, že se o to postará?“

„Celluci není můj partner, jen přítel. Nemám partnera. V pravém slova smyslu.“ A i když se mohla na Henryho spolehnout, že nedovolí Cellucimu udělat žádnou hloupost, kdo zachrání Petra, dohlédne na dlaky nebo popadne za límec toho vražd ícího hajzla – Vicki ho vždy viděla s tváří Marka Williamse, přesvědčena, že příčinou vražd je právě on, i když osobně spoušť nestiskl – a… a co

pak? „Já tam *musím* být! Jak můžu *vědět*, že je to spravedlivé, když tam nebudu?“

Bertie, která si uvědomovala, že jsou otázky, na které se neodpovídá, moudře mlčela. Její vlastní otázky budou muset počkat.

„K čertu, řekla jsem mu, že je to naléhavé!“ Vicki se znovu přitočila k oknu a zašilhala do noci. „Kde je?“ Jelikož do konce směny zbývala hodina a Colin už byl stejně na stanici, nebylo pro Vicki těžké přesvědčit službu konajícího důstojníka, aby Colina uvolnil z důvodu naléhavé rodinné záležitosti. „Proč ten… tam!“ Na příjezdové cestě se objevila světla.

Vicki popadla kabelku a běžela ke dveřím, volajíc přes rameno: „S nikým o tom nemluvte. Ozvu se vám.“

Venku, kde byla v podstatě slepá, si to namířila přímo ke světlům a jen tak tak se nenechala srazit jedním z modrobílých aut londýnské policie. Sotva se skřípěním brzd zastavilo, hmátla po dveřích a vrhla se na zadní sedadlo.

Barry tam kopl zpátečku a nechal za autem černou stopu po celé délce příjezdové cesty, zatímco Colin se otočil a zavrčel: „Co se k čertu děje?“

Vicki si posunula brýle na nose a chytila se sedadla, protože vůz prosvištěl zatáčkou po dvou kolech. „Carl Biehn byl olympijský střelec, sloužil v Koreji a u mariňáků.“

„Ten trávožrout?“

„To možná je,“ vyštěkla Vicki, „ale jeho synovec…“

„Byl obviněn z podvodu v roce 86, přechovávání kradeného zboží v roce 88 a spoluúčasti na vraždě před devíti měsíci,“ vložil se do hovoru Barry. „Odsouzen nebyl. Při všech třech případech vyvázl kvůli formalitám. Zjistil jsem to dnes odpoledne.“

„A teď ta naléhavá záležitost,“ zavrčel Colin s vyceněnými zuby.

„Petr zmizel.“

Do nohou ho šlehala tráva a plevel, stromy se mu míhaly v periferním vidění takovou rychlostí, že se z nich staly jen neskutečné stíny, které sotva zahlédl, než zase zmizely, bariéra plotu nepředstavovala překážku, jednoduše se přes jeho síťované pletivo

přenesl, a než doskočil, nohy opět pokračovaly v běhu. Henry vždycky věděl, že dlaci jsou schopni vyvinout neuvěřitelnou rychlost, ale až do dnešní noci netušil, jak neuvěřitelnou. Mrak se mu nesnažila uniknout, ona jen uháněla za dvojčetem. Neměla sice příliš velký náskok, ale dost velký na to, aby se bál, že už ji nedohoní.

Obrys jejího měsícem postříbřeného těla zůstával těsně mimo dosah a Henry by vyměnil nesmrtelný život za schopnost proměny, kterou tradice jeho rase přisuzovala. Ve všem ostatním si byli rovni, ale čtyři nohy byly rychlejší a jistější než dvě.

Ve všem ostatním si tudíž rovni být nemohli.

Běžel, jako už neběžel mnoho let, a do úsilí překonat vzdálenost mezi nimi vrhl vše, čím byl. Tento závod musel vyhrát, neboť bylo-li nemožné zachránit jednoho, musel být zachráněn alespoň druhý.

Aniž by ztratil rychlost, strhl Celluci vůz do zatáčky na konci polní cesty a ve smyku rozstříkl za autem štěrk a hlínu do velikého vějíře. Pérování se prudce zhouplo, jak najel do obrovského výmolu na silnici, a spodní víko klikové skříně zaskřípalo na protest, když jím smýkl po vystouplém balvanu. Neustálé staccato kulometné palby kamínků vržených proti podvozku auta znemožňovalo konverzaci.

Stuart nepřestával vydávat hluboké hrdelní vrčení.

Na pozadí toho všeho Celluci neustále slyšel hlas své paměti.

Jsi ochotná být soudcem i porotou – a kdo bude katem? Nebo hodláš dělat i tohle?

Velice se obával, že se mu brzy dostane odpovědi, a modlil se, ať Vicki dorazí příliš pozdě na to, aby se do toho mohla zaplést.

Ve chvíli, kdy se Mrak dostala k otevřeným vratům do stodoly, visel už Henry těsně za jejím ocasem. Ještě krok, možná dva, a bude ji moci zastavit – doslova na poslední chvíli.

Pak Mrak zachytila pach dvojčete a s vrčením se vrhla vpřed.

Jakmile se její nohy odlepily od země, Henry s hrůzou uviděl, kam dopadne. Spatřil falešnou podlahu. Spatřil ocelové čelisti pod ní.

Napjal poslední zbylé síly a vrhl se za ní v zoufalém pokusu chytit ji v letu.

Ve chvíli, kdy ji uchopil, věděl, že to nebude stačit, tak se stočil, a když dopadli a váleli se po podlaze, zaštítil zmítajícího se dlaka vlastním tělem.

Sklaply dvě pasti, jedna neškodně lapila jen pár stříbrobílých chlupů, druhé se nepodařilo ani to.

Z lehu na podlaze zaznamenal Henry kaleidoskop obrazů – červenohnědé tělo ležící bez hnutí na stole, nad ním se tyčící smrtelník zahalený od krku po kolena v plátěné zástěře a se štíhlým nožem matně se třpytícím ve světle lampy – a než se stačil zvednout do kleku, jednou rukou nepřestávaje svírat oddechující Mrak, věděl. Projela jím rudá a horká vlna hněvu.

Pak se mu Mrak vyškubla a zaútočila.

Podruhé této noci hleděl Mark Williams do tváře smrti a tentokrát věděl, že už nezaváhá. Zaječel, padl zády na stůl, ucítil na hrdle horký dech a polibek slonovinového tesáku a pak už nic. Ovládl jej pud sebezáchovy, a aniž se rozmýšlel, hmátl po brokovnici.

Henry zápolil s Mrak, zápolil s vlastním krvelačným chtíčem. *Je to sotva sedmnáctiletá holka, skoro dítě. Nesmí jí být dovoleno zabít.* Dlaci už nežili stranou od lidí a jejich hodnot. Jaký by mělo vítězství smysl, kdyby po zbytek dnů žila s takovou skvrnou na duši? Zatímco se mu znovu a znovu snažila vytrhnout, neustále jí opakoval jediná slova, o nichž věděl, že se k ní dostanou.

„Ještě žije, Mrak. Hrom je pořád naživu.“

Konečně se uklidnila, jedenkrát zakňučela a otočila se ke stolu se zvednutým čenichem, aby zachytila bratrův pach. Druhé zakňučení se protáhlo do vytí.

Když se její pozornost upírala k Hromovi, a nikoli k zabíjení, Henry se postavil. „Zůstaň, kde jsi,“ rozkázal a Mrak klesla na podlahu, chvějíc se touhou dostat se k bratrovi, ale neschopná neuposlechnout. Když zvedl hlavu, díval se přímo do obou hlavní brokovnice.

„Takže on ještě žije, říkáš.“ Jak zbraň, tak smích byly roztřesené. „Já žádný pulz necítil. Jsi si jistý?“

Henry slyšel pomalý a lopotný tep Hromova srdce, cítil obrovské úsilí jeho krve nepřestat proudit cévami staženými jedem. Nechal zesílit vlastní touhu po krvi. „Znám život," řekl a udělal krok vpřed. „A znám smrt."

„Fakt?" Mark si olízl rty. „A já zase znám Bo Jacksona. Koukej zůstat na místě."

Henry se usmál. „Ne." Upír. Kníže temnot. Dítě noci. To všechno se zračilo v jeho úsměvu.

Za zády měl stůl, ustoupit nebylo kam. Mark neměl jinou možnost než se zastavit. Na čele mu vyrazily kapičky potu a stékaly mu po straně nosu. Tohle byl démon, kterého předtím střelil v lese. Měl sice lidské tělo, ale v jeho výrazu nic lidského nenacházel. „Já – já nevím, co jsi zač," vykoktal a nutil třesoucí se prsty nepovolit sevření kolem zbraně, „vím ale, že nejsi nezranitelný."

Ještě jeden krok a hlaveň brokovnice se stočí natolik, že se Mrak ocitne mimo linii palby. *Ještě jeden krok*, říkal si Henry, rozdmýchávaje hlad zuřivostí, *a tenhleten je můj*. Zvedl nohu.

Vrata stodoly se rozletěla, narazila do stěny a rozštípla se.

„Odhoď zbraň!" rozkázal Celluci stojící na prahu.

Stuart mu přizvukoval vrčením a svaly na zádech se mu vlnily napětím vůle, kterou musel vynaložit, aby pozdržel útok až do chvíle, kdy se Mrak ocitne mimo nebezpečí. Její zavytí ho vytáhlo z auta dřív, než stačilo zastavit, a vehnalo ho bezmyšlenkovitě do kůlny v lidské podobě, již mu šaty, které měl na sobě, znemožňovaly změnit.

Hlaveň brokovnice poklesla a znovu se zvedla. „Myslím, že ne."

„Co se tu k čertu děje?" otázal se Carl Biehn, mířící puškou na oba muže stojící v otevřených vratech. Slyšel, jak se auto přihnalo po příjezdové cestě, slyšel, jak zastavilo, až rozstříklo štěrk, uslyšel zavytí a věděl, že v tom mají prsty Satanovy stvůry. Popadnout pušku mu trvalo jen okamžik a do kůlny dorazil hned za muži z auta. Stále nevěděl, co se děje, ale synovec potřeboval pomoc. To bylo zřejmé. „Zajistěte revolver a hoďte ho na zem." Pokynul mu puškou. „Támhle, stranou ode všech."

Se skřípěním zubů Celluci udělal, co mu řekl. Neviděl jinou možnost. Sklapnutí ocelových čelistí po dopadu revolveru na zem vylekalo všechny přítomné stejně.

„Pasti,“ řekl Stuart a ukázal prstem. Hliněná podlaha těsně vedle jeho kotníku byla rozrytá. „A tady.“

Mark se usmál. „Škoda, že neděláš delší kroky.“

„A teď se přemístěte sem,“ přikázal Carl, „k ostatním, kde na vás všechny…“ Jak si ve světle lampy hledali cestu mezi pastmi, poznal Stuarta a zúžily se mu panenky. Celý den se modlil za odpověď na své pochybnosti a nyní mu Pán odevzdal do rukou samotného vůdce bezbožníků. Pak uviděl Mrak, stále schoulenou na podlaze za Henrym a ignorující vše kromě těla na stole.

Potom uviděl Hroma.

Sklonil pušku z ramene a držel ji za pistolovou pažbu s prstem lehce položeným na spoušti. Nespouštěje hlaveň ze skupinky vetřelců, nyní sehnaných do houfu u jedné strany stodoly, přesunul se ke stolu. „Co,“ zopakoval, „se tady děje? Jak zemřel tenhle tvor?“

„Není mrtvý!“ Róza se vrhla Stuartovi do náručí. „Není mrtvý, strejdo Stuarte! Není.“

„Já vím, Rózo. A my ho zachráníme.“ Pohladil ji po vlasech a zpražil pohledem mladšího člověka, který na ni hleděl, jako by nahou kůži viděl poprvé. Potřebovala utěšit, ale jestli se měli zachránit všichni i s Petrem, měla by mít radši k dispozici zuby a drápy. Tiše proklel oblečení, které ho věznilo v lidské podobě. „Proměň se,“ řekl jí. „Dívej se. Buď připravená.“

„Nechte toho!“ Puška se přesunula ze Stuarta na Mrak a zase zpátky. „Už žádné ďábelské triky!“

Mrak zaskučela, ale Stuart jí zabořil prsty do husté srsti za hlavou a tiše řekl: „Čekej.“

Carl ztěžka polkl. Bolest v očích, které na něj tvor upřel – ne, upřela – se přidala k výkřiku tvora, jehož předtím poranil, a váha pochybností tížících jeho srdce se znásobila. Boží dílo by nemělo působit bolest. Otočil se a s fascinovanou hrůzou hleděl na Hroma. „Na něco jsem se tě ptal, synovče.“

Než odpověděl, zvětšil Mark trochu vzdálenost mezi sebou a Henrym – a zároveň se pro všechny případy přesunul blíže ke dveřím – vzpíraje se tichému rozkazu *podívej se na mě.* „Jelikož jsme byli ujištěni, že můj host není mrtvý,“ řekl s falešným úsměvem, „předpokládám, že máš na mysli otázku… jak jen jsi to formuloval:

‚Co se to tu k čertu děje?‘ To je jednoduché. Rozhodl jsem se spojit tvou politiku svatého vyhlazování s vlastním výnosným plánem.“

„Boží dílo se *nekoná* pro zisk!“ I když si spoustou jiných věcí nebyl náhle jistý, chytil se Carl pevně alespoň téhle víry.

„Blbost! Ty si sklízej odměnu v nebi, já chci svou… Ani hnout!“ Pokynul brokovnicí a Henry ztuhl. „Nevím, co jsi zač, ale jsem si po čertech jistý, že když to do tebe napálím z téhle vzdálenosti z obou hlavní, odletíš až do pekla. A hrozně rád ti to dokážu.“ Kolem očí mu prosvitlo bělmo a náhle začal ztěžka dýchat, zatímco ho na rozdrásaných zádech pálil stékající pot.

Celluci letmo pohlédl na Henryho profil a v duchu se ptal, co tam ten chlap asi vidí, že ho to tak děsí. Zajímalo ho to, ale doopravdy to vědět nechtěl. Podle jeho názoru spočívaly jejich největší naděje v osobě Carla Biehna, který se tvářil zmateně a navzdory nezpochybnitelným střeleckým schopnostem vypadal náhle staře a křehce. „Tohle už zašlo příliš daleko,“ řekl klidným hlasem. Nechal ho zaznít jako hlas rozumu a rozprostřel ho přes celou nastalou situaci jako hojivý balzám. „Ať už jste to začínal z jakéhokoli důvodu, situace se změnila. Je na vás, abyste to ukončil.“

„Sklapni!“ vyštěkl Mark. „Tady tvoje laciné kecy nikdo nepotřebuje.“

Carl zvedl ruku, kterou měl položenu na Hromově hlavě, skoro jako by mu žehnal, a pevněji uchopil zbraň. „A co plánuješ udělat teď?“ otázal se bez obalu a jeho otázka zazněla ozvěnou nevyslyšených modliteb.

„Sám jsi říkal, že ďábelské stvůry musejí zemřít. O tuhle,“ ukázal Mark na Hroma, „už bylo postaráno. Tady tu,“ Mrak znovu zakňučela a přitiskla se Stuartovi k nohám, „můžu taky použít. Škoda, že nemůžeme přimět toho velkého, aby se před smrtí proměnil.“

Stuart zavrčel a napnul se, připravený ke skoku.

„Ne!“ Henryho rozkaz přibil Stuarta k podlaze, takže zůstal stát a tvářil se zuřivě. V situaci, kdy na ně obě zbraně mířily z různých úhlů, by jeho útok – ať už úspěšný, nebo ne – vyústil ve smrt přinejmenším jednoho člena skupiny. Musel existovat i jiný způsob a oni na něj museli přijít hodně rychle, protože i když Hromovo srdce

stále bojovalo o přežití, Henry dobře slyšel, jak moc zesláblo a na jak tenkém vlásku jeho život visí.

„Ty drž klapačku zavřenou," navrhl Mark. Ruce se mu na pažbě brokovnice potily, ale i když strýc držel „hosty" v šachu, neodvažoval se otřít si dlaně. Byl si dobře vědom, že jakmile se začne střílet a tvor už nebude mít co ztratit, vrhne se na ně. Tohle se muselo pečlivě zorganizovat, aby z toho on a jeho kůže vyvázli v jednom kuse. A jestli se mu nepodaří zachránit i strejdu Carla… *Chudák stará, už to neměl v hlavě úplně v pořádku, víte.* „Tak dobře, teď se všichni otočíte a vytvoříte řadu čelem ke stěně."

„Proč, Marku?"

„Abych je mohl držet v šachu, zatímco ty je budeš posílat zpátky do pekel, kam patří." A v náhlém záblesku inspirace dodal: „Děj se vůle Boží."

Carl zvedl hlavu. „Děj se vůle Boží." Jemu zpochybňovat vůli Boží nepříslušelo.

„Pane Biehne." Celluci si navlhčil rty. Čas vyložit karty na stůl. „Jsem detektiv-seržant z oddělení torontské Metropolitní policie. Odznak mám v přední levé kapse u kalhot."

„Vy jste od policie?" Hlaveň pušky klesla k zemi.

„Je ve spolku se Satanovými stvůrami!" vykřikl Mark. Ten polda padne kulkou z pušky. *Chudák strejda Carl…*

Hlaveň se zvedla. „Ani policie není imunní vůči ďábelským svodům." Probodl Celluciho pohledem. „Byl jste spasen?"

„Pane Biehne, jsem praktikující katolík a klidně vám odrecituji ‚Modlitbu Páně', ‚Apoštolské vyznání víry' a tři ‚Zdrávas Maria', jestli chcete." Celluci mluvil jemným hlasem člověka, kterému se dá věřit. „Chápu, proč jste tyhle lidi střílel, opravdu to chápu. Ale nenapadlo vás, že Bůh může mít plány, o nichž nic nevíte, a vy se možná, jen možná, mýlíte?" Protože zůstávali stále naživu, tak ho to zjevně napadlo taky. Celluci se z té skutečnosti snažil vytěžit, co se dalo. „Proč neskloníte zbraň? Promluvíme si, vy a já, a podíváme se, jestli nenajdeme z téhle šlamastyky východisko." A pak, z hlubin dětství, kdy ho jeho drobná, černě oděná matka nutila číst každou neděli biblické verše, dodal: „Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno."

„Svatý Lukáš, kapitola dvanáctá, verš druhý.“ Carl se zachvěl a Mark viděl, že ho ztrácí.

„I ďábel cituje Písmo, strýčku.“

„A jestli to není ďábel, co pak?“ Ve tváři starého muže naběhly svaly. „Zavraždil bys muže zákona?“

„Lidského zákona, strýčku, nikoli zákona Božího!“

„Odpověz na mou otázku!“

„Ano, odpověz mu, Marku. Spáchal bys vraždu? Porušil bys přikázání?“ Teď Celluci používal hlas jako dláto a doufal, že se mu podaří odhalit prohnilé jádro. „Nezabiješ. To už neplatí?“

Mark už této noci unikl smrti dvakrát. Od okamžiku, kdy poznal tvora, který jej předtím napadl v lese, věděl, že na to, aby jí unikl potřetí, bude potřebovat víc než jen štěstí. Aby přežil on, budou muset zemřít všichni ostatní ve stodole. A on rozhodně *hodlal* přežít. Ten zkurvený policajt manipuloval právě tou věcí, kterou potřeboval, aby si zachránil zadek a ještě na tom dokázal vydělat. Dědek byl cennější jako živý nástroj než jako mrtvé alibi.

„Strýčku Carle…“ Zdůrazni váš vztah. Připomeň mu, že krev není voda, že rodina má držet pohromadě. „Tohle nejsou tvorové Boží. Ty sám jsi to říkal.“

Carl pohlédl dolů na Mrak a zachvěl se. „*Nejsou* to tvorové Boží.“ Pak zvedl utrápené oči k Cellucimu. „Ale co on?“

„Odsoudil se sám svými činy. Dobrovolně se spřáhl s přisluhovači Satana.“

„Ale když on je policejní důstojník, zákon…“

„Nedělej si starosti, strýčku Carle.“ Mark se nenamáhal zastřít náhlý pocit úlevy. Jestli dědka trápily následky, tak už se rozhodl pro akci. Bylo to v suchu. „Dokážu to zařídit tak, aby to vypadalo jako nehoda. Jen buď opatrný, až budeš zabíjet bílého vlka – psa, nebo co to vlastně je – abys neponičil srst.“

Příliš pozdě si uvědomil, že řekl něco, co říkat neměl.

Starý pán se zachvěl a pak se napřímil, jako by si na ramenou urovnával strašlivé břemeno. „Je tolik věcí, jimiž si nejsem jist, ale jedno vím. Ať už se dnes v noci stane cokoli, bude to pro slávu Boží, vydělávat na tom nebudeš.“ Pohnul puškou a namířil ji na Marka. „Odlož zbraň a běž si stoupnout k nim.“

Mark otevřel ústa a zase je zavřel, ale nevydal ani hlásek.

„Co máte v úmyslu?“ otázal se Celluci a udržoval při tom pečlivě neutrální hlas i výraz v obličeji.

„Nevím. Ale *on* se na tom podílet nebude.“

„To mi nemůžeš udělat.“ Mark znovu našel řeč. „Jsme rodina. Jedno tělo, jedna krev.“

„Odlož zbraň a běž si stoupnout k nim.“ Carl už věděl, kde se dopustil chyby, kde se odchýlil od cesty, kterou mu Pán ukázal. Toto břímě bylo jen jeho, nikdy ho neměl sdílet s někým jiným.

„Ne.“ Mark vrhl vyděšený pohled na Henryho, jehož výraz ho zval k sobě tak blízko, jak jen bude chtít. „Já nemůžu… já nechci… nemůžeš mě nutit.“

Carl mu pokynul puškou. „Můžu.“

Henry roztáhl rty v širokém úsměvu a Mark spatřil, jak se k němu blíží smrt, kterou zatím zadržoval. „NE!“ Obrátil brokovnici proti tomu, kdo ho k tomu dohnal.

Carl Biehn viděl, jak se hlaveň otáčí, a připravil se na smrt. Nemohl, dokonce ani pro záchranu vlastního života, zastřelit syna jediné sestry. *Do tvých rukou vkládám svou du…*

Mrak zareagovala bez přemýšlení a vrhla se do vzduchu. Její přední tlapy udeřily doprostřed starcova hrudníku a výstřel se neškodně rozprskl o východní stěnu právě v okamžiku, kdy společně dopadli na zem.

Pak se pohnul Henry.

V jednom okamžiku je dělily skoro tři metry. V příštím vyrval Henry brokovnici z Markova sevření a mrštil jí takovou silou, že prorazila stěnu stodoly. Jeho prsty se sevřely kolem smrtelníkova hrdla a stiskly. V místech, kde nehty prořízly kůži, mu kolem konečků prstů začala prýštit krev.

„Ne!“ Celluci se vrhl vpřed. „To nemůžete!“

„To ani nemám v úmyslu,“ řekl tiše Henry. A začal břemeno nutit couvat, jeden krok, dva. Sklapla past a Henry uvolnil stisk.

Paže, která zastavila Celluciho, vytvořila neproniknutelnou bariéru. Nemohl s ní pohnout. Nemohl ji obejít.

Trvalo jen okamžik, než bolest pronikla skrz hrůzu. S oběma rukama na hrdle odtrhl Mark oči od Henryho obličeje a pohlédl dolů.

Nízké a měkké kožené boty jej před sevřením ocelových čelistí příliš neochránily, brzy je začala zaplavovat hustá, rudá krev. Vykřikl skřehotavým, přidušeným hlasem, klesl na kolena a tlačil do ocelového kloubu zmrtvělými prsty. Pak začaly křeče. O tři minuty později byl mrtev.

Henry nechal paži klesnout.

Mike Celluci přejel pohledem z těla na Henryho a ústy vyschlými strachem řekl: „Vy nejste člověk, že?“

„Ne tak docela. Ne.“ Oba muži hleděli jeden na druhého.

„Mě zabijete taky?“ zeptal se konečně Celluci.

Henry zavrtěl hlavou a usmál se. Nebyl to stejný úsměv, jaký si s sebou na onen svět odnesl Mark Williams. Byl to úsměv muže, který přežil čtyři sta padesát let, protože věděl, ke komu se může otočit zády. Teď to udělal a přidal se k Mrak a Stuartovi u Hromova těla.

Co teď? uvažoval Celluci. To mám jen tak odejít a zapomenout na všechno, co se stalo? Mám se postarat o tělo? Co? Technicky vzato byl právě svědkem vraždy. „Počkat, jestli je Hrom ještě naživu, možná…“

„Už jste viděl dost smrti na to, abyste ji poznal, detektive.“

Fitzroy měl pravdu. Opravdu už *viděl* dost mrtvých na to, aby věděl, že mu jeden leží u nohou na hliněné podlaze, to nemohlo zastřít ani mihotavé světlo petrolejky. „Ale proč tak rychle?“

„On,“ zavrčel Stuart, „byl jen člověk.“ Poslední slovo znělo jako nadávka.

„Kristepane, co se stalo?“

Celluci se prudce otočil, ruce zaťaté v pěsti, přestože hlas poznal. Nebo možná právě proto. „Co tu k čertu děláš? Ve tmě jsi slepá jako krtek!“

Vicki mu nevěnovala pozornost.

Colin se protlačil kolem ní a hrnul se k bratrovi.

Barry se pohnul, aby ho následoval. Jeden krok, dva a podlaha se mu pohnula pod nohama. Prudký dopad ocelových čelistí a jejich sevření kolem vysoké kožené policejní boty ucítil v celé noze. „Coline!“

Colin se zastavil a otočil se k parťákovi ozářenému paprskem z baterky, již Vicki vytáhla z kabelky, tvář zkřivenou nutností být na

dvou místech zároveň. Vicki ho nemohla nutit, aby si zvolil. „Běžte," přikázala. „O Barryho se postarám já."

Šel.

Vicki oparně poklekla na jedno koleno a nasměrovala proud světla na Barryho chodidlo. Svaly na noze se mu v místech, kde se opřel o její rameno, chvěly. Pevně si přidržela baterku pod bradou a jala se prohlížet mechanismus ocelových čelistí. „Dokážete mi říct, jestli se dostaly skrz botu?"

Slyšela, jak polkl. „Já nevím."

„Dobře. Já myslím, že ne, ale budu vám ji muset sundat, abych si byla jistá." Sotva se stačila přiblížit prsty ke kovu, plácl ji Celluci přes ruku.

„Je otrávená," řekl dřív, než stačila zaprotestovat, a vrazil do kovového pantu rezavou železnou tyč. „Nehýbejte s nohou."

Jak podrážka, tak zesílená špička dostaly co proto, ale vydržely. Když mu úleva dovolila se pohnout, opřel se Barry o Vickiinu paži. *Mohl jsem zemřít,* pomyslel si a ztěžka polkl. Horko mělo jen málo společného s potem, který mu náhle přilepil košili na záda. *Mohl jsem zemřít.* Zhluboka se nadechl. *Ale nezemřel jsem.*

„Jste v pořádku?" zeptala se Vicki a natočila kruhovou oblast svého zorného pole na jeho obličej.

Přikývl a udělal krok. Pak ještě jeden, méně roztřesený, zpátky k ní. „Jo, jsem v pořádku."

Vicki se na něj usmála a přejela vnitřek kůlny paprskem světla z baterky. Na podlaze leželo tělo. Na sudu seděl Carl Biehn a vypadal jako omráčený. Všichni ostatní – Colin, Mrak, Henry, Stuart – byli s Hromem.

„Je Hrom…?"

„Žije," řekl jí Celluci. „Williams ho zjevně chytil do jedné z pastí. Jsou zakopané všude kolem, takže šlapej jen tam, kam ti řeknu."

„Williams?"

„Je mrtvý." Celluci trhl hlavou ke Carlu Biehnovi a řekl Barrymu: „Běžte k němu. Hlídejte ho."

Barry přikývl, vděčný za nějaký pokyn, a odkulhal na druhou stranu kůlny.

Po celou dlouhou cestu na zadním sedadle policejního auta myslela Vicki na jedinou věc: aby dorazili včas a mohli být nějak platní. Teď už byla na místě, bylo po všem a světlo baterky jí ukazovalo jen oddělené výjevy zavěšené v temnotě. „Miku, co se stalo?“

Na okamžik zvažoval alternativy a pak jí rychle předestřel fakta. Snažil se je nezabarvovat emocemi, jimiž si sám nebyl příliš jistý. Když jí vyprávěl, co Henry udělal, díval se jí pečlivě do obličeje, ale ona nedala najevo nic, co by mohl použít.

„A Petr? Tedy chci říct Hrom?“ zeptala se, když skončil.

„Já nevím.“

Šestnáct

Vicki se vrhla ke světelné šmouze. Matné postavy pohybující se skrze ni nabyly pevných tvarů, teprve když se dostala blíž. Jestli Hrom zemře, pochybovala, že si to dokáže někdy odpustit. Kdyby se hloupě nezmýlila v Carlu Biehnovi, kdyby si nebyla tak jistá, že on vrah být nemůže. Cítila, jak ji Celluci bere za ruku, a nechala se posledních pár metrů vést. Na zápěstí jí pořád visela zapomenutá baterka.

Mrak si položila přední tlapy na stůl a zoufale olizovala bratrovu tvář, přičemž mu jazykem střídavě uhlazovala a pak zase cuchala srst na čenichu. Stuart držel Hroma v ramenou a podpíral pažemi jeho váhu. Colin hladil červenohnědého dlaka prsty po zádech a hluboce, hrdelně kňučel.

Henry… Vicki zamžourala na Henryho, skloněného u Hromových zadních nohou. Viděla, jak se narovnal a odplivl si.

„Jed se už rozšířil do celého organismu. Kdybych se ho pokusil přenést, zabil bych ho.“

Colin začal vydávat hluboko v hrdle zvuk, který nebyl ani vytím, ani sténáním.

„Vezměte ho k doktoru Dixonovi.“ Mrak ji ignorovala. Ostatní se otočili a hleděli na ni.

„Nemůžeme s ním hýbat, Vicki,“ řekl jí tiše Henry. „Už teď se nachází na samém okraji. Velmi snadno bychom ho ztratili.“

„Kdybychom ho mohli přimět, aby se proměnil…“ Stuart položil tvář na temeno Hromovy hlavy a hněv v jeho hlase podtrhoval celkový bolestný výraz.

Vicki si vzpomněla, že doktor říkal něco o tom, jak přeměna neutralizuje infekci. Usoudila, že otrava se dá za druh infekce považovat. „Nemůže se proměnit, protože není při vědomí?“

Stuart přikývl, zatímco jeho slzy vytvářely v červenohnědé srsti tmavší vzory.

„A co vyvolat proměnu v bezvědomí?“

„Nic o nás nevíte, lidská ženo.“

„Vím tolik, kolik potřebuji.“ Vicki se rozbušilo srdce, jak si snažila vzpomenout na všechno, co jí říkal doktor Dixon. Přidala k tomu vlastní pozorování a věděla, že má něco, co by mohlo fungovat. „Jestli se nepromění sám od sebe, možná by se proměnil pro Rózu. Mezi dvojčaty je pouto. Říkal to doktor Dixon, říkala to Nadine, sakra, vždyť to vidíte. A Róza s Petrem jsou…“ Nenapadalo ji, jak to jinak říct, ne před Rózou – Mrakem. *Sakra, nedá se to opsat.* „Jak Róza začíná hárat, stahuje Petra za sebou. Jejich reakce jsou nyní propojeny víc než kdykoliv předtím. Kdyby Róza, ne Mrak, ehm, no, možná že by to přetáhlo Hroma zpátky k Petrovi.“

Stuart zvedl hlavu. „Uvědomujete si, co by se mohlo stát? Jak silné pouto tím u naší rasy vzniká?“

Vicki si povzdechla. „Podívejte, i kdyby to zabralo, je příliš nemocný, než aby něco udělal, a kromě toho…“ Natáhla ruku a přejela prstem po celé délce Hromovy bezvládné přední nohy. *Incest, nebo smrt, to je dilema.* „…není to lepší než ta druhá možnost?“

„Ano. Ó ano.“ Róza nečekala na Stuartovu odpověď. Vrhla se na zem k dvojčeti, přitiskla se k němu tak těsně, jak to jen šlo, a třela obličej o jeho čenich.

Stuart pustil Hroma a narovnal se. „Zavolej ho,“ řekl rezignovaným hlasem a s ostražitým výrazem ve tváři. Nehodlal dovolit, aby to zašlo dál, než bylo nutné. „Přiveď nám ho zpátky, Rózo.“ *Ale snaž se neztratit sebe samu.* To poslední, co potřebovali, bylo, aby Róza začala hárat, protože Nadine byla daleko a nemohla ji chránit. Pářící pudy už v minulosti zničily nejednu smečku.

„Petře?“

Vicki cítila, jak jí vstávají jemné chloupky podél páteře, cítila moc jména. *To jsi ty*, říkalo. *Vrať se k nám.*

„Petře, prosím. Prosím, Petře, neopouštěj mě!“

Několik palčivých okamžiků se zdálo, že se nic neděje. Róza ho nepřestávala volat s takovým žalem, takovou bolestí a takovou touhou, že by to vzbudilo i mrtvého. Na někoho, kdo dosud nezemřel, to nějaký účinek mít muselo.

„Pohnul se,“ řekl náhle Henry. „Viděl jsem, jak se mu zachvěly nosní dírky.“

„Zachytil její pach,“ řekl Stuart a nervózně se zachvěl, stejně jako Colin.

Pak se to stalo. Tentokrát tak pomalu, že Vicki poté vždycky přísahala, že zahlédla přesný okamžik proměny.

Petr pohodil hlavou a zasténal, pleť měl šedou a lepkavou, levou nohu rozseknutou ocelovými čelistmi pasti.

Róza mu dávala jeden polibek za druhým na rty, hrdlo, oči, dokud ji strýc násilím neodvedl od stolu a silně jí nezatřásl hlavou. Vyhrkly jí slzy a zabořila tvář do Petrovy hrudi, držíc jeho ruku pevně v obou dlaních.

„Tep má silnější.“ Henry poslouchal, jak se jeho srdce lopotí a nutí línou krev k pohybu. „Už se lépe drží života. Myslím, že ho můžeme bezpečně přenést.“

„Za minutu.“ Vicki se zhluboka nadechla. Měla pocit, že je to po dlouhé době poprvé, a dokonce i prašný, petrolejem nasáklý vzduch ve stodole jí připadal sladký. *Ježíši Kriste, jak to k čertu vysvětlíme policii?* „Takže to uděláme takhle…“

„Promiňte.“

Lekla se. Na okamžik starce, který se přišoural do světla lampy, nepoznala. Těsně za ním se jako úzkostlivý stín táhl Barry Wu.

Carl Biehn natáhl třesoucí se ruku a lehce pohladil stříbrnou kštici Róziných vlasů. Otřela si nos o zadní stranu zápěstí a zvedla oči. Když viděla, kdo to je, zúžily se jí panenky.

„Vím, že to nestačí,“ řekl, obraceje se pouze k ní, a jeho slova měla drsný podtón bolesti, „ale nyní si uvědomuji, jak jsem se mýlil. Navzdory všemu, co jsem způsobil tobě a tvé rodině, dokonce i uprostřed vlastního žalu, jsi mi zachránila život a riskovala přitom

svůj. *To* je cesta Páně.“ Musel se odmlčet, aby si odkašlal. „Chtěl jsem ti poděkovat a říct, že toho lituji, i když vím, že nemám žádné právo na tvé odpuštění.“

Pak se odvrátil a Vicki mu pohlédla do očí.

Byly zarudlé pláčem, ale překvapivě jasné. I když se v nich natrvalo usídlila bolest, pochybnosti zmizely. Zde stál muž, který dosáhl smíření se sebou samým. Vicki slyšela hlas své paměti, který říkal: „*Je to slušný člověk, a takových je málo.*“ Přikývla, jen jedenkrát. Opětoval její gesto a odšoural se pryč, sehnutý, ale stále s jistou tichou důstojností.

„Tak dobře, lidi, budeme se snažit, aby to bylo co nejméně komplikované.“ Rychle zamrkala, aby si vyčistila oči, a posunula si brýle na nose. „Stalo se to takhle. Police už ví, že někdo náhodně střílel po Heerkensových psech – i po Heerkensových samotných – a že to vyšetřuji. Petr očividně na něco přišel…“

„Dnes odpoledne mluvil s Markem Williamsem,“ řekl jí Celluci a uvažoval, kam až nechá tohle lehce surrealistické vysvětlování zajít.

„Skvěle. Pojal podezření a zamířil sem. Mezitím jsem na stejnou informaci narazila i já, zavolala jsem na farmu a zjistila, že Petr zmizel. Vytáhla jsem Colina z práce a rozjela se sem. Mezitím jsi mu ty,“ ukázala na Celluciho, „a vy,“ přesunula prst na Stuarta, „vyrazili na pomoc. Dokud to půjde, budeme se držet pravdy. A teď Henry. Ty jsi tu nebyl.“

Henry přikývl. Držet se stranou policejních vyšetřování vždy patřilo mezi jeho zásady pro přežití.

„Coline, vy a Barry vezměte Petra dozadu do auta. Rózo, zůstaň s ním. Nedovol mu, aby se znovu proměnil. A Rózo, ty jsi tu taky nebyla. Kluci tě vyzvedli na zpáteční cestě do města, když jsi běžela podél cesty ve snaze dostat se sem, naštvaná, že tě Stuart s Cellucim nechtěli vzít s sebou. Rozumíš?“

Róza znovu popotáhla a přikývla. Od dvojčete se vzdálila jen na chvíli, než si stačila obléct tričko, které si svlékl Stuart. Sahalo jí do půli stehen a funkci oblečení mohlo plnit celou cestu až k doktorovi, kde si každý člen rodiny schovával něco na sebe.

Colin opatrně zvedl bratra a nesl ho ke dveřím. Róza šla po jeho boku a nepřestávala oběma rukama hladit Petrovo tělo.

„Počkejte u auta,“ zavolala Vicki a poslala za nimi Barryho. „Je tu ještě pár věcí, které budete potřebovat vědět.“

„Jako třeba co máš v úmyslu udělat s mrtvolou,“ vyštěkl Celluci, který si zajížděl prsty do vlasů, zjevně u konce s trpělivostí. „Nevím, jestli sis ji dobře prohlédla, ale je zřejmé, že jí k současnému stavu někdo dopomohl, což možná bude malinký problém vysvětlit. Nebo jsi ho chtěla zakopat někde v lese a pustit to vesele z hlavy? A co pan Biehn? Jakou roli jsi v té pohádce určila jemu…?“

Výstřel z pušky, třebaže podivně tlumený, Celluciho vylekal tak, že sebou trhl. Stuart zavrčel a začal zápasit s přezkou kalhot. Dokonce i Henry se otočil po zvuku a zvenčí se ozvaly tázavé výkřiky a zvuk běžících nohou.

Vicki jen zavřela oči a snažila se neposlouchat, snažila se myslet na květiny rozeseté po ranní srpnové louce jako padlá duha.

„Zašel do rohu, strčil si hlaveň pušky do úst a palcem u nohy stiskl spoušť.“

Ucítila na ramenou Celluciho ruce a otevřela oči.

„Ty jsi věděla, že to udělá, že?“

Pokrčila rameny, jak to jen v jeho sevření šlo. „Měla jsem tušení.“

„Ne, ty jsi to věděla!“ Začal s ní lomcovat. „Proč jsi mu v tom k sakru nezabránila?“

Protáhla paže vzhůru mezi jeho rukama a vyprostila se. Chvíli stáli a hleděli na sebe, a když si myslela, že už ji opravdu uslyší, řekla: „Nedokázal žít s tím, co udělal, Miku. Kdo jsem já, abych mu říkala, že musí?“ Posunula si brýle na nose, podívala se za něj a roztřeseně se nadechla. „Ještě jsme neskončili. Je tu někde kanystr petroleje do té lampy?“

„Tady, u stolu.“ Stuart se sehnul, aby dvacetilitrovou nádobu zvedl.

„Ne, nedotýkejte se ho.“

V tu chvíli Celluci pochopil, co se chystá udělat, a věděl, že má poslední šanci ji zastavit a přivést události této noci pod křídla zákona. Měl silné podezření, že jestli to udělá, rozhodně se za ni postaví jak Henry, tak Stuart. Když jednou dojde na volbu stran…

Vicki vyhrabala ze dna kabelky pár kožených rukavic na řízení, a když si je natahovala, otázala se, jako by mu četla myšlenky: „Chtěl jsi ještě něco dodat, Celluci?“

Pomalu mu došlo, že nemá na vybranou, a zavrtěl hlavou, zapomínaje, že ho nevidí. On si stranu zvolil ve chvíli, když jim předal informaci, kterou mu řekla. A ona to věděla stejně dobře jako on. *Možná lépe.*

Když byly rukavice na místě, Vicki se předklonila a opatrně kanystr zvedla. Měla pocit, že je skoro plný. Odšroubovala víčko a zarazila se. K udržení kanystru potřebovala obě ruce, ale jakmile opustí prostor bezprostředně ozářený světlem lampy, nic bez baterky neuvidí. „Aby to čert spral…“

Celluci se přistihl, že hledí na Henryho, v jehož obličeji se zračilo tak zřetelně: *Teď je to na tobě,* že mu chvíli trvalo, než mu došlo, že to neřekl nahlas.

Je to na mně. Jasně. Jako bych měl na vybranou. Ale stejně k ní přistoupil a zvedl baterku.

Vicki mu zamžourala do tváře, ale osvětlení bylo příliš špatné, než aby rozeznala detaily. *Ne že by Celluci na detailech lpěl.* Stačilo, že tam byl, pomohlo jí to. *Tak pojďme na to.*

Kráčela podél paprsku světla k tělu Marka Williamse a cestou rozlévala petrolej po hliněné podlaze, vděčná za to, že díky těžkému kanystru není vidět, jak se jí třesou prsty. Kdysi pro ni zákon znamenal vše. „Jediné, co si z toho všeho dokáže kdokoliv dát dohromady, je, že došlo k boji. Pravděpodobně proto, že Carl Biehn vyrušil synovce při tom, co právě dělal Petrovi, ať už to bylo cokoliv. Během potyčky Mark Williams šlápl do jednoho z těch odporných želez. Ze žalu nebo z pocitu viny, kdovíproč vlastně, se Carl Biehn zastřelil. Bohužel v jednom okamžiku došlo při rvačce k převržení kanystru s petrolejem.“

Paprsek světla ozářil mrtvé tělo. Bylo zřejmé, že Mark Williams zemřel ve velkých bolestech, a na krku měl stále jasně patrné otisky po Henryho prstech. Vicki ho nedokázala litovat. Jediné, co k Marku Williamsovi cítila, když ještě žil, bylo pohrdání a na tom se nic nezměnilo ani po jeho smrti. *To budu spíš plakat nad zašlápnutým*

švábem, pomyslela si, postavila kanystr vedle mrtvoly a převrátila ho.

„Co s Carlem Biehnem?“

„Nechte ho být. Ať leží, kde si zvolil.“ Podél paprsku světla se vrátila ke stolu a zvedla lampu. Tančící plamínek vrhal do temnoty zvláštní tvary, které se jí nepřestaly mihotat před očima, ani když odvrátila zrak. „A bohužel došlo během rvačky i k převržení lampy.“

Síla, s jakou ji roztříštila o podlahu, výmluvně hovořila o emocích, které se za jejím věcným tónem skrývaly.

Nejprve začal hořet petrolej v rozbité nádržce a pak chytila i cestička, kterou rozlila Vicki.

„Dobře se dívejte, Miku a Stuarte. Tohle jste viděli, když jste přijeli.“ Zhluboka se nadechla, stáhla si rukavice a vrátila je do útrob kabelky. „Plus Petrovo nahé tělo ležící na stole. Oba jste tam vběhli, popadli Petra a vynesli ho ven. To už byly plameny tak vysoké, že jste se dovnitř znovu nedostali. A teď navrhuji, abychom *všichni* rychle vypadli, protože kůlna je hrozně stará, vysušená jako troud, a nejspíš se velmi rychle zřítí.“

Ozvalo se hladové *huš*, petrolejem nasycené oblečení Marka Williamse vzplálo a kolem jeho těla se objevila hranice z plamenů.

Ve dveřích se zastavila, vysmekla se z Celluciho ruky a otočila se. Oranžová záplava musela být ohněm deroucím se vzhůru po povrchu severní stěny. Teď už to nemohli zarazit, ani kdyby chtěli. Na okamžik se zamyslela nad tím, *kým* tito lidé byli, pak se narovnala v ramenou a šla k autu promluvit si s Colinem a Barrym.

„Když jsme přijeli,“ řekla jim, „Celluci se Stuartem položili Petra venku na trávník. Stodola hořela. Na všechno ostatní zapomeňte. Odnesli jste Petra do auta, ohlásili požár a zamířili zpátky do města, přičemž jste cestou naložili Rózu.“

„Ale co…“ Barry se netvářil ani trochu šťastně.

Vicki tiše stála a čekala. Do obličeje mu sice neviděla, ale i tak měla dobrou představu o tom, co se mu honí hlavou.

Slyšela, jak si povzdechl. „Jinak to nejde, že ne? Pokud nechceme odhalit dlaky a…“ V té odmlce zaslechla: *a Henryho,* ale nakonec se rozhodl nemluvit o podezřeních nahlas. „…a další věci.“

„Ne, jinak to nejde. A nedovolte, aby se vám někdo pořádně díval na tu botu.“ Sledovala, jak se koncová světla auta vzdalují k dálnici a jak zrychlují, pak se otočila a kráčela zpátky ke zbývajícím třem mužům – upírovi, vlkodlakovi a policistovi – jejichž siluety se rýsovaly na pozadí hořící budovy. Až dohoří, zbude popel a nic moc dalšího.

Jako by přišla řada zase na Celluciho, aby jí četl myšlenky, řekl suše: „Jestli popel prohrabe jakýkoli slušný forenzní tým, najde v té tvé historce tisíc nesrovnalostí.“

„Proč by vyšetřovali? Když jsme byli na místě činu ty, já a dva příslušníci místní policie, myslím, že nám rádi uvěří.“

Musel přiznat, že má nejspíš pravdu. Byli tu tři policisté a jedna bývalá policistka, kteří by lhaním nic nezískali. To, že kryjí rodinu vlkodlaků, pravděpodobně nikomu na mysl nepřijde. Založí případ do složky a půjdou se věnovat něčemu, co můžou řešit.

„Stejně zbývá spousta nezodpovězených otázek,“ řekl Stuart zamyšleně.

Vicki si odfrkla. „Policie dává přednost nezodpovězeným otázkám. Když to zabalíte moc úhledně, získají dojem, že jim předáváte balíček.“ Byla horká noc, nehnul se ani lísteček a stodola už stála v jednom plameni, ale Vicki se objala pažemi. Zvítězili, měla by mít radost, cítit úlevu, něco takového. Jediné, co cítila, byla prázdnota.

„Hej.“ Henry zatoužil spatřit její oči. Teď viděl jen odlesk plamenů v jejích brýlích. „Jsi v pořádku?“

„Jo. Je mi fajn. Proč by nemělo být?“

Natáhl ruku a posunul jí brýle na nose. „Ani nevím.“

Trochu roztřeseně se zasmála. „Už bys měl radši jít. Nevím, jak dlouho to ještě bude trvat, než se sem dostanou hasiči a OPP.“

„Vrátíš se na farmu?“

„Hned, jakmile se mnou policie skončí.“

Vrhl rychlý pohled na Celluciho, ale podařilo se mu nijak to nekomentovat.

Vicki si povzdechla. „Běž,“ řekla mu.

Šel.

Na jeho místo se postavil Celluci.

Vicki si znovu povzdechla. „Podívej, jestli mi chceš udělat přednášku o etice nebo o morálních principech, tak na to nemám náladu.“

„Popravdě mě spíš zajímalo, jestli mezi tvé plány patří i požár trávy. Možná pro odvrácení pozornosti? Už začínají lítat jiskry a pole za stodolou je příšerně suché.“

Plameny zuřily po celé střeše a halily budovu do zlaté a červené.

To poslední, co by teď potřebovali, byly další škody. „V zahradě je vodní přípojka a spousta hadic. Tak to pole pokropte.“

„A jak jsem to měl sakra vědět?“

„Mohl ses jít podívat! Bože, to musím dělat všechno?“

„Ne, díky. Už jsi toho udělala víc než dost!“ V okamžiku, kdy ta slova vypustil z úst, je chtěl vzít zpátky, ale k jeho překvapení se Vicki rozesmála. Neznělo to jako hysterický záchvat, jen obyčejný smích. „Co?“

Chvíli trvalo, než mohla zase mluvit, a i tehdy se zdálo, že další záchvat smíchu je na spadnutí. „Právě mě napadlo, že už je po všem a můžeme se začít hádat.“

„Jo? A co má být?“

„A co má být?“ Mávla bezmocně rukou do vzduchu a znovu se rozesmála. „To jako že už je opravdu po všem.“

„Přijedete se za námi zase podívat? Až si budete potřebovat odpočinout od města?“

„Přijedu,“ zakřenila se Vicki. „Ale zrovna teď mi klid a mír města přijde velmi lákavý.“

Nadine si odfrkla. „Nechápu, jak to tam můžete vydržet. Odporný zápach a příliš mnoho cizích lidí na vašem teritoriu…“ I když na ní stále byly znát stopy žalu po ztrátě dvojčete, za posledních čtyřiadvacet hodin se rána viditelně zhojila. Vicki si nebyla jistá, jestli to způsobila smrt Marka Williamse a Carla Biehna, nebo záchrana Petrova života. A ani to vědět nechtěla.

Róza se také změnila, ve tváři se jí nyní zračilo více ze ženy, kterou se stávala, a méně z dítěte, jímž bývala. Nadine si ji držela blízko u sebe a vrčela, kdykoli se přiblížil některý ze samců.

Vicki vykročila ke dveřím, kde na ni čekal Henry. Napětí mezi ním a Stuartem bylo nyní téměř hmatatelné.

„Tam v kůlně, předtím, než jsi přijela,“ vysvětlil jí Henry, „jsem mu dal rozkaz, který nemohl neuposlechnout.“

„Uhranul jsi ho?“

„Dá se to tak říct. Oba děláme, jako by se to nestalo, ale chvíli potrvá, než zapomene, že k tomu došlo.“

Zpod kamen se vyplížil Stín, srst plnou prachu, a v čelistech svíral obrovskou kost z polívky. Odklusal ke dveřím a upustil ji Vicki k nohám.

„To je moje nejlepší kost,“ řekl vážným hlasem Daniel. „Chci, abyste si ji vzala, a nezapomněla na mě.“

„Děkuji, Danieli.“ Kost zmizela v hlubinách Vickiiny kabelky. „Myslím, že ti můžu celkem bezpečně zaručit, že na tebe nikdy nezapomenu.“

Daniel se zavrtěl a pak jí za vzrušeného štěkotu skočil na kolena Stín.

Ale co, pomyslela si Vicki, dřepla si a udělala to, co kdysi na začátku s Hromem: zanořila mu prsty hluboko do husté, hebké srsti za krkem a pořádně ho podrbala.

Nebylo snadné říct, který z nich si to užívá víc.

Celluci se opřel o auto a přehodil si klíčky z ruky do ruky. Bylo hodinu a půl po západu slunce a on už chtěl být na cestě. Po posledních dvou dnech mu obyčejný, prostý zločin velkoměsta začal připadat jako vítaná úleva.

Stále si nebyl jistý, proč vlastně nabídl Vicki a Henrymu, že je odveze zpátky do Toronta. Ne, nebyla to tak docela pravda. Věděl, proč nabídl odvoz Vicki, jistý si nebyl jen tím, proč do nabídky zahrnul i Henryho. Samozřejmě, BMW toho chlapa si pobude v servisu ještě přinejmenším týden, ale to přece nebyl důvod.

„Proč jim to k čertu tak trvá?“ mumlal si.

Jako v odpověď se otevřely zadní dveře a vyběhl z nich Stín, divoce vrtící ocasem. Vicki a Henry šli hned za ním, doprovázení zbytkem rodiny s výjimkou Petra, který zůstal u doktora Dixona.

Co se policejního vyšetřování týče, měla Vicki pravdu. Celá záležitost byla tak podivná a svědkové natolik důvěryhodní, že OPP

dospěla k víceméně stejným závěrům, které nastínila Vicki, a zbytek byla ochotná odepsat. Policejní záznamy o Marku Williamsovi také neuškodily, zvláště když z Vancouveru dorazilo hlášení o jeho posledním podniku.

Celluci se zapřel, zatímco mu Stín skočil na hrudník, dvakrát mu olízl tvář a pak začal za hlučného štěkotu obíhat kolem skupinky blížící se přes trávník. Vlkodlaci. Už nikdy se nebude moci na nikoho dívat stejně jako dřív. Když existují vlkodlaci, kdo ví, jací mýtičtí tvorové se ještě mohou objevit.

Vicki podle všeho zvládla záležitost levou zadní, ale on vždycky věděl, že je to obdivuhodná žena. Otravná, arogantní a většinou umíněná, ale nicméně obdivuhodná. Ovšem na druhou stranu, pomyslel si a sevřel klíče do pěsti, se Vicki a Henry znali už od Velikonoc, takže nic z toho pro ni možná nové nebylo. Kdo ví, do čeho všeho se ti dva už stačili zaplést.

Během loučení a děkování k němu došel Stuart a podal mu ruku. „Děkuji vám za pomoc."

Jeho tón sice vyloženě vděčně nezněl, ale hrdosti Celluci rozuměl. Usmál se, dávaje si pečlivý pozor, aby neukázal zuby, a nabízenou ruku přijal. „Rádo se stalo."

Už počáteční stisk byl dost silný a brzy zesílil natolik, že oběma vystoupily na svalnatých předloktích žíly. Celluci, přestože byl o dvacet centimetrů vyšší a úměrně tomu i těžší, se začal obávat, že mu popraskají klouby.

Nadine, která zachytila pach měření sil, šťouchla do Vicki a obě se otočily, aby se na to podívaly.

„Budou v tom pokračovat, dokud si jeden z nich nezlomí ruku?" otázala se Vicki suchým tónem, zatímco mžourala na spojenou siluetu mužů zápolících ve vějíři světla předních reflektorů.

„U samců jeden nikdy neví," odpověděla Nadine víceméně stejným tónem. „Jejich těla podle všeho dokáží fungovat ještě hodiny poté, co vypnou mozek."

Vicki přikývla. „Toho jsem si už všimla."

Jestli před náhlým uvolněním stisku proběhly mezi oběma muži viditelné signály, Vicki je nezaregistrovala. V jednom okamžiku do sebe byli zaklesnuti ve stylizovaném boji, ruka proti ruce, v

následujícím se poplácávali po ramenou jako nejlepší přátelé. Usoudila, že konečně bylo dosaženo kýženého vnitřního tlaku, který aktivoval vypínač a dovolil životu, aby pokračoval – ale ptát se na to nehodlala, protože to ve skutečnosti vědět nechtěla.

Zatímco se Stuart dožadoval odpovědi na otázku, čemu se jeho družka směje, ocitl se Celluci tváří v tvář logistickému problému, kdo bude na zpáteční cestě sedět na sedadle vedle něj. Vypadalo to jako dětinský problém, ale přestože na to místo měla mít po právu nárok Vicki – byla vyšší a tudíž potřebovala více prostoru pro nohy – nechtěl, aby mu během tříhodinové cesty seděl ve tmě za zády Henry Fitzroy.

Vicki z něj sňala břímě rozhodování. Jela prsty podél auta tak dlouho, až narazila na kliku zadních dveří, otevřela je, hodila dovnitř kabelku, vlezla si za ní, když předtím ze sebe jemně sundala Stína – který si přišel pro posledních pár olíznutí – a zavřela za sebou. Znala Mika Celluciho už osm let a měla poměrně přesnou představu, co se mu právě honí hlavou. Jestli si myslel, že se bude mezi něj a Henryho nějak vměšovat, tak se přepočítal.

Když Henry vklouzl na sedadlo spolujezdce a zapnul si bezpečnostní pás, zachoval si neutrální výraz.

Stín pronásledoval auto až k poštovní schránce na konci cesty, kde se posadil a štěkal, dokud mu nezmizelo z dohledu.

Když dojeli na čtyři sta jedničku, Celluci už ticho déle nevydržel. „Takže," odkašlal si, „jsou všechny tvoje případy tak *zajímavé*?"

Vicki se zazubila. Věděla, že se zlomí jako první. „Všechny ne," řekla. „Ale zase mám dost exkluzivní klientelu."

„I tak se tomu dá říct," zabručel Celluci. „Co bude s Rózou a Petrem, říkali něco?"

„Jakmile na tom bude Petr líp, pošle ho Stuart ke své rodině do Vermontu. Róza je z toho docela zničená."

„Alespoň je naživu a mají koho poslat pryč."

„Svatá pravda. Róza nejspíš stráví příští týden vytím ve svém pokoji, zatímco se jí budou všichni tři dospělí samci vyhýbat širokým obloukem."

„Tři samci? Chceš říct, že její otec…"

„Zjevně jde o pořádně silný biologický pud."

„To jo, ale…“

„Neuvaž si na šortkách uzel, Celluci. Nadine se postará, aby se nic nestalo.“

„Právo spářit se má jen alfa samec,“ řekl Henry věcně.

„Jo? To je skvělé.“ Celluci zabubnoval prsty o volant a koutkem oka se na spolujezdce podíval. „Nejsem si jistý, jak do toho spadáte vy.“

Henry povytáhl rudozlaté obočí. „No, v tomto konkrétním případě funguji jako prostředník. Ale obvykle jsem prostě jejich přítel.“ Pak neodolal a dodal: „Občas pomáhám Vicki s noční prací.“

„Jo, to se vsadím.“ Motor zaburácel, jak se Celluci prohnal kolem náklaďáku. „A s tou… tou… věcí, na kterou jsme narazili na jaře, jste nejspíš vy dva měli do činění víc, než mi říkáte.“

„Možná.“

„Žádné možná.“ Celluci si rukou prohrábl vlasy. „Podívej, Vicki, můžeš si zahrávat s tolika ghúly a zombíky a nočními bubáky obecně,“ střelil kradmým pohledem po Henrym, „jak je ctěná libost. Ale mě z toho od nynějška vynech.“

„Nikdo vás nezval,“ poznamenal tiše Henry, než stačila Vicki cokoliv říct.

„Měli byste být sakra rádi, že jsem se tu ukázal!“

„Měli bychom?“

„Jo, to teda měli.“

„Možná byste mohl být tak laskav a trochu to rozvést, detektive-seržante.“

„Možná bych mohl.“

Vicki si povzdechla a zavřela oči. Cesta domů bude dlouhá.

pevnost

MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

LITERATURA

- fantasy & sci-fi ságy (Zeměplocha, Temná věž, Eragon, Černokněžník aj.)
- mistrovská díla (Philip K. Dick, Stephen King, Jaroslav Velinský aj.)
- každý měsíc 15 recenzí na nové tituly a 1 klasiku) + knižní novinky za aktuální období
- původní rozhovory (Miéville, Feist, Gaiman, Doseděl, Mostecký, Kulhánek, Procházka aj.)
- literární novinky (informace o chystaných titulech, souhrny cen apod.)
- povídky od českých i zahraničních autorů (Žamboch, MacLeod, Mostecký, Medek, Miéville, Šlechta, Resnick, Červenák, Rečková aj.)
- doplňky: teoretické články o komiksu, poradna pro začínající spisovatele, fan fiction

FILM

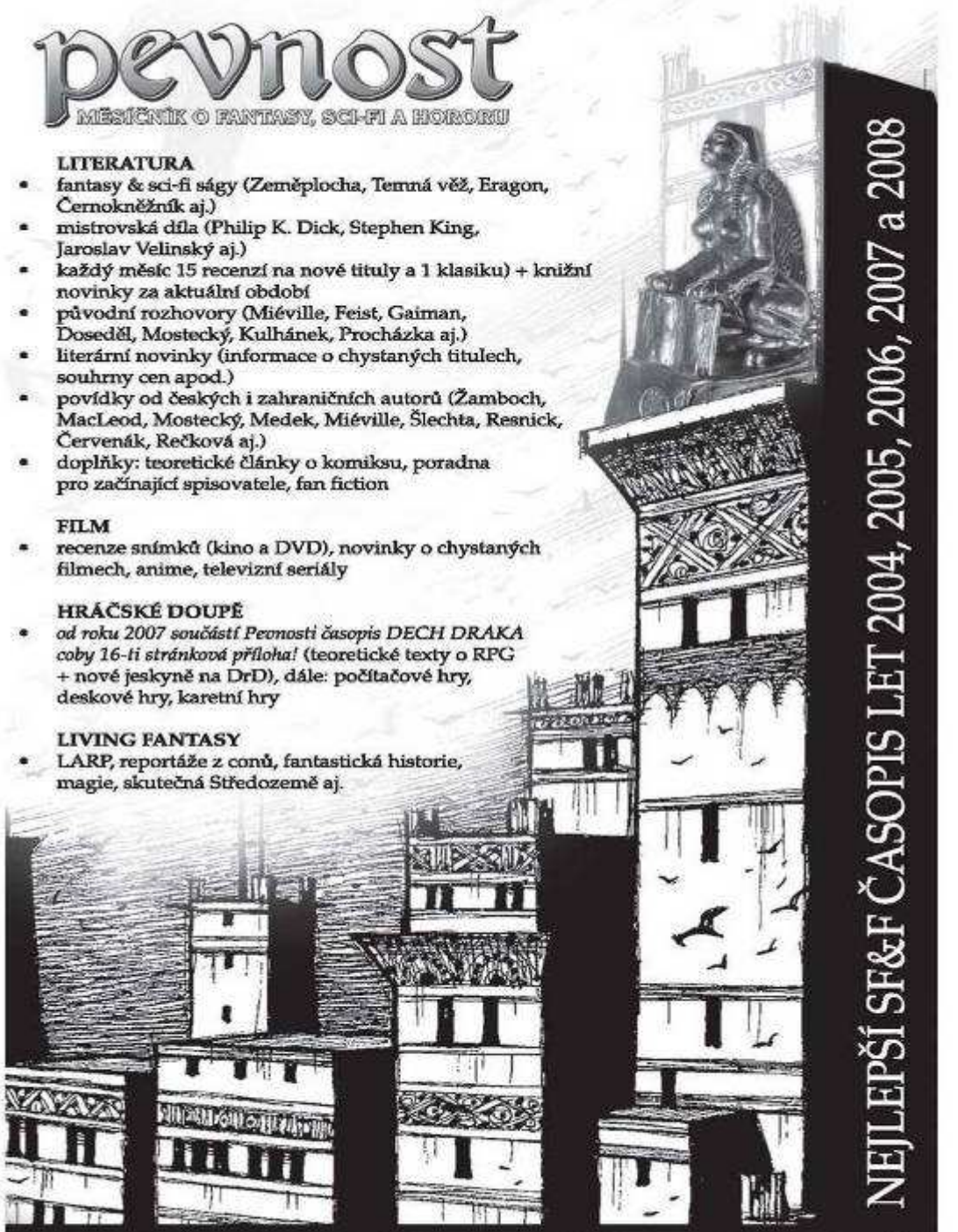
- recenze snímků (kino a DVD), novinky o chystaných filmech, anime, televizní seriály

HRÁČSKÉ DOUPĚ

- *od roku 2007 součástí Pevnosti časopis DECH DRAKA coby 16-ti stránková příloha!* (teoretické texty o RPG + nové jeskyně na DrD), dále: počítačové hry, deskové hry, karetní hry

LIVING FANTASY

- LARP, reportáže z conů, fantastická historie, magie, skutečná Středozemě aj.

NEJLEPŠÍ SF&F ČASOPIS LET 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008

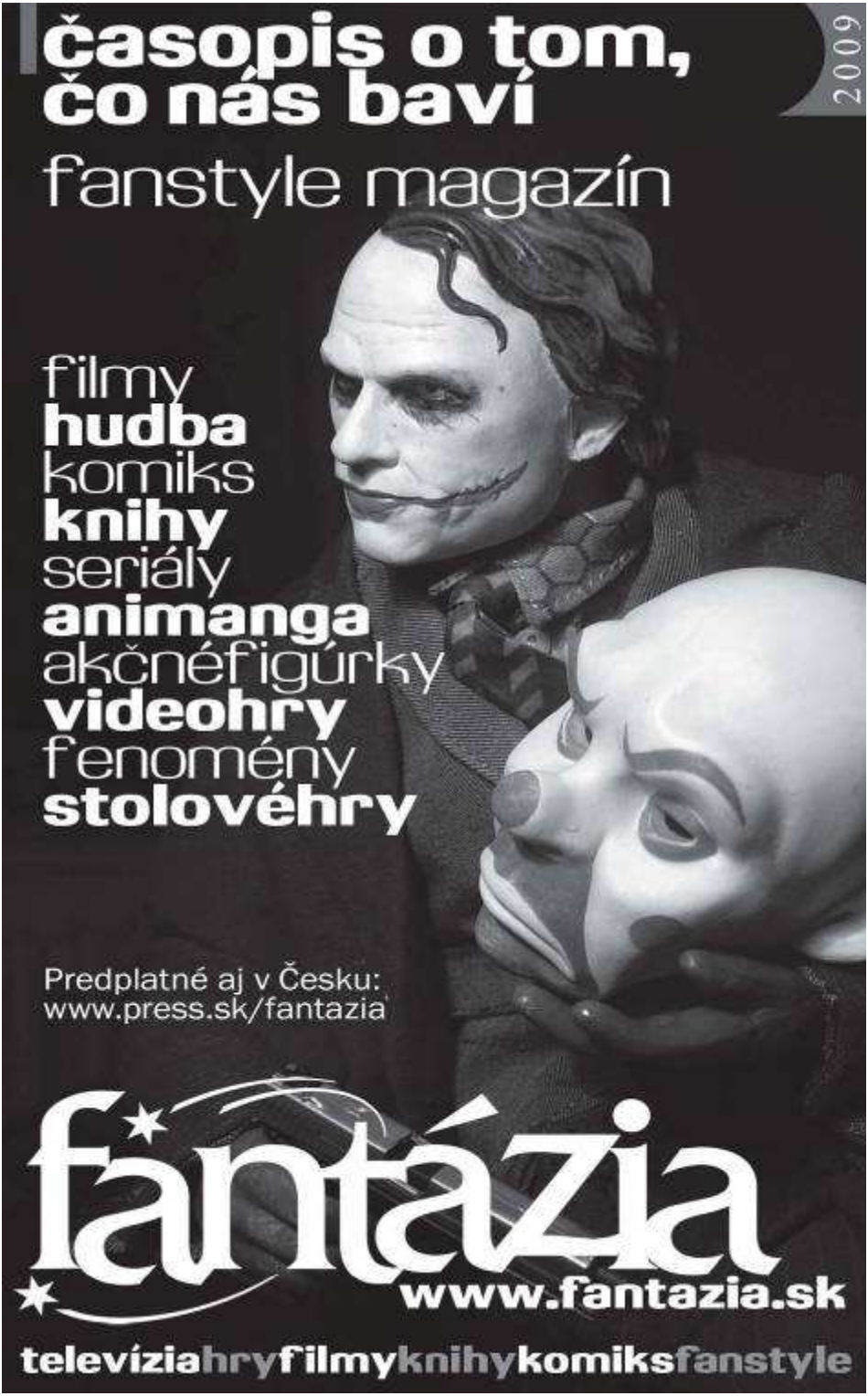
EXTRA BONUS! PEVNOST S KNIŽNÍ PŘÍLOHOU ZA POUHÝCH 125 KČ!

V Edici Pevnost vydáváme knihy autorů zvučných jmen: Andres, Doseděl, Dvořák, Mostecký, Neff, Rečková, Žemlička aj.

http://www.brokilon.cz

* Kompletní databáze knih nakladatelství Brokilon.
* Pravidelně aktualizovaná sekce „Ediční plán“.
* Ukázky z připravovaných i vydaných knih.
* Objednávky bez nutnosti registrace.
* Při objednávce z našeho webu zajímavé slevy!

Nakladatelství Brokilon vydává knihy těchto autorů: Bill Baldwin, Glen Ch. Cook, Juraj Červenák, Jack deCraft, Dušan D. Fabian, Robert A. Heinlein, Petr Heteša, Tanya Huffová, Aleksandra Januszová, Thorleif Larssen, Petra Neomillnerová, Jaroslav A. Polák, Mike Resnick, Dan Sherman & Dan Cragg a Vladimír Šlechta. O dalších autorech se usilovně jedná…

časopis o tom,
čo nás baví
2009
fanstyle magazín
filmy
hudba
komiks
knihy
seriály
animanga
akčnéfigúrky
videohry
fenomény
stolovéhry
Predplatné aj v Česku:
www.press.sk/fantazia
fantázia
www.fantazia.sk
televíziahryfilmyknihykomiksfanstyle

Tanya Huffová

STOPY KRVE

Z anglického originálu „Blood Trail“
přeložil Pavel Musiol.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka Lukáš Tuma s použitím fotografie Kateřiny Průžkové.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství Robert Pilch – BROKILON,
Nuselská 1418/51, 140 00 Praha 4
roku 2009 jako svou 32. publikaci.
http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz

Tisk Marten, s.r.o.

Cena 238,- Kč

ISBN 978-80-86309-31-6